

Dạ Miên

EM KHÔNG PHẢI LÀ CÔ BÉ

Tập 1

Màn đêm từ từ buông xuống. Màn đêm tràn vào khung cửa sổ lan tỏa vào khắp phòng. Gió đem bắt đầu thổi nhẹ nhàng qua những ngọn cây, tạo thành một khúc nhạc du dương êm ả ... Với khung cảnh trầm lắng này con người rất dễ mộng mơ, và Lục Nghi Quyên cũng chìm đắm vào khung trời kỷ niệm ...

Ngày Nghi Quyên cùng cha đến điền trang của Điền Tử Du, cô bé còn quá nhỏ nên không để ý mảnh đất này quá rộng lớn. Nhưng cô bé yêu nơi đây, yêu căn gác nhỏ, ở kho rơm nằm trên cánh đồng cỏ về phía Đông, mỗi buổi bình minh được ngắm ánh nắng vàng.

Từ khi cha chết, cái chết của cha đã mang theo hạnh phúc tuổi thơ của cuộc đời nàng.

Trong đời, Nghi Quyên chưa từng làm gì khó hơn là phủ những đóa hồng bạch lên nắp áo quan tài của cha. Đầu óc Nghi Quyên quay cuồng. những hình ảnh thay thế nhau liên tiếp như trong một cái kính vạn hoa

Cha nàng mặc bộ áo vải thô màu nâu gỗ, cúi xuống hôn nàng chúc ngủ ngon. Cha nói với giọng thương yêu: "Nghi Quyên ! Nghi Quyên, cô bé giàu nghị lực của cha ! ... ".

Cha nàng với mùi mồ hôi mặn mặn và mùi thơm của thuốc ỏng điều trên cổ xe ngựa đưa nàng đi khắp vùng thôn quê. Cha cùng cười ngựa với nàng trên thảm cỏ trước sân nhà, cùng nàng bơi lội trong nước hồ thu ẩm áp.

Thật hiền hoà, cha kể cho nàng nghe chuyện tình ngày xưa của cha và mẹ. Như thể cha muốn nàng in sâu vào tâm trí những ngày êm đêm, hạnh phúc của gia đình nàng ... Nhưng ngang thấy cha vô cùng đau khổ mỗi khi cha kể đến cao điểm của câu chuyện, đó là sự chào đời của nàng ... Cha thường nói: "Mỗi thiên mạng là một vì sao trên bầu trời và con là vì sao đẹp nhất, sáng nhất trong lòng cha". Nhưng nàng lại thấy cha mẹ mới chính là vũ trụ của nàng ...

Thế nhưng cha mẹ đã sớm ra đi, bỏ lại nàng một mình trong sự cô đơn và

lạnh lẽo.

Sau bao nhiêu năm, nàng vẫn thấy đau đớn và mát mát cùng cực. Trong lúc cô bé tên Nghi Quyên cảm thấy cần được thương yêu một cách tuyệt vọng, thì Điền Tử Du chính là niềm an ủi của cô bé.

Điền Tử Du chính là chủ mới khu điền trang, khi anh vừa tròn hai mươi tuổi. Lúc đó, Nghi Quyên chỉ mới lên mười. Trong mắt cô bé, Tử Du là một thần tượng tỏa sáng ánh hào quang. Cao lớn, đẹp trai, thông minh, lại có đời sống nội tâm rất phong phú.

Nghi Quyên không thể nào quên được những năm tháng được làm cô bạn nhỏ của Tử Du trong khu điền trang dưới chân đồi thuở ấy ...

- Nghi Quyên ! Em ở đâu cả ngày, khiến anh suýt tí nữa đã bới cả điền trang này lên để tìm em ?

- Em ở trên căn gác nhỏ, trong kho rơm để quan sát mẹ.

- Anh không hiểu ?

- Trong bức chân dung, mẹ em đẹp như một nàng tiên. EM có cảm tưởng nếu em nhìn thật lâu và thật kỹ, đôi mắt của mẹ em sẽ nhìn xuống và thấy em.

- Nghi Quyên ! Em biết rằng đó không thể có.

- Em biết, nhưng em muốn nghĩ rằng điều đó sẽ có. Anh biết không ? Mẹ em sẽ không bao giờ thấy em, chẳng bao giờ biết gì về em ...

Nước mắt ràn rụa, Nghi Quyên thổn thức :

- Cha em đã nói, mẹ em đã chết ngay sau khi sinh em ra.

Tử Du lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của Nghi Quyên bằng cánh tay áo của anh, và vỗ về cô bé :

- Chỉ vì mẹ em quá yếu. Em biết đây, con gái có thiên mạng.

Nghi Quyên lại tấm tức và nói:

- Nếu vậy thì mẹ phải nhìn thấy em.

Tử Du ôm cô bé vào lòng, dịu dàng đưa đỡ cho nín khóc :

- Có lẽ bây giờ người đã nhìn thấy em, và rất tự hào về em, Nghi Quyên ạ.

Nghi Quyên cảm thấy một tim cảm dạt dào dâng lên trong lòng đối với Điền Tử Du, con người đã đến với cô bé trong những giờ phút đen tối nhất của cuộc đời, cuốn phăng tất cả những ưu tư phiền muộn.

Ngẩng lên nhìn Tử Du với đôi mắt triu mến Nghi Quyên nói:

- Nhưng bây giờ em không để tâm đến những chuyện đau buồn nữa, bởi vì em đã có anh.

- Và anh sẽ luôn luôn thương yêu em.

Nghi Quyên mỉm cười vui sướng:

- Tử Du ơi !

- Cái gì ?

- Chúng ta hãy trích máu ăn thề với nhau.

- Trời đất ! Nghi Quyên, em điên rồi sao ? ANh làm sao có thể làm cho em đau đớn khi lấy một giọt máu trên ngón tay em.

Nghi Quyên cảm động, ôm chầm lấy Tử Du và hôn một cái thật kêu :

- Anh nói đúng. Chúng ta không cần thiết phải làm như thế. Nhưng anh luôn luôn là người bạn thân nhất của em.

Hai người ngồi yên lặng một lúc, rồi Tử Du kéo Nghi Quyên đứng dậy, phủi những cọng cỏ thô bám vào váy áo cô bé:

- Đi thôi, cô bạn nhỏ.

Nghi Quyên đi theo và Tử Du nhắc bổng cô bé lên đặt ngồi vào yên ngựa.

Họ rất thích cưỡi ngựa bên nhau vào những buổi chiều tà.

Tử Du kèm ngựa đi chậm và thì thầm bên tai Nghi Quyên :

- Chúng ta đi đâu đây ? Đến lượt em chọn đấy.

Khuôn mặt xinh đẹp của Nghi Quyên tươi lên. Cô bé quay lại nhìn Tử Du với nụ cười duyên dáng :

- Kho rơm ở cánh đồng cỏ phía đông.

Năm năm sau ...

Căn gác nhỏ trong kho rơm nằm trên cánh đồng cỏ phía Đông là nơi Nghi Quyên thường đến để ngủ hay để mơ mộng, nhưng hôm nay, cô bé đến đây là để trút bớt nỗi u buồn.

Thật đáng tiếc, còn lâu trước khi cô đủ lớn để lọt vào cặp mắt xanh của Điền Tử Du. Anh đã yêu một cô gái khác : Lưu Nhã Tĩnh.

Nghi Quyên cảm thấy mình đã mất Tử Du. Anh không còn cưỡi ngựa dạo chơi với cô bé. Càng ngày, Nghi Quyên càng cảm thấy anh xa lánh mình. Với một sự kiên nhẫn kỳ lạ, anh vẫn dạy cho cô bé tất cả mọi điều về nông trang. Nhưng trong mắt anh, Nghi Quyên vẫn là một cô em gái bé bỏng, ngỗ ngược và cần được chở che.

Có tiếng vỗ ngựa làm cho Nghi Quyên thoát khỏi trạng thái mơ màng. Cô bé nhìn qua cửa sổ nhỏ ở căn gác và nhìn thấy Điền Tử Du, nét mặt anh hân hoan, rạng rỡ.

- Nghi Quyên ! Nghi Quyên !

Anh gọi lớn, nhưng cô bé không trả lời. Anh tuột xuống khỏi yên ngựa, trèo lên cái thang để lên gác. Nghi Quyên đang ngồi bó gối trên sàn gỗ, nước mắt rung rung. Cô bé nghĩ mình có thể chết đi được khi Tử Du nói:

- Nghi Quyên ! Anh sẽ cưới Lưu Nhã Tĩnh.

Nghi Quyên bật khóc nức nở :

- Anh không thể cưới chị ấy. Anh không thể !

Nghi Quyên ngã vào người Tử Du, úp mặt vào vai anh, khóc muối như còn bé. Anh lại vỗ về:

- Nào cô bé !

- Em không phải là một cô bé. Em là một cô gái.

- Nhưng trong mắt anh, em vẫn là một cô bé.

Nghi Quyên đắm đắm nhìn Tử Du. Bất ngờ trong trí óc cô bé lóe lên rằng, anh sẽ không đợi cô lớn lên. Anh sẽ cưới Lưu Nhã Tĩnh làm vợ, và cô bé sẽ mất anh mãi mãi.

Ký ức đau buồn mà Nghi Quyên ghi nhớ chính là cách an ủi của Tử Du.

Anh quỳ gối trên đồng cỏ, khẽ ôm Nghi Quyên trong vòng tay, cơ thể cô bé đang run lên vì những tiếng nức nở vì đau khổ và bị tổn thương. Khi cơ thể đã rã rời và khi cô không còn khóc, anh nhẹ nhàng lấy khăn tay lau những giọt nước mắt cho cô bé :

- Anh hiểu tâm trạng của em. Nhưng một ngày nào đó lớn lên, em sẽ nhận ra rằng đây chỉ là sự đam mê trẻ con mà thôi. Rồi sẽ có một người đến với cuộc đời em, cúi đầu dưới chân em, để em có thể yêu thương, và yêu thương em trọn đời.

Nghi Quyên đã tin anh, hoặc cố gắng tin anh, nhưng những lời nói đó cũng chẳng làm nguôi ngoai một cô bé đã bị tổn thương với trái tim tan nát.

Nghi Quyên nói với đôi mắt đầm lệ :

- Em chúc anh ... và Lưu Nhã Tịnh yêu nhau mãi mãi, và hạnh phúc trọn đời.

Anh vòng tay khoác vai Nghi Quyên

- Điều đó rất có ý nghĩa đối với anh cô bé ạ !

Sau đó anh dùng khớp ngón tay đâm đùa vào cằm Nghi Quyên. Nhưng cô bé không mỉm cười và không bao giờ mỉm cười với anh nữa.

Nghi Quyên bỏ chạy. Cô bé tìm một chỗ để trốn. Ở đó, cô bé có thể tự chăm sóc vết thương của chính bản thân mình.

Một mất mát đau đớn đối với Điền Tử Du. Hai ngày trước khi cưới, Lưu Nhã Tịnh chết trong một vụ đắm tàu.

Anh trở thành một con người lúc nào cũng ủ ê sầu muộn.

Bằng cách này hay cách khác, Nghi Quyên tìm cách chia buồn cùng anh, nhưng anh cứ đau khổ không nguôi.

Nghi Quyên đã giữ một niềm hy vọng, q ý nghĩ mong manh rằng, trong sự đau khổ, td sẽ tìm đến nàng, người có thể thay thế Lưu Nhã Tịnh trong tâm trí và trong trái tim anh.

Nàng đã mong muốn anh cưới nàng và họ có thể sống bên nhau suốt đời.

Nhưng anh đã không bao giờ làm chuyện đó.

Gió rít qua những ngọn thông già trụi lá khi Nghi Quyên chìm đắm trong dòng suy tưởng. Nàng không hay đêm đã khuya và mưa bắt đầu đổ xuống. Những giọt nước mưa lạnh giá quất rất tẩm thân run rẩy của nàng. Nhưng nàng không còn ý thức gì về thời gian và không gian, cho đến khi nhìn thấy một chú thỏ bị cuốn trôi theo dòng thác trước mặt nàng.

Trong một phần giây đồng hồ, nàng băng qua những bụi cây và phóng mình xuống nước, bơi như điên về phía chú thỏ. Nó chỉ cách nàng khoảng ba thước mà sao dường như xa vạn dặm. Càng cố gắng, nàng càng thấy sức lực vượt khỏi con người nàng. Và dòng nước như muốn chống lại nàng, nó cuốn phăng nàng một cách phũ phàng. Nàng kêu lên một tiếng thất thanh trước khi đầu nàng va vào một ghềnh đá.

Nghi Quyên dần dần hồi tỉnh vì những ve vuốt dịu dàng đẩy lên cơ thể nàng. Lúc dòng nước cuốn phăng nàng đi, ý nghĩ cuối cùng của nàng là nàng sắp chết. Nhưng nàng còn sống và nàng thấy mình ngược lên nhìn con người đã cứu mạng nàng: Điền Tử Du

Đôi mắt anh chứa chan một vẻ âu yếm khiến cho nàng cảm thấy ghen ngào, xúc động.

Không chút suy nghĩ, nàng rướn người lên, trong vòng một nhịp tim nàng đã gieo vào ngực anh.

Nàng cảm thấy hơi thở của anh khó khăn, khi hai cơ thể chạm vào nhau.

Nàng còn nhớ những tia chớp làm rực sáng đôi mắt anh trong lòng đêm huyền diệu.

Đôi tay anh nắm chặt vòng eo của nàng, dường như để đẩy nàng ra, nhưng anh không làm thế. Khuôn mặt hai người gần nhau đến nỗi nàng có thể cảm thấy hơi thở ấm áp ẩm ướt của anh phả vào má nàng. Và chính nàng là người đã đưa môi tìm đến đôi môi anh, lấy từ đó một nụ hôn cháy bỏng thiêu đốt cả tâm hồn nàng. Nàng ngạc nhiên vì đôi ấy quá mềm mại, dịu dàng, ấm áp như có phép màu, xua tan đau khổ trong lòng nàng.

Hoàn toàn quá sớm đối với nàng, anh đột ngột bật đầu ra sau và rời khỏi đôi môi bé mở ẩm ướt và mời gọi của nàng.

Khuôn mặt anh dừng đọng như những cảm giác ngọt ngào sau ý đắm vừa qua không hề có giữa hai người.

Anh nói giọng lạnh như thép:

- Không được làm như thế một lần nữa.

Nghi Quyên ngồi bất động, răng cắn chặt vào môi và trái tim lún xuống như chì.

Nước mắt nàng ứa ra khiến nàng như không trông thấy gì. Nhưng bằng cảm nhận của tất cả tấm lòng, nàng nhận thức được một điều mà nàng không bao giờ phủ nhận. Đó là : Điền Tử Du đã rung động.

Nàng ngược đôi mắt đắm lệ nhìn anh, và dường như điều đó đã làm cho cảm xúc trong anh từ từ lắng dịu.

Anh khẽ nói :

- Nghi Quyên ! Anh quý em. Nhưng anh không phải là người đàn ông tốt đối với em. Hãy tránh xa anh ra !

Nàng thốt lên :

- Nhưng anh chính là người đàn ông mà em muốn.

Anh nhếch môi, nụ cười vừa ngọt ngào, vừa cay đắng :

- Anh sẽ không bao giờ yêu một người đàn bà nào khác.

Đôi mắt đen sẫm của anh trở nên tàn nhẫn :

- Hãy tránh xa anh ra !

Sáu năm trôi qua ...

Nghi Quyên giờ đây đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, giống hệt như bức chân dung của mẹ, mà nàng đã đặt trên căn gác nhỏ trong nhà kho rơm ở cánh đồng có về phía đông mà cứ ngỡ như nàng tiên nào đấy.

Nhưng đôi mắt nàng trong sáng hơn, chúng lấp lánh như những vì sao trong đêm. Và đôi chân mày xéch lên trông có vẻ cương nghị và mạnh bạo.

Làn da màu ngà của nàng sáng như gương dầu nàng đang khoác lên người một lớp áo xám xịt. Người nàng như có một thứ hào quang tỏa ra, dễ dàng cuốn hút người khác chú ý. Nhưng ở nàng có một cái gì đó rất đặc biệt khiến người ta có cảm tưởng cái vẻ thâm lặng, cùng nụ cười kiêu hãnh là để che đậy một nỗi đau thầm kín, một ngọn lửa đang âm ỉ cháy.

Sau bao nhiêu năm, Nghi Quyên nghĩ mình có thể xóa đi được tiếng vọng về, những lời xua đuổi của Điền Tử Du : "Hãy xa anh ra !". Và nàng tự nhủ cái tên "Điền Tử Du" sẽ chỉ một phần trong quá khứ của nàng ... Nhưng nàng vẫn không nguôi yêu anh.

Nỗi đau đớn, mất mát khi rời khỏi điền trang đã trở thành một vết thương không phai nhạt trong tâm hồn nàng.

Trong nhiều năm, sống lạc lõng và cô độc như một con thuyền khôn gneo và lái, nàng khám phá ra rất nhiều người tìm dịp ở cạnh nàng. Nhưng nàng đã loại bỏ tất cả những người ấy ra khỏi cuộc đời. Chỉ có Điền Tử Du ... đối với nàng, anh luôn luôn là một người đẹp nhất, và điều đó rất có ý nghĩa với nàng. Nàng nhớ đến ánh mắt anh và cái đầu thừa nhận nhu cầu yêu và được yêu vẫn còn có trong nàng. Và giữa anh và nàng không bao giờ đoạn tuyệt.

Nghi Quyên lau vội những giọt nước mắt khi nghe giọng nói ấm áp của bác Lưu:

- Có chuyện gì thế, cháu Nghi Quyên ?

Nàng ngược nhìn đôi mắt nâu đầy những nếp nhăn của bác :

- Không có chuyện gì xảy ra với cháu đâu, bác Lưu ạ. Cháu chỉ hơi mệt một chút thôi.

Nàng và người đàn bà nhỏ nhắn, gầy yếu này kết bạn với nhau, vì cả hai cùng làm việc ở bệnh viện trẻ em. Nàng là một bác sĩ, còn bác Lưu lau chùi sàn nhà vào mỗi buổi tối.

Dãy hành lang của bệnh viện vắng tanh, càng về khuya không khí càng tĩnh lặng.

Bác Lưu dịu dàng nói:

- Cháu đừng có dối bác, mắt cháu đỏ như thế kia, chắc là có chuyện buồn phiền rồi.

Bà Lưu nhét giẻ lau nhà vào chiếc xô gần đấy và ngồi xuống cạnh Nghi Quyên. Bà nắm giữ tay Nghi Quyên trong tay mình và vỗ nhẹ :

- Ca trực của cháu đã kết thúc từ nửa giờ trước, sao cháu vẫn chưa về nhà ?

- Cháu không muốn đối diện với những bức tường trống trơn và lạnh lẽo trong căn phòng, mặc dù nó bé nhỏ, xinh như chiếc vỏ ốc.

- Nghi Quyên ạ ! Một cô gái xinh đẹp, trẻ trung như cháu, phải nghĩ tới một mái ấm, một người chồng và những đứa con của chính mình. Đó là quy luật của cuộc sống, cũng là điều khao khát trong cuộc đời của bác.

Nghi Quyên cố gắng mỉm cười :

- Có thể một ngày nào đó.

Bà Lưu thở phì phì :

- Cháu đã từng nói thế trong suốt hai năm bác quen cháu rồi. Tại sao chưa bao giờ bác thấy cháu đi cùng với một người bạn trai nào cả ? Có phải cháu căm ghét đàn ông ?

Lần này Nghi Quyên mỉm cười :

- Không. Cháu không lạnh lùng và cay nghiệt đến thế đâu.

- Cháu vẫn chưa gặp được người đàn ông của mình, có phải không ?

Nghi Quyên rút tay ra và uống một ngụm trà ấm, như tránh phải trả lời câu hỏi. Vài năm trước đây, nàng đã từng gặp được một người đàn ông của mình : Điền Tử Du. Nhưng lúc đó, nàng không phải là người phụ nữ của anh ta.

Bà Lưu khoa tay nhấn mạnh ý của mình, bà gắng hỏi:

- Cháu có mơ ước gì cho tương lai, hử Nghi Quyên ?

Đôi mắt Nghi Quyên mơ màng :

- Nếu cháu có thật nhiều tiền, cháu sẽ xây dựng một đường đường rộng lớn, xinh đẹp, trong lành cho những đứa trẻ bị bệnh hiểm nghèo. Những đứa trẻ đáng thương ấy, chúng cần một nơi để sống thật an lành, hạnh phúc như mái ấm gia đình của chính mình. Điều ấy, có lẽ chẳng bao giờ xảy ra, vậy mà lúc nào cháu cũng mơ ước.

- Ai cũng mơ ước. Chỉ có điều phải làm điều gì đó để những ước mơ biến thành hiện thực. Như bác, ngày nào đó bác muốn bỏ công việc lau sàn này.

Nghi Quyên trêu chọc :

- Tại sao thế hử, bác Lưu ? Cháu cứ nghĩ là bác thích lau sàn nhà.

- Bác nói cho cháu biết tại sao. Khi cháu có một cái đường đường cho bọn trẻ con, cháu sẽ thuê bác vào làm việc cho cháu. Thế là bác bỏ công việc lau sàn.

- Cháu thật sự muốn làm một điều gì đó cho mơ ước của mình, bác Lưu ạ. Vì đó cũng là ước mơ của bác.

Bác Lưu bật hai ngón tay bị viêm khớp với nhau và thò tay vào trong chiếc áo choàng trắng rộng thùng thình đang mặc và lôi ra một tờ báo nhàu nát. Bà đẩy nó tới trước mặt Nghi Quyên :

- Cháu cần có một người chồng. Còn đây là người đàn ông đang tìm vợ. Cháu hãy liên hệ với anh ta. Cháu thấy thế nào ?

Nghi Quyên nhìn chăm chăm vào mẫu tin nhắn trong mục chuyện riêng của một tờ báo.

TÌM VỢ.

"Một chủ điền trang, tìm một phụ nữ trung thực, có trách nhiệm và biết nghe lời để làm vợ. Cần phải có khả năng sinh con.

Liên hệ với : Điền Tử Du ... "

Đôi mắt nàng mở to, thật to ...

Nàng thì thầm nhẹ như hơi thở :

- Cháu biết con người này.

Bà Lưu hỏi một cách hăm hờ :

- Thật không ?

Nghi Quyên buồn bã gật đầu :

- Cha cháu trước kia là quản gia ở điền trang của anh ta. Cháu sống ở đó từ khi cháu mới lên năm, đến lúc cháu mười bảy tuổi.

- Tại sao cháu bỏ nó mà ra đi ?

- Không lâu sau đó, cha cháu qua đời, không có gì ràng buộc cháu ở mảnh đất ấy. Vả lại, cháu phải theo học ở một trường y. Chẳng có lý do gì quay lại đó cả.

- Còn bây giờ thì có nguyên nhân đây. Cháu hãy gặp người đàn ông này.

Cháu hãy nói với anh ta là, cháu muốn trở thành vợ của anh ta.

- Cháu không thể nào làm như thế được.

- Tại sao không ?

- Anh ta đã xua đuổi cháu một lần. Cháu không cần để phải bị nói đến lần thứ hai, rằng anh ta không cần cháu.

- À ! Vậy anh ta chính là nguyên nhân để cháu ghét những người đàn ông khác ?

- Cháu chưa bao giờ nói.

- Bác hiểu điều cháu không nói ra. Cháu yêu Điền Tử Du ... Đừng để ước mơ vượt khỏi tầm tay mình.

- Bác Lưu ...

- Không một lý do nào bác chấp nhận cả.

- Bác hãy nhìn vào ngày tháng của tờ báo xem, báo đã ra được năm tuần.

Chắc là anh ấy đã tìm được vợ rồi.

- Và cũng có thể anh ta vẫn chưa tìm thấy.

- Cháu không thể ...

- Cháu còn chờ đợi gì nữa ? Hãy cho mình một cơ hội. Đừng đánh mất hạnh phúc của cả cuộc đời.

Im lặng một lúc, Nghi Quyên ngẩng lên nhìn bác Lưu với đôi mắt long lanh ngấn lệ :

- Cháu sẽ gặp Điền Tử Du. Nhưng không biết điều ấy có còn ý nghĩa gì ?

Bác Lưu siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của Nghi Quyên như truyền thêm niềm tin và sức mạnh cho nàng.

Lần đầu tiên, sau bao ngày xa cách, Nghi Quyên lại thấy mạnh đập dồn dập qua hơi thở của nàng.

Gặp lại Điền Tử Du, một thử thách đầy đau đớn.

Hai người đứng lặng nhìn nhau qua ngưỡng cửa.

Điền Tử Du sững sờ nhìn chăm chăm vào cô gái mặc chiếc áo phong trắng, quần jean, hai má hồng hồng vì đi ngoài trời lạnh và đôi mắt đen thẫm.

- Tôi đã đọc mẩu tin tìm vợ của ông. Tôi đến đây để nộp đơn.

Môi anh mím lại một cách không thanh thản:

- Nghi Quyên ? Có phải em không ?

Trước đây, có lẽ Nghi Quyên đã chạy ào tới để ôm chầm lấy anh. Nhưng bây giờ nàng đứng cầm lặng trước cái nhìn chăm chú của Tử Du, mà trong lòng không ngăn được niềm xúc động dâng trào.

- Vào nhà đi, cô bé.

- Em không phải là ...

- Cô bé.

Anh nói nốt lời nàng. Lần sau cùng anh nhìn thấy Nghi Quyên trước khi nàng rời khỏi điền trang, nàng vẫn còn là một đứa bé, anh vẫn nghĩ đến nàng như hình ảnh đó. Nhưng bây giờ ...

Mắt họ gặp nhau, mặt anh bỗng nghiêm lại.

- Đã lâu quá rồi nhỉ ?

- Sáu năm.

- chắc là không lâu để thế.

Nghi Quyên gật đầu.

Anh nói :

- em đang làm gì ?

- Em là bác sĩ của một bệnh viện trẻ em nghèo.

Anh gật gù :

- Anh hiểu rồi ...

Và một nụ cười thoáng trên môi anh khi gọi về quá khứ.

- Lần sau cùng, chúng ta ở bên nhau em đang làm bác sĩ cho một chú thỏ bị cuốn theo dòng thác. Thế chuyện gì đã xảy ra chú thỏ ngẩn ngơ ấy ?

- Nó vẫn sống cùng với em.

- Em vẫn cứu tất cả người và súc vật tàn tật bước ngang đường em đi đấy chứ ?

- Rất tiếc, em không có nhiều chỗ trống lắm trong một căn phòng nhỏ.

- Em có cả một bộ sưu tập những con thú bị thương khi còn sống ở đây. Từ con chồn hôi đến con cú con chưa mở mắt.

- Em không thể cảm lòng khi thấy bất cứ con gì bị đau đớn. Đây cũng có thể là điểm yếu của em.

- Chắc em cảm thấy nặng nề lắm.

Nghi Quyên nuốt nước bọt một cách khó khăn :

- Em hiểu ...

Nàng nghĩ cuối cùng anh đã quên Lưu Nhã Tịnh, nhưng hình như không phải vậy.

Tuy nhiên nếu đó là cách anh định kiếm vợ, thì nàng cũng phải làm hết sức mình để cho phù hợp với hoàn cảnh. Nàng đáp ứng được các tiêu chuẩn của anh đề ra. Hầu như tất cả. Nàng trung thực, có trách nhiệm và sẽ yêu thương những đứa con của họ. Nhưng nàng đã bỏ qua tiêu chuẩn biết nghe lời, một yêu cần trong bản tin tìm vợ của anh.

Nhưng câu "chỉ là công việc" mà anh nói lại gợi lên một câu hỏi trong óc nàng.

Nàng nhìn anh hỏi :

- Thế còn tình yêu thì như thế nào ?

Đôi mày anh dàu lại một cách bực bội :

- Cái gì nữa vậy ?

- Anh không muốn có một người vợ yêu anh à ?

- Điều ấy không cần thiết. Thực tế, điều ấy chỉ gây ra phiền nhiễu khi anh không định yêu cô ta.

Nghi Quyên thường tưởng tượng rằng một ngày nào đó Điền Tử Du sẽ yêu nàng, họ sẽ cưới nhau và sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc. Bao nhiêu những chuyện thần tiên được dệt ra. Như phần đông phụ nữ, nàng vẫn xem xét tình thế qua một màn sương lãng mạn màu hồng. Vấn đề cho những tìm cảm chế ngự và làm theo mệnh lệnh của con tim ...

Nhưng Tử Du vừa thông báo, anh không hề có ý định phải lòng nàng hay bất cứ một người đàn bà nào khác. Anh nghĩ đã dập tắt ước mơ cả đời của nàng, nhưng điều đó càng củng cố cho nàng một niềm tin biên định. Nàng nghĩ chỉ có một người đàn ông cứng rắn hơn Điền Tử Du mới có thể cưỡng lại được tình yêu vô bờ bến nàng đã dành cho anh.

Nàng ngẩng cao đầu và nói :

- em sẽ là người phụ nữ của anh, Tử Du. Em chấp nhận công việc này !

- Hãy quên chuyện đó đi cô bé, vì anh sẽ là một người chồng kinh khủng đối với em. Như em đã biết, mẫu tin tìm vợ của anh hoàn toàn đặc biệt.

Anh không cưới vợ vì tình yêu mà vì đã đến lúc quyết định phải có con để nối dõi, và anh cần một con người thích hợp. Anh không thể tin được rằng em cũng đặt mình vào cuộc chạy đua này. Cho dù em quý mến anh đến cỡ nào, em cũng thấy sống với anh như sống trong một địa ngục !

Nghi Quyên ngẩng nhìn Tử Du, nhìn mái tóc đen dày rũ bên chân mày. Đôi mắt nâu khó hiểu trên khuôn mặt đầy khải nghị với gò má cao rộng và chiếc mũi thẳng, cùng chiếc cằm cương nghị. Đó là một khuôn mặt hấp dẫn nhưng đầy ngiệt ngã.

Nàng dịu dàng nói:

- Em nghĩ anh sẽ là một người chồng tốt, nếu có một người vợ đúng với nghĩa là người vợ.

- Anh không thể tưởng tượng được rằng, lại có một người phụ nữ muốn gắn chặt cuộc đời mình vào anh. Anh không thể tưởng tượng người phụ nữ đó chính là em.

- Nhưng em ...

- Em không hiểu rõ con người anh bằng chính anh đâu.

- Em chấp nhận con người anh, Tử Du.

Chỉ thoáng một cái, Nghi Quyên đã thấy mình lọt thỏm trong chiếc xích đu, hai cánh tay lực lưỡng của Tử Du vòng qua ghế và cúi người ghé chiếc mũi xuống cách nàng chỉ trong gang tấc.

Anh nói với giọng khàn đi :

- Đây không phải là trò chơi, cô bé. Anh cần một người vợ, và anh có ý định tìm một người ...

Nghi Quyên nuốt sự uất nghẹn :

- Anh đã tìm thấy. Người đó chính là em.

Tử Du bất ngờ đứng lên, lùa tay vào trong tóc.

- Điều ấy không thể được.

Nghi Quyên giật mình trước câu trả lời của anh. Nàng bật dậy khỏi ghế xích đu, đứng ngay sát trước mặt anh, hai tay chống ngang hông, mặt vênh lên, vai thẳng ra trong tư thế sắp đánh nhau :

- Tại sao lại không ? Thực tế, nếu anh chỉ cần nghĩ một chút thôi, em là người rất hoàn hảo cho công việc. Em biết tất cả mọi công việc ở điền trang, chính anh đã dạy em điều đó, mọi góc ngách ở đây đều quen thuộc đối với em. Anh cũng biết em là người trung thực và có trách nhiệm ...

Nàng ngừng một lúc như để đè nén lên cơn xúc động và tiếp :

- VÀ em có thể đưa cho anh giấy khám sức khỏe của bác sĩ để anh chắc chắn là em có thể sinh con được.

Nàng cố ý không nhắc đến tiêu chuẩn biết nghe lời, hy vọng anh sẽ quên điều ấy. nàng lấy một hơi thở sâu và nói :

- Và em hơn tất cả những ứng cử viên khác ở chỗ em biết rất rõ anh không muốn và không hề mong đợi tình yêu là một phần trong thỏa thuận. Ý em muốn nói, em hiểu anh đã yêu Lưu Nhã Tịnh biết đường nào, dù đã bao nhiêu năm trôi qua sau cái chết của chị ấy, tình yêu trong anh vẫn không thay đổi.

- Thật may cho anh là đã không chọn em. Trước đây cũng vậy và bây giờ

cũng vậy.

Trước khi nàng định dùng thân mình cản đường thì anh đã bước trước một bước. Nhưng nàng vẫn nhìn thẳng vào mắt anh.

- Em từ chối câu trả lời như thế. Chỉ ít anh cũng biết anh sẽ được gì sau khi cưới em chứ ? Anh mến em, gần gũi, chăm sóc, nuôi nấng và dạy dỗ cho em ... Chẳng lẽ tất cả những điều ấy không hề có ý nghĩa hay sao ?

Khi hàm răng anh nghiến chặt lại, các cơ hàm bắt đầu chuyển động, thì nàng cảm thấy nàng hoàn toàn tuyệt vọng ...

- Không ! Không ! Không ! Đó là câu trả lời cuối cùng của anh về chuyện này !

"Nghị Quyên , cô bé giàu nghị lực của cha. Cha tự hào về con. Và mẹ con chôn suôi vằn gổ phù hộ cho con niềm hạnh phúc. Một ngày nào đó khi lớn khôn, con sẽ tìm được cho mình một vị hoàng tử. Lúc đó con sẽ hiểu tình yêu nó có ý nghĩa đến dường nào trong cuộc đời của con ... "

Những lời thì thầm, âu yếm của cha đã chiếu đầy trong tâm kham Nghị Quyên ... Vì thế đã bao năm tháng trôi qua. Nghị Quyên vẫn luôn ngẩng cao đầu như dòng máu trong con người nàng. Dòng máu không bao giờ chịu khuất phục trước nghịch cảnh trái ngang ...

Giờ đây, nhớ đến lời cha, nàng thốt thức :

- Cha ơi ! Con không phải là cô bé giàu nghị lực của cha. Con đã đầu hàng tình yêu của chính mình. Con đã tìm được vị hoàng tử của lòng con, nhưng con không chinh phục được tình yêu của anh ấy. Với mảnh chân tình dang dở của mình, con sẽ không yêu ai khác, bởi vì không có ai tuyệt vời như Điền Tử Du. Người ta chỉ yêu một lần duy nhất trọn đời.

Nước mắt chảy dài xuống má nàng. Nhưng khóc không làm vơi được nỗi đau buồn. Không ! Nàng sẽ không khóc. Để chứng tỏ lòng kính trọng, nàng phải xứng đáng với niềm tin và lòng kiêu hãnh của cha mẹ nàng.

Nàng ngồi dậy trên giường và ôm chặt tấm chăn vào người, tựa hồ sự nhận thức của nàng vừa có sẽ vượt khỏi nàng nếu nàng không giữ kỷ cho tới lúc nàng có thể hành động theo ý muốn của mình.

Đêm vẫn bình yên, gió lùa làm tung bay những sợi tóc trên vàng trán tinh khiết. Nghị Quyên nhìn ra khung cửa sổ, nước mắt vẫn còn đọng trong đó, nhưng ánh mắt của nàng lại long lanh như ánh sao đêm ...

Với những ý nghĩ đó, sáng hôm sau, Nghị Quyên xuất hiện trước cánh cửa glớn của nhà điền trang với lời tuyên bố kỳ lạ :

- Điền Tử Du ! Nếu như hôm nay anh nói anh không chấp nhận em, thì em sẽ ra đi mãi mãi, không bao giờ quay lại mảnh đất này nữa.

Nàng đã dốc hết lòng can đảm để thốt lên những lời sau cùng đó và đứng bất động chờ nghe câu trả lời của anh.

Anh nhìn sững nàng trong một lúc, rồi trả lời nàng bằng một câu hỏi :

- Nghị Quyên ! Tại sao em lại muốn lấy anh ? Em có cả cuộc sống phía trước. Điều gì đã làm cho em thích công việc này đến thế ?

Nghị Quyên cố kềm mình cho khỏi nói ra từ "yêu".

Bất cứ một gợi ý bóng gió nào liên quan đến "tình yêu" đều có thể là hỏi

chouông báo tử cho mọi hy vọng được làm vợ của Điền Tử Du.

Nàng đáp với giọng chân thành :

- Kể từ khi em bắt đầu làm việc cho bệnh viện trẻ em, em mơ ước có một dưỡng đường dành cho các em bị bệnh hiểm nghèo. Những đứa trẻ đáng thương ấy, chúng cần một nơi để sống thật an lành, hạnh phúc như tổ ấm của mình. Em không bao giờ có đủ tiền để mua một dưỡng đường như mơ ước. Nếu em là vợ của anh, em có thể biết ước mơ ấy thành hiện thực ở chính đây, trên mảnh đất này.

Môi anh chun lại:

- Anh hiểu rồi. Em thấy tiền của anh hấp dẫn, đó là lý do em muốn làm vợ anh ?

Nàng ngược nhìn anh, tim đập loạn xạ, cố để tình yêu của mình không thể hiện ra ánh mắt. Vì Điền Tử Du không muốn người vợ có tình yêu với mình.

Nàng mỉm cười châm chọc :

- Vâng, và anh cũng không đến nỗi xấu trai nữa.

Thấy Tử Du chăm chú nhìn mình, Nghi Quyên nói tiếp. Giọng nàng tràn đầy nhiệt huyết khi hâm nóng lại câu chuyện của mình:

- Dưỡng đường là một ý tưởng tuyệt vời, Tử Du ạ. Và điền trang này là một nơi lý tưởng để đưa bọn trẻ tới. Những đứa trẻ tội nghiệp ấy, thậm chí chúng chưa biết hình dáng con ngựa hay con bê là như thế nào. Chúng ta có thể dạy chúng cưỡi ngựa, hoặc cho chúng được ngồi trên chiếc xe bò, chở đầy cỏ khô. Điều ấy quả là thú vị đối với chúng; Nếu anh nhìn chúng khó nhọc như thế nào, bất chấp mọi điều chỉ để được sống, được bình phục, anh sẽ nhận ra rằng phần thưởng được sống trong điền trang này là một việc tuyệt diệu như thế nào.

Đôi mắt Tử Du hơi khép lại như thể tận hưởng sự dịu dàng ngọt ngào qua những lời Nghi Quyên vừa kể. Nhưng khi anh ngược lên nhìn nàng, đôi mắt ấy hoàn toàn bình thản.

- Giả sử, anh tài trợ cho dưỡng đường của em, em nghĩ mình sẽ trông coi những đứa trẻ ấy và những đứa con của anh một cách hoàn hảo ?

Nghi Quyên nghiêm trang đáp :

- Em sẽ là một người mẹ tốt, Tử Du. Em không còn mẹ khi vừa được sinh ra, do vậy em biết đứa trẻ cần một người mẹ biết bao nhiêu. Em sẽ cho con anh, cho con chúng ta tất cả tình yêu thương mà chúng có thể mong muốn hay cần thiết.

Giọng anh hơi dịu lại :

- Anh thừa nhận rằng ý tưởng về dưỡng đường có vẻ tốt. Có lẽ những đứa trẻ bất hạnh cần một dưỡng đường như em vừa nói. Nhưng em có thể chịu đựng nổi khi ôm tất cả những đứa trẻ ấy không ?

Nghi Quyên vô cùng xúc động vì Tử Du đã tỏ ra đồng cảm với công việc của nàng.

Nàng dịu dàng nói :

- Em có thể làm được. Tử Du ! Hãy tin em. Em là người phụ nữ mà anh đang tìm kiếm. Anh hãy nhận lời đi. Em sẽ làm công việc của mình một

cánh hoàn hảo.

Anh nheo mắt nhìn nàng với vẻ nghi ngờ.

- Anh vẫn không quên những gì em nói với anh khi em mười bảy tuổi ...

Nghi Quyên choáng váng nhìn. Nếu nàng không thể làm cho anh bỏ đi ý nghĩ vớ vẩn, rằng nàng vẫn còn yêu anh sau tất cả từng ấy năm, nàng có thể sẽ mất tất cả.

Nàng cố tình nói giọng rất khinh thường, chiếc cằm thon thon đưa về phía trước một cách kiêu hãnh:

Với những ý nghĩ đó, sáng hôm sau, Nghi Quyên xuất hiện trước cánh cửa glôn của nhà điền trang với lời tuyên bố kỳ lạ :

- Điền Tử Du ! Nếu như hôm nay anh nói anh không chấp nhận em, thì em sẽ ra đi mãi mãi, không bao giờ quay lại mảnh đất này nữa.

Nàng đã dốc hết lòng can đảm để thốt lên những lời sau cùng đó và đứng bất động chờ nghe câu trả lời của anh.

Anh nhìn sửng nàng trong một lúc, rồi trả lời nàng bằng một câu hỏi :

- Nghi Quyên ! Tại sao em lại muốn lấy anh ? Em có cả cuộc sống phía trước. Điều gì đã làm cho em thích công việc này đến thế ?

Nghi Quyên cố kềm mình cho khỏi nói ra từ "yêu".

Bất cứ một gợi ý bóng gió nào liên quan đến "tình yêu" đều có thể là hồi chuông báo tử cho mọi hy vọng được làm vợ của Điền Tử Du.

Nàng đáp với giọng chân thành :

- Kể từ khi em bắt đầu làm việc cho bệnh viện trẻ em, em mơ ước có một dưỡng đường dành cho các em bị bệnh hiểm nghèo. Những đứa trẻ đáng thương ấy, chúng cần một nơi để sống thật an lành, hạnh phúc như tổ ấm của mình. Em không bao giờ có đủ tiền để mua một dưỡng đường như mơ ước. Nếu em là vợ của anh, em có thể biết ước mơ ấy thành hiện thực ở chính đây, trên mảnh đất này.

Môi anh chun lại:

- Anh hiểu rồi. Em thấy tiền của anh hấp dẫn, đó là lý do em muốn làm vợ anh ?

Nàng ngược nhìn anh, tim đập loạn xạ, cố để tình yêu của mình không thể hiện ra ánh mắt. Vì Điền Tử Du không muốn người vợ có tình yêu với mình.

Nàng mỉm cười châm chọc :

- Vâng, và anh cũng không đến nỗi xấu trai nữa.

Thấy Tử Du chăm chú nhìn mình, Nghi Quyên nói tiếp. Giọng nàng tràn đầy nhiệt huyết khi hâm nóng lại câu chuyện của mình:

- Dưỡng đường là một ý tưởng tuyệt vời, Tử Du ạ. Và điền trang này là một nơi lý tưởng để đưa bọn trẻ tới. Những đứa trẻ tội nghiệp ấy, thậm chí chúng chưa biết hãnh đáng con ngựa hay con bê là như thế nào. Chúng ta có thể dạy chúng cưỡi ngựa, hoặc cho chúng được ngồi trên chiếc xe bò, chở đầy cỏ khô. Điều ấy quả là thú vị đối với chúng; Nếu anh nhìn chúng khó nhọc như thế nào, bất chấp mọi điều chỉ để được sống, được bình phục, anh sẽ nhận ra rằng phần thưởng được sống trong điền trang này là một việc tuyệt diệu như thế nào.

Đôi mắt Tử Du hơi khép lại như thể tận hưởng sự dịu dàng ngọt ngào qua những lời Nghi Quyên vừa kể. Nhưng khi anh ngược lên nhìn nàng, đôi mắt ấy hoàn toàn bình thản.

- Giả sử, anh tài trợ cho đường đường của em, em nghĩ mình sẽ trông coi những đứa trẻ ấy và những đứa con của anh một cách hoàn hảo ?

Nghi Quyên nghiêm trang đáp :

- Em sẽ là một người mẹ tốt, Tử Du. Em không còn mẹ khi vừa được sinh ra, do vậy em biết đứa trẻ cần một người mẹ biết bao nhiêu. Em sẽ cho con anh, cho con chúng ta tất cả tình yêu thương mà chúng có thể mong muốn hay cần thiết.

Giọng anh hơi dịu lại :

- Anh thừa nhận rằng ý tưởng về đường đường có vẻ tốt. Có lẽ những đứa trẻ bất hạnh cần một đường đường như em vừa nói. Nhưng em có thể chịu đựng nổi khi ôm tất cả những đứa trẻ ấy không ?

Nghi Quyên vô cùng xúc động vì Tử Du đã tỏ ra đồng cảm với công việc của nàng.

Nàng dịu dàng nói :

- Em có thể làm được. Tử Du ! Hãy tin em. Em là người phụ nữ mà anh đang tìm kiếm. Anh hãy nhận lời đi. Em sẽ làm công việc của mình một cách hoàn hảo.

Anh nheo mắt nhìn nàng với vẻ nghi ngờ.

- Anh vẫn không quên những gì em nói với anh khi em mười bảy tuổi ...

Nghi Quyên choáng váng nhìn. Nếu nàng không thể làm cho anh bỏ đi ý nghĩ vớ vẩn, rằng nàng vẫn còn yêu anh sau tất cả từng ấy năm, nàng có thể sẽ mất tất cả.

Nàng cố tình nói giọng rất khinh thường, chiếc cằm thon thon đưa về phía trước một cách kiêu hãnh:

Em hy vọng anh sẽ không nhớ những câu nói ngu ngốc của em thời trẻ con nữa. Có thể em đã mê anh một cách điên rồ hồi mười bảy tuổi. Ngày ấy, vừa nhận biết được cuộc đời, em đã có anh bên cạnh, sống cùng nhau dưới một mái nhà, được anh chăm sóc, dạy dỗ, em đã bị sự thông minh và đẹp trai của anh quyến rũ. Và vì chưa biết thế nào là tình yêu, em đã khoác lên anh một bộ áo giáp và rồi mê cái vỏ sáng loáng ấy. Em đã thần tượng do mình tạo ra ... Nhưng bây giờ so với ngày đó, em đã lớn lên nhiều rồi.

Anh bước thêm mấy bước để rút ngắn khoảng cách giữa họ. Giọng anh trầm lắng.

- Anh cũng nhìn nhận, anh quý mến em. Đó là sự thật. Anh tưởng mình đã quên mất em long lanh như thế nào, như những vì sao trong đêm. Và mái tóc mềm như lụa của em ... như ánh hào quang tỏa sáng.

Anh nói và sờ tay vào tóc nàng như thuở nàng còn là một cô bé ...

Nghi Quyên ngập ngừng đặt tay lên ngực Tử Du ... Nàng nhận ra nhịp tim anh đang run lên qua làn áo vải ấm áp dưới tay nàng. Đôi mắt đen thẳm của anh chăm chú ngắm nhìn nàng. Khuôn mặt anh quá gần khiến nàng phải khép hờ bờ mi lại ... Nàng linh cảm điều gì sắp xảy ra ... Anh sắp hôn nàng ... Và nàng sợ hãi nhận ra nàng đang mong chờ điều đó.

Nàng cắn chặt răng vào môi để chôn giấu những rung động thâm kín và khoa khát. Không biết chắc có thể tin cậy vào chính mình được chừng nào. Nếu anh hôn nàng, anh sẽ cảm nhận được ngay tình cảm của nàng. Nàng có thể phủ nhận không yêu anh, nhưng những cảm xúc của nàng sẽ tố cáo nàng. Điều đó có nghĩa là anh sẽ có lý do để từ chối nàng.

Nàng nín thở trước khi thốt lên những lời không thật lòng mình :

- Tử Du ! Anh cũng hấp dẫn em. Nhưng chỉ vì vẻ đẹp trai và sự hào nhoáng xung quanh anh thôi. Em đã từ bỏ ý niệm về tình yêu từ lâu lắm rồi.

Bỗng nhiên nàng thấy mình đứng một mình, ngực phập phồng, chân loạng choạng, tay run lên. Nàng sững sờ nhìn chằm chằm Tử Du. Anh đã lùi lại, đứng trước mặt với một khoảng cách:

- Thật không thể tin được lại là em. Nghi Quyên ạ ! Lẽ ra khi đăng mẫu tin tìm vợ, anh phải nghĩ đến điều này.

- Anh sẽ không tìm ra được một "ứng cử viên" nào tốt hơn em đâu, Tử Du. Anh sẽ có hết những gì mà anh mong muốn – một người vợ không đòi hỏi tình yêu ở anh, sinh cho anh những đứa con mà không cần phải một chút thời gian nào để nhìn ngó đến. Ngoài ra lại còn có ưu điểm là anh sẽ cưới một người mà anh biết rõ một số người trong gia đình anh ưng ý và chấp thuận.

Trong ký ức non nớt của cô bé Nghi Quyên lên mười ngày nào vẫn còn giữ hình ảnh thân phụ của Điền Tử Du trong những năm tháng ông bà còn lưu lại điền trang trước khi ra nước ngoài và giao lại cho Tử Du mảnh đất này. Ngày ấy Nghi Quyên đã cảm nhận được tình thương của họ dành cho nàng. Nhưng đến bây giờ nàng mới hiểu tình thương ấy có ý nghĩa biết dường nào.

Nàng thấy Tử Du mở to đôi mắt, khi anh nhận ra sự thật trong lời tuyên bố của nàng.

Đôi mày anh cau lại :

- Đây chính là nguyên nhân vì sao anh không thể chọn em làm vợ, Nghi Quyên ! Bởi vì anh quá hiểu em. Trong cơ thể em không có đến một cái xương biết phục tùng.

Nàng đứng thẳng lưng một cách kiêu hãnh :

- Chẳng lẽ anh không được gì ở con người em ?

Nhận ra sự im lặng của anh, nàng tiếp:

- Đừng suy nghĩ quá, Tử Du. Em không có nhiều thời gian.

Anh bước lại gần nàng. Nàng thấy tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Nàng lo sợ anh sẽ nghe thấy. Nhưng đó chỉ là cảm giác của nàng.

- Nghi Quyên, anh đã suy nghĩ nhiều và bây giờ là giờ phút anh phải quyết định ...

- Anh quyết định thế nào ?

- Anh chấp nhận em.

- Ôi !

- Nhưng với điều kiện.

- Như là ...

- Đừng có tự lừa dối mình khi nghĩ rằng anh sẽ yêu em. Sẽ không bao giờ

có điều đó đâu, bởi vì anh không thể quên được Lưu Nhã Tịnh. Không thể ! Nghi Quyên cảm thấy bụng cuộn lên. Nàng hít vào một hơi thở sâu để giữ cho giọng nói có thể bình thản, nhưng trong lòng nàng không cảm thấy.

- Được thôi ! Còn gì nữa ?

- Anh lấy vợ, bởi vì anh muốn có con. Nhưng anh là đàn ông, và anh cần vợ anh phải làm anh hài lòng.

Anh đang đề cập đến vấn đề chăn gối, đó cũng là lẽ đương nhiên trong quan hệ vợ chồng. Tuy nhiên Nghi Quyên vẫn thấy đôi má nóng bừng :

- Em sẽ làm hài lòng anh. Còn gì nữa không ?

- Anh muốn em hết lòng vì con cái. Đổi lại, anh sẽ ghi nhận điều đó và cung cấp tài chính cũng như bất cứ cái gì em cần giúp cho đường đường và những đứa trẻ đáng thương của em.

- Đồng ý.

- Còn điều nữa. Kể từ bây giờ trở đi, trong vòng một năm, nếu em không có thai thì chúng ta sẽ ly dị. Sau tất cả mọi chuyện xảy ra, cái anh cần là những đứa con chứ không phải là một bà vợ vô sinh.

Nàng nghệt thở ... hoảng sợ trước điều kiện bất ngờ này. Môi nàng run run:

- Thật tàn nhẫn khi anh nói ra điều này.

Anh nhún vai:

- Hoặc em chấp nhận, hoặc là em bỏ cuộc.

Lần đầu tiên kể từ khi yêu anh, hồi còn là một cô bé con, Nghi Quyên ngỡ không biết những suy nghĩ của nàng về Điền Tử Du có đúng hay không ?

Người đàn ông mà nàng yêu không thể thô bạo đến như thế, còn người đàn ông này rõ ràng là như vậy. Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu nàng có thể làm cho người đàn ông này yêu mình ? Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu Tử Du đã trở thành một người đàn ông nhẵn tâm ? Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu sau một năm nữa, càng ngày nàng càng cảm thấy yêu Tử Du mãnh liệt hơn mà không có thai ? Có đáng mạo hiểm như thế không, khi kết hôn với Điền Tử Du ?

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong tâm trí Nghi Quyên. Nhưng vượt lên trên tất cả là tình cảm của nàng dành cho những đứa trẻ bất hạnh bị bệnh hiểm nghèo. Và sâu kín hơn ... tình yêu của nàng dành cho Điền Tử Du.

Nàng nói:

- Nếu chúng ta ly dị, em vẫn điều hành công việc ở đường đường và anh vẫn tiếp tục tài trợ nó. Em muốn điều này được ghi thành văn bản.

- Em không yêu cầu chu cấp tiền hay chia tài sản sau khi ly hôn chứ ?

Nghi Quyên lắc đầu :

- Em đã nói với anh, em cần gì từ cuộc hôn nhân này rồi. Em còn đòi hỏi gì cho bản thân mình.

Anh chăm chú nhìn nàng và hỏi:

- Với tất cả những điều kiện anh vừa nói, em vẫn còn muốn lấy anh chứ ?

- Em vẫn lấy anh !

Tử Du thở phào nhẹ nhõm sau câu trả lời chắc chắn của Nghi Quyên. Anh có vẻ hài lòng về điều này.

- Anh nghĩ chúng ta cần phải bàn một số việc.

- Khi nào anh muốn tổ chức lễ cưới.

- Hai tuần, sau khi cha mẹ anh từ nước ngoài trở về. Anh muốn họ làm chủ tọa cho cuộc hôn lễ giữa hai chúng ta.
- Không được đâu. Hai tuần nữa trôi qua mau lắm, em chưa kịp chuẩn bị kịp.
- Em lại bắt đầu cãi lại anh rồi đấy. Anh phải làm gì cho em đây, cô bé ?
- Hãy cho em thời gian bốn tuần, Tử Du ạ. Em phải thông báo với bệnh viện và sắp xếp lại công việc của mình.
- Thôi được, bốn tuần.

Đã có được một sự hòa hợp hiếm hoi, thế là tốt rồi. Nghi Quyên tin là nàng sẽ thuận phục được con ngựa bất kham. Nàng chỉ hy vọng anh đừng phá tan mọi thứ trước khi nàng có cơ hội.

Nàng thấy nàng mang ơn anh với những gì anh đã làm cho nàng, cho những đứa bé đáng thương.

- Tử Du !

Nàng cảm động gọi tên anh, và chìa bàn tay cho anh. Tử Du cầm lấy và kéo lại gần sát bên mình. Anh bế nàng lên quay một vòng như khi nàng vẫn còn là một "cô bé".

Nàng nghe giọng anh ấm áp bên tai nàng:

- Đây chỉ là cách chúng ta kết thúc cuộc thương lượng thôi, cô bé ạ.

Anh lại gọi nàng là "cô bé". Nàng nhìn vào mắt anh, phân vân, không hiểu anh đã nhận thấy điều gì khi nắm nàng và ôm nàng trong vòng tay ? Nàng không còn là một cô gái mới lớn rồi bỏ đi mười sáu năm trước đây.

Nàng có những nhu cầu, mơ ước và khát vọng của một người phụ nữ. Nàng muốn nhiều hơn những gì Tử Du có thể hứa hẹn. Nàng biết mình cần gì và mạnh dạn đi theo hướng của cuộc đời mình.

Và nàng đã thấy nụ cười nở rộng trên môi Tử Du. Nụ cười đã xác nhận cảm xúc của anh.

Vào ngày sinh nhật thứ hai mươi, cha mẹ anh trao anh mảnh đất đã qua bao thế hệ của gia tộc.

Anh chuẩn bị lấy vợ và xây dựng gia đình với một người sẽ mang đến cho anh tình yêu và tiếng cười trong cuộc sống.

... Đây là tất cả những gì anh có trước khi đến với Lưu Nhã Tịnh ...

Lưu Nhã Tịnh là mối tình đầu của anh. Mối tình tràn đầy những câu chuyện lãng mạn mà những bậc cha mẹ thường kể cho con cái nghe bên bếp lửa hồng trong những đêm dài đặng đặng ...

... Nhưng anh đã vấp ngã quá đau đớn ...

... Sau khi họ đính hôn, Nhã Tịnh chuyển đến điền trang ở với anh. Anh không thể nào quên được những ngày tháng mặn nồng, say đắm mà Nhã Tịnh đã mang đến cho anh.

Anh cảm thấy có lỗi trước cái chết của Nhã Tịnh. Nhưng kinh hoàng hơn khi anh biết về đứa bé ... con của anh đã chết trong bụng Nhã Tịnh ... Nhã Tịnh đã mang nó ra đi ... và mang theo cả cuộc đời anh ...

Anh giam mình trong một góc riêng như con ốc sên thu mình trong chiếc vỏ nhỏ nhen sau cái chết của Nhã Tịnh. Nhưng những lời bàn tán dường như vẫn vô tình xuyên qua những bức tường lạnh lẽo : "chắc anh ấy phải

yêu cô ta mznh liệt lắmm mới đau khổ đến thế !". "Hãy tưởng tượng cô vợ tương lai dịu dàng, xinh đẹp như hoa, lại mongmanh phận số ... thật là đau đón làm sao !". "Đó chắc phải là một tình yêu thật sự. Cái chết của cô ta đã hủy hoại cuộc đời anh ấy !", "Không biết cho đến bao giờ mới có một người phụ nữ xoa dịu vết thương lòng đau đón này?"

Đấy không chỉ là nỗi đau khổ anh cảm thấy, đấy còn là sự mất mát và cay đắng dai dẳng không nguôi.

Nhiều năm sau cái chết của Nhã Tịnh, anh không quan hệ với phụ nữ, không nhìn họ dù với đôi mắt dừng dừng, lạnh lùng.

Thế tại sao, một con người hoài nghi chưa chat như anh, lại cưới một cô bé xinh đẹp như Lục Nghi Quyên ?

Tử Du thở dài. Cái gì đang ám ảnh anh vậy ? Anh muốn nghĩ rằng đó đơn giản chỉ là một động cơ cá nhân. Anh đã phỏng vấn nhiều phụ nữ và nhận ra rằng anh không thể tìm được một người vợ hoàn hảo thông qua mẫu tin trên báo. Nhưng anh cũng không muốn tìm hiểu một người phụ nữ nào, vì điều ấy sẽ làm người ta nghĩ rằng anh muốn có chút tình cảm trong mối quan hệ của họ. Vì anh không có ý định yêu vợ, cho nên anh cũng không nghĩ đó là sự công bằng, nếu anh mong đợi cô ta yêu anh.

Nghi Quyên là một trong số người biết điều đó. Trong tâm khảm anh vẫn giữ mãi những lời nói vừa nồng nàn vừa cay đắng của nàng.

"Em hơn tất cả mọi người. Một người vợ không đòi hỏi tình yêu ở một người không muốn và không hề mong đợi tình yêu ..."

Anh thật sự kích động khi biết nàng muj n dùng tiền của anh để xây dựng một đường đường dành chon h` đứa trẻ bất hạnh. Điều làm lương tâm anh thanh thản là nàng có động cơ, vụ lợi trong việc cưới anh. Tiền thì anh có thể cung cấp thoải mái, nhưng tình êu thì ngoài yêu cầu. Cái anh chấp nhận được là giống như tất cả mọi người nàng biết là anh vẫn còn yêu Lưu Nhã Tịnh. Nàng nghĩ nàng hiểu anh.

Về ngoại hình, Nghi Quyên là một cô gái xinh đẹp và vô cùng hấp dẫn. Làn da màu ngà, mịn màng, ấm áp, đôi chân dài thon thả uyển chuyển qua mỗi bước đi của nàng. Điều đặc biệt là dường như nàng không biết mình xinh đẹp. Vẻ thuần khiết, thanh tao khiến nàng càng thêm rực rỡ như tỏa sáng ánh hào quang.

Anh sững sờ khi nàng xuất hiện trước cánh cổng điền trang, anh không kiềm chế sự rung động của mình. Sáu năm trước, anh cũng nhận ra những cảm giác ấy.

Nhưng ở Nghi Quyên, có những thứ anh còn thích hơn vẻ kiều diễm và hấp dẫn của nàng.

Từ ngày đầu tiên gặp nàng, Nghi Quyên mới là một cô bé lên năm, đứng đĩnh đi bên cha trong chiếc váy màu hồng, mái tóc rối tung bay trong gió. Đối với một đứa trẻ thì Nghi Quyên có trái tim rộng lớn. Tâm hồn cô bé luôn luôn rộng mở đối với những sinh linh bị tổn thương cần được giúp đỡ trên mỗi nẻo đường cô ta đi qua.

Anh phân vân không biết rong người đàn bà bây giờ còn được bao nhiêu phần của cô bé ngây thơ tốt bụng của ngày xưa ?

Với anh, anh sẽ không bao giờ để cho mình bị tổn thương lần nữa, như nỗi đau mà Nhã Tịnh đã để lại trong anh.

Nhưng anh khao khát có những đứa con của chính mình. Những nếp nhăn rất mạnh xuất hiện trên khuôn mặt, khiến anh nhận ra rằng thời gian trôi đi quá nhanh. Anh thừa nhận người vợ là một phần cần thiết của gia đình mà anh khao khát. Nhưng anh muốn có người đàn bà mà anh có thể ngưỡng mộ và tôn trọng, là mẹ của những đứa con của anh, một người mà có thể chung sống một cách thân thiện. Và anh đã tìm thấy tất cả những điều ấy ở Lục Nghi Quyên.

Tử Du đứng dậy, bước đi thao thức trong căn phòng trống trơn lạnh lẽo. Cửa sổ như một bức tranh nhìn ra vùng đất bao la bát ngát của điền trang. Màn đêm đang buông xuống, anh có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của những vì sao. Anh liên tưởng đến ánh mắt của Nghi Quyên.

- Chào anh Tử Du !

- Em vẫn thường xuất hiện một cách bất ngờ không báo trước như thế sao, cô bé ?

Nghi Quyên nhìn anh, khẽ nói:

- Suốt đêm qua em không ngủ. Em nghĩ chúng ta cần nói chuyện với nhau.

Tử Du giấu sự lo lắng sau nụ cười xé trên đôi môi ngạo mạn:

- Em đang nghĩ gì thế ?

Nàng lấy ngón tay trở cuốn lọn tóc làm nó rối tung lên và nói:

- Em đã có những suy nghĩ khác.

Tử Du bỗng dừng thấy bồn chồn trong bụng. Trước khi quyết định lấy Nghi Quyên, anh không hề hình dung người vợ của mình sẽ như thế nào.

Đột nhiên, anh kho tay tưởng tượng được ai khác sẽ là vợ của anh. Anh thấy nàng cúi gằm, chăm chăm nhìn xuống đất. Anh mong muốn được nâng chiếc cằm ấy lên và nhìn vào đôi mắt dưới bờ mi xinh đẹp.

- Anh nghĩ chúng ta thoa? thuận với nhau rồi.

- Chuyện không đơn giản như thế. Tử Du.

- Tại sao ?

- Tại vì Lưu Nhã Tịnh.

Khuôn mặt Tử Du đanh lại. Đôi mắt như chuyển sang một màu sắc khác u ám hơn:

- Chuyện gì về Lưu Nhã Tịnh ?

- Em phân vân không biết từ giờ cho đến cuối đời, khi nhìn em, anh có thấy Lưu Nhã Tịnh hay không ?

Tử Du thốt lên :

- Em hoàn toàn không giống Lưu Nhã Tịnh.

- Em biết mình không thể so sánh với Nhã Tịnh trong mắt anh. Nhưng ...

Anh ngắt lời nàng :

- Thôi nào, cô bé nghe đây. Em đã quyết định những gì trong một đêm mất ngủ ?

Nghi Quyên lấy một hơi thở sâu và thở ra nhẹ nhàng :

- Em nghĩ có thể sẽ tốt hơn nếu chúng ta ... không cưới nhau.

Tử Du giật mình. Anh dường như choáng váng trước quyết định của Nghi

Quyên. Giọng nói của nàng quá nhẹ nhàng, nhưng ý nghĩa lời nàng tác động vào anh quá mãnh liệt.

Anh nhìn sững nàng :

- Em bội ước ?
- Không. Em chỉ thay đổi một chút thôi.

Qua cơn sốc, anh nheo mắt nhìn nàng:

- Thay đổi như thế nào ?
- Chúng ta sẽ sống chung trước khi tổ chức lễ cưới.
- Như thế để làm gì ?
- Để tránh được một cuộc ly hôn không hay ho gì cho cả hai.
- Em có lý do để tin rằng em không thể, hoặc sẽ không thể có thai không ?

Nàng lắc đầu:

- Nhưng cũng không có nghĩa là điều đó không xảy ra.

Anh nhăn nhó. Cô bé mà anh biết và yêu quý, cô bé đi điều hành cùng với một đội quân động vật ba chân, cụp đuôi, cụp tai lằng nhằng đằng sau theo nhịp trống của mình, đã lớn lên thành một phụ nữ ngoan cố và cứng đầu, cứng cổ. Nàng lại nghịch những lọn tóc của mình, anh biết đấy là dấu hiệu của sự bối rối. Anh muốn gỡ tay nàng ra, đặt chúng vào lòng bàn tay mình, âu yếm và xoa dịu đi nỗi sợ hãi của nàng.

Anh bước lên một bước về phía nàng. Nàng dang hai tay, bàn tay xòe ra để ngăn anh dừng lại.

Anh bước thêm một bước, bước nữa, cho đến khi ngực anh chạm vào lòng bàn tay nàng. Anh dừng lại, bởi vì anh đã có điều anh muốn. Anh có thể cảm nhận thấy hơi nóng của cơ thể nàng, cảm thấy trái tim đang đập đùng đùng sau cánh tay đang run lên của nàng. Anh hiểu nàng cho dù nàng cố che giấu tình cảm trong ánh mắt.

- Hãy dập tắt những ý nghĩ trong đầu em, Nghi Quyên. Anh không bao giờ thay đổi quyết định của mình.

- Tại sao chúng ta không chỉ sống cùng nhau. Tử Du ? Em hứa sẽ lấy anh khi em có mang ?

Anh lắc đầu :

- Như thế không đủ.

Nàng đã đặt niềm tin vào anh. Nhưng anh không tin, đúng hơn là anh không dám tin nàng. Điều đó có thể làm cho anh đau khổ. Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu nàng có mang mà không muốn cưới anh ? Nếu họ cưới nhau, ít nhất anh cũng có tư cách pháp lý đối với đứa con của anh. Nhưng anh không để lộ nỗi sợ hãi này cho nàng biết.

- Phải tổ chức hôn lễ, cô bé. Anh không muốn đứa con của anh trở thành đứa con hoang, hoặc để nó phải tính những tháng ngày giữa đám cưới cha mẹ nó vào ngày sinh nhật của nó.

- Anh có nghĩ con chúng ta sẽ đặt những câu hỏi khi nó nhận ra thực chất mối quan hệ của cha mẹ nó không ?

Tử Du nói giọng nghiêm nghị và dứt khoát:

- Chúng ta sống chung một mái nhà, ăn cùng bàn, ngủ cùng giường. Đây là tất cả những điều mà một cuộc hôn nhân bình thường đều hãnh diện.

Đôi mày thanh tú của nàng cau lại :

- Em nghĩ mình hiểu anh. Nhưng em không hiểu.

- Em không cần phải hiểu.

Nàng nhìn anh, nước mắt rung rung.

- Anh thật không công bằng.

Những giọt nước mắt của nàng tác động vào anh, khiến anh không thể kiềm chế được. Theo bản năng, anh đưa tay ôm lấy nàng xoay vài vòng từ đằng sau ra đằng trước, như thuở nàng còn là một cô bé.

Anh thì thầm trong tai nàng.

- Anh phải làm gì với những giọt nước mắt của em đây, cô bé ? Hãy cười anh và em sẽ sinh cho anh những đứa con.

- Không có cuộc hôn nhân nào cả. Tử Du. Cho đến khi em có mang.

Anh đột ngột rời khỏi nàng, tóm lấy hai vai nàng. Tay anh siết chặt vai nàng, mắt long lên vì giận dữ :

- Những lời nói của em không có giá trị gì đâu. Anh không dễ dàng thỏa hiệp lại càng không thể thay đổi quyết định. Em nghe đây. Hoặc em đồng ý, hoặc hủy bỏ.

Anh buông nàng ra, lùi lại. Thoáng chút kinh hãi trong mắt anh. Anh sợ nàng sẽ bỏ đi mất.

Nàng nhìn chằm chằm vào mũi giày, đi đi lại lại trên sàn gạch. Cuối cùng, nàng ngẩng cao đầu, nhìn anh nói:

- Thôi được, Tử Du. Em sẽ lấy anh. Nhưng em nghĩ, chúng ta đã sai lầm.

- Còn gì nữa không ?

Nàng mỉm cười buồn bã :

- Em hy vọng rằng trong vòng một năm, từ bây giờ trở đi, cả hai chúng ta sẽ không phải hối hận vì cuộc thương lượng kinh khủng này.

- Nếu em muốn thay đổi vẫn chưa muộn.

Tử Du thấy hối hận ngay sau khi thốt ra những lời giễu cợt nàng. Anh không muốn sống với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Anh chỉ muốn Lục Nghi Quyên.

- Tạm biệt anh, Tử Du.

Nàng vượt qua anh, không thêm ngoái đầu lại, mặt ngẩng cao, đôi vai kiêu hãnh.

Tử Du không biết nàng tạm biệt cho đến khi cười hay chia tay mãi mãi.

Anh mở miệng muốn nói, nhưng rồi lại khép miệng lại. Anh sẽ như bị thiêu trong địa ngục trước khi thú nhận với nàng rằng kiêu gì đi chẳng nữa anh cũng rất lo lắng.

Nhưng anh vẫn chưa học được cách vượt lên chính bản thân mình.

Thế là ngày hôn lễ đã đến.

Nghi Quyên bây giờ không còn chắc là mình đã hành động đúng như nàng đã nghĩ vào một tháng trước nữa hay không ?

Tuy nhiên, bác Lưu lại vui mừng khôn xiết :

- Bác đã tin rằng một người đàn ông không thể làm ngơ trước vẻ xinh đẹp và đáng yêu của cháu, Nghi Quyên ạ. Điều bác không thể tin là cháu muốn bác giúp đỡ cho đường đường của cháu. Bác là một bà già may mắn. Thật

đấy. Bác không còn phải lau hay đánh bóng sân nhà trong quãng đời ngắn ngủi còn lại của bác.

Thật dễ chịu khi làm bác Lưu hạnh phúc, Nghi Quyên bỗng nhiên cảm thấy nhiều điều tốt đẹp hơn về chuyện lập gia đình.

Và nàng vui mừng khi thấy cuộc hôn lễ là một sự kiện quan trọng đối với gia đình Tử Du.

Chiếc áo cưới xinh đẹp đã vượt bao nhiêu dặm đường để đến với Nghi Quyên. Đó là món quà vô cùng ý nghĩa mà cha mẹ Tử Du dành cho nàng. Một vòng hoa bằng ngọc sáng lấp lánh được cài lên mái tóc óng mượt của nàng càng làm tăng thêm vẻ yêu kiều duyên dáng.

Tử Du vòng tay khư khư ôm lấy eon q đi cùng với gia đình cúi đầu chào mọi người trên đường đi qua trong buổi lễ.

Trên bệ thờ cao, vị cô đạo trong bộ lễ phục màu trắng lộng lẫy và hiền hoà đang cất giọng trầm ấm đọc lời tuyên thệ cho hôn ước của họ :

- Chúng con phải thương yêu nhau và tôn trọng nhau cho đến cuối đời.

Cả nhà thờ im phăng phắc. Nghi Quyên nghe rõ tim mình đập loạn xạ, một nỗi xúc động không phân định được niềm vui hay nỗi buồn đang bao trùm, khiến nàng run rẩy không thốt được nên lời.

Tử Du lặng yên nhìn những nghi thức buổi lễ đang được tiến hành. Anh bỗng thấy tung tức trong lòng ngực, cổ họng tắc nghẹn. Đây không phải là một đám cưới thật sự, đây chỉ là một sự trao đổi mà. Bây giờ anh đã hiểu tại sao bàn tay bé nhỏ của Nghi Quyên run rẩy và lạnh lẽo trong lòng bàn tay anh.

Anh siết nhẹ tay nàng như truyền hơi ấm và niềm an ủi sang người con gái bé nhỏ sắp trở thành vợ của anh.

Anh nhìn phía bên tay trái, mẹ anh đang lặng lẽ khóc, cha anh choàng tay qua vai mẹ. Anh nghe rõ hai người nói chuyện với nhau.

Giọng cha vẫn trầm ấm và đầy uy quyền:

- Tôi rất hài lòng vì người đang đứng bên cạnh Tử Du trong giờ phút thiêng liêng này, chính là Lục Nghi Quyên.

Còn mẹ thốt thức trong niềm xúc động:

- Tôi đã mong đợi khoảng khắc này gần như cả cuộc đời.

Một linh cảm bất chợt dâng trào lên tim óc anh. Anh tự nhủ; đây không phải là cưới vợ, mà chỉ đơn thuần là chọn một người mẹ thích hợp cho những đứa con của anh thôi. Thế nhưng khi nói những lời tuyên thệ với Nghi Quyên trong những giờ phút thiêng liêng này, anh cầu mong cho tất cả trở thành hiện thực. Anh muốn có một sự ràng buộc chính thức với Nghi Quyên. Và làm sao anh có thể cướp đi niềm hạnh phúc trong ánh mắt cha mẹ anh, khi đúng một năm sau lễ thành hôn anh và Nghi Quyên sẽ ly dị, nếu nàng không sinh cho anh những đứa con.

Lúc này, anh nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng và lồng vào chiếc nhẫn cưới xinh đẹp. Bàn tay nhỏ run rẩy và nhớp nháp mồ hôi trong tay anh.

Tâm voan che mặt đã được nâng lên Tử Du nín thở nhìn vào đôi mắt của Nghi Quyên khi nàng ngửa mặt lên, một giọt nước mắt như kim cương ứa ra từ khóe mắt. Không kiềm nổi mình, anh đưa tay hứng lấy giọt nước mắt.

Và lúc này, tiếng nhạc từ chiếc phong cầm ngân vang êm ái. Hương thơm ngào ngạt của những đóa hoa được chưng ở các lọ pha lê đặt trên bộ thờ cao lan tỏa.

Sau những nghi thức của buổi lễ, tình hình như càng trở nên phức tạp hơn khi cha nh bước đến bên cạnh siết chặt lấy anh :

- Chúc mừng con, con trai. Cha vui khi thấy dù sao đi nữa, con vẫn có một chút khôn ngoan.

Sau đó, cha quay sang nắm tay Nghi Quyên với nụ cười ấm áp :

- Cha biết con sẽ làm cho Tử Du hạnh phúc. Cha chúc hai con những lời chúc đẹp nhất. Chúc cuộc sống gia đình bền vững và thành công.

Mẹ anh chan chứa nước mắt khi ôm lấy cô con dâu mới của bà và cúi xuống hôn vào má nàng:

- Chúc mừng con đã đến với gia đình ta, Nghi Quyên. Mẹ không bằng lòng với cách thức Tử Du chọn vợ, nhưng mẹ đã vô cùng hài lòng vì nó đã chọn con.

- Con cảm ơn bác.

- Hãy gọi ta là "mẹ". Con thật sự đã trở thành con gái của mẹ, Nghi Quyên ạ.

- Dạ thưa mẹ.

Nếu không gọi là mẹ, nàng sẽ phủ nhận cuộc hôn nhân của nàng và Tử Du. Còn nếu gọi là mẹ, nàng sẽ gây tổn thương cho bà, nếu cuộc hôn nhân kết thúc sau một năm.

Nhưng trong giây phút này, nàng cảm thấy được bao bọc trong cánh tay của gia đình Tử Du. Nàng cảm thấy dễ chịu, nàng cảm thấy tuyệt vời. Đây chính là gia đình mà nàng đã đánh mất khi cha nàng qua đời. Một gia đình ấm cúng và thoải mái sau bao nhiêu năm, kể từ khi rời bỏ điền trang nàng mới tìm thấy. Nhưng qua ánh mắt sắt đá trên gương mặt Tử Du, nàng thấy anh không hoàn toàn hạnh phúc. Nàng khoắc tay Tử Du. Một người xuất thân từ một gia đình tràn đầy yêu thương sẽ không thể quên đi những xúc cảm. Nhất định một ngày, tình yêu sẽ quay về với anh.

Khi chiếc xe hoa dừng lại dưới cánh cổng có mái vòm bằng sắt phủ đầy những loài hoa, Nghi Quyên hiểu rằng nơi đây đã trở thành tổ ấm của nàng. Nhưng nàng cũng tự nhủ : nơi đây cũng chính là tổ ấm thờ nào của Lưu Nhã Tịnh.

Nàng bắt mình không được nghĩ tới Lưu Nhã Tịnh. Việc ấy sẽ làm nàng lên cơn ghen với một người phụ nữ đã chết một cách bi thương. Lòng nàng cuộn lên với ý nghĩ, rằng nàng có thể tìm thấy những kỷ vật của một người phụ nữ khác trong ngôi nhà này.

Khi bước vào phòng ngủ của Tử Du, Nghi Quyên biết rằng nàng phải bình tĩnh. Tuy nhiên, nàng vẫn thấy choáng váng khi nhìn khung ảnh của Lưu Nhã Tịnh được đặt ngay trên bệ gỗ của thành giường. Anh muốn mỗi ngày được nhìn ngắm cô ấy trước giờ ngủ, cũng như mỗi buổi sáng khi anh thức dậy.

Nghi Quyên quay mặt đi hướng khác không nhìn vào khung ảnh. Nàng cố kềm nén nỗi niềm đang thôi thúc trong lòng. Nhưng làm sao xua đuổi được

bóng ma của Lưu Nhã Tịnh luôn ám ảnh trong tâm khảm nàng.

Tử Du bước tới trước mặt nàng. Nàng rung mình khi nhớ đến ánh mắt của Lưu Nhã Tịnh trong khung ảnh đứng nhìn nàng. Và giọng nói từ trong sâu thẳm đang thì thầm cảnh báo.

"Cẩn thận, Nghi Quyên ! Anh ấy vẫn còn yêu một người phụ nữ khá ".

Nhưng nt đã chết rồi. Tử Du bây giờ là của nàng và nàng muốn ngã vào vòng tay anh. Qua cái nhìn đắm đắm đầy sở hữu trong mắt anh, nàng cũng thấy anh muốn gói trọn lấy nàng.

Tử Du bước thêm một bước, bước nữa, cho đến khi khoảng cách giữa họ chỉ là làn hơi ấm nóng ... cả người nàng run lên.

Tử Du ngẩng người con gái trước mặt anh. Hằng đêm anh đã mơ ước được thấy nàng chờ đợi anh như thế. Hiện thực trước mắt đang xâm chiếm anh và nhấn chìm anh như những đợt sóng cuộn cuộn xô bờ. Anh muốn nàng như chưa bao giờ muốn một người nào khác trong cuộc đời mình.

- Này cô bé !

Giọng anh trầm hẳn xuống, run run, Nghi Quyên rung mình khi anh kéo nàng đến gần đối diện với anh. Bàn tay anh chạm vào cằm, nâng khuôn mặt nàng lên, buộc nàng không còn cách nào là phải nhìn vào mắt anh.

- Chào vợ của anh.

Anh hơi cau mày. Thật là một âm thanh tốt lành và tuyệt vời. Nhưng anh có mong đợi nàng gọi anh là "chồng" không nhỉ ? Nàng muốn mạnh dạn gọi anh như thế. Nhưng nàng nhận ra nàng phải đề phòng cho chính bản thân mình, nếu nàng muốn tồn tại trong một năm tới. Tử Du đã đề ra quy tắc và nàng phải tuân theo. Điều đó có nghĩa là phải giữ một khoảng cách trong tình cảm để duy trì có thể ít nhất cho tới khi nàng có thai. Lúc ấy, mới yên lòng để yêu anh.

- Chào anh, Tử Du.

Anh vuốt mái tóc mượt mà của nàng và thì thầm vào tai nàng.

- Em đẹp quá, công chúa của riêng anh.

Rất nhẹ nhàng, anh đưa tay kéo nàng sát lại gần, cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Đôi môi anh mềm mại tuyệt vời khi chúng chạm vào môi nàng, hét chiếc hôn này lại đến chiếc hôn khác, tràn đầy khao khát, thắm thiết.

Nàng cứng người lại, rồi thả lỏng người vào anh, dựa hẳn vào anh. Anh nghe hơi thở nàng dồn dập khi anh đặt môi vào làn da mịn màng sau gáy nàng, mơn man tai nàng. Mùi thơm tỏa ra từ cơ thể nàng làm lòng anh ngây ngất.

Theo bản năng, Nghi Quyên nẩy người lên, đáp ứng lại những nụ hôn của anh một cách nồng nàn đắm đuối. Sức nóng tình yêu và sự khát khao sau bao ngày dồn nén đã bùng lên thành ngọn lửa mãnh liệt.

Tử Du siết chặt Nghi Quyên vào lòng. Khi anh đặt tay lên chiếc nút áo sau lưng nàng và bật tung nó ra ... Cả hai đã run lên vì kích động.

Khi chiếc áo lụa trắng vượt xuống đôi chân trần của nàng, anh thốt lên một âm thanh đầy mãn nguyện khi nhìn ngắm cơ thể nàng.

Nàng thoáng thấy xấu hổ khi thấy mình để trần trước ánh mắt đắm đắm của

anh, cảm thấy mất thăng bằng, hai tay nàng đưa chéo lên che ngực, cố giấu đi sự sợ hãi vừa cảm thấy. Nàng đang làm gì ? Đang nghĩ gì ? Thật điên rồ khi họ làm lễ thành hôn với nhau.

Nàng nói một cách khó nhọc :

- Tử Du ... xin anh ...

Giọng anh chưa bao giờ dịu dàng đến thế :

- Em muốn nói gì, cô bé ?

Đây chính là vấn đề, nàng cũng chẳng biết nàng muốn nói gì ? Nàng chưa bao giờ trải qua những cảm giác tuyệt diệu như nàng vừa có. Và nàng sợ điều sắp xảy ra. Nàng lo lắng, chờ đón cùng với nỗi sợ hãi trịnh nguyên. Nhưng có một điều còn lớn hơn cả sự sợ hãi: đó là tình yêu.

Nàng thì thầm :

- Em là của anh, Tử Du.

Anh thốt lên trong niềm đam mê và vui sướng :

- Nghi Quyên ! Em thật tuyệt vời.

Cái nhìn của nàng bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của anh. Có điều gì đó trong mắt anh cao hơn cả nhu cầu thể xác ? Tình yêu chăng ? Không. Nàng không dám tin điều đó. Có lẽ chỉ là một sự đồng cảm. Nàng từ từ hạ mắt xuống, cảm xúc trong lòng nàng bị xáo trộn.

Anh cúi xuống, đặt môi lên người nàng. Đầu gối Nghi Quyên như muốn khụy xuống. Nàng túm lấy vai anh và tựa người vào cơ thể đàn ông rắn chắc khỏe mạnh và tràn đầy sinh lực của anh.

Đột nhiên Tử Du bế bổng nàng lên, đưa nàng tới chiếc giường ngủ trải drap trắng muốt. Nhưng anh không đặt nàng xuống. Nàng ngạc nhiên thấy anh không dừng lại ở đấy. Anh mở cánh cửa hậu trong căn phòng và bước ra bên ngoài tràn ngập nắng vàng rực rỡ của buổi hoàng hôn.

Nàng nhìn giàn hoa leo trông thật đẹp mắt. Không khí phảng phất hương thơm của các loài hoa. Anh đặt nàng xuống thảm cỏ xanh mát rượi và nằm xuống bên cạnh nàng, vòng tay anh khép lại quanh tấm thân mềm mại của nàng. Hai cơ thể quyến luyến nhau trong căn phòng the thiên nhiên thơ mộng và đáng yêu. Chẳng hiểu sao, Nghi Quyên hiểu rằng Tử Du chưa bao giờ ở đây cùng với Lưu Nhã Tịnh. Vì một lý do nào đó, anh không muốn ân ái với cô dâu mới của mình trong phòng ngủ. Nàng cũng cảm thấy mừng, vì ở đây chẳng có con ma nào có thể xâm nhập vào sự bình yên của họ.

Tim nàng đập rộn ràng. Trên đầu nàng là cả giàn hoa, chim hót véo von, những đóm nắng nhảy múa dưới tàn dương liễu, Nghi Quyên quyết quế tỏa hương thơm ngát. Tiếng suối nhân tạo róc rách qua những ghềnh đá như một khúc nhạc du dương muôn thuở. Nghi Quyên cảm thấy tuyệt vời.

Nàng nhắm mắt lại, hiến dâng.

Chưa bao giờ thuần khiết và tuyệt diệu đến như thế.

Nghi Quyên tỉnh giấc, cảm thấy ấm áp và an toàn, nàng nhận thấy mình đang nằm gọn trong vòng tay Tử Du. Trong giấc ngủ, nét mặt anh dịu dàng và đáng yêu. Đôi môi kiêu hãnh vẫn nở nụ cười mãn nguyện và say đắm. Nàng tha thiết ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai đầy hấp dẫn của anh và nhớ lại những cảm giác mãnh liệt tuyệt vời mà anh đã đem lại cho nàng.

Để không đánh thức giấc ngủ của anh, nàng cẩn thận gỡ cánh tay anh trên người nàng và ngồi dậy.

Bỗng nàng lạnh người, tim bắt đầu đập thình thịch. Nàng đang ở trong căn phòng và có ai đó ngoài nàng và Tử Du ?

Nghi Quyên túm chặt tấm chăn bông, kéo đến ngang ngực rồi ngồi dậy.

Tử Du cũng tỉnh dậy và sững sốt nhìn nàng:

- Chuyện gì thế ?

Nghi Quyên run lấy bầy :

- Có ai đó đang ở đây.

Tử Du nhìn quanh phòng, sau đó đứng lên đi về phía cửa. Anh nhìn vào phòng khách, sau đó khép cửa lại. Anh bước đến bồn tắm kiểm tra, sau đó đi kiểm tra các đường vào nhà vệ sinh. Để Nghi Quyên thật sự yên tâm, anh ló đầu nhìn ra song cửa sổ. Trăng đã lên cao, ánh nắng vàng dịu lan tỏa khắp căn phòng. Đêm vẫn bình yên và lặng lẽ.

Tử Du quay trở lại, đứng trước mặt nàng, tay chống vào hông.

- Chẳng có ai cả, ngoài chúng ta, cô bé.

- Có người ...

- Em muốn anh đào bới cả căn phòng này xem có con yêu râu xanh nào không ?

Nghi Quyên đỏ bừng mặt:

- Em không tưởng tượng đâu, Tử Du. Có ai đó đang ở đây ...

Nàng nhìn tấm ảnh Nhã Tịnh trên bệ gỗ qua vai Tử Du và lạnh cứng người.

Tử Du quay sang và bắt gặp ánh mắt nàng. Anh đi đến trước bức ảnh, chống hai tay vào bệ gỗ, cúi gục đầu xuống :

- Anh không tin có hồn ma.

Nghi Quyên nhảy ra khỏi giường, kéo lê theo cả tấm chăn.

- Em cũng không tin.

Nhưng nàng không có sự giải thích nào cho linh cảm có ai đó đang hiện diện trong căn phòng.

Anh quay sang nàng:

- Em không cần tấm chăn đâu. Ngoài anh ra, chẳng có ai cả.

Nghi Quyên thấy hòng mình rất bồng. Thật buồn cười khi che đậy cơ thể mình trước anh, anh đã là chồng của nàng.

Nghi Quyên nghiêm túc nói:

- Tử Du ! Em chưa quen ...

Anh nắm tấm chăn trên người nàng :

- Anh muốn nắm em.

- Bây giờ không phải lúc, Tử Du.

- Tại sao bây giờ không được ? Anh muốn có câu trả lời.

Đôi mắt nàng hướng về phía bức ảnh trên bệ gỗ. Người đàn bà đó đang lờm trỏ nàng. Tử Du với tay ra đằng sau quay tấm ảnh sang một hướng khác.

- Như thế có đỡ hơn không ?

- Quả thật điều đó dễ chịu hơn.

Tử Du ôm chặt lấy nàng và tấm chăn được nhẹ nhàng kéo ra. Anh lại bế

nàng đặt lên giường. Anh lại thấy mình rung động mãnh liệt. Nỗi khao khát được vuốt ve nàng, hôn nàng, được nằm bên cạnh âu yếm nàng lại tràn ngập trong lòng anh.

Anh đã muốn phân tích những cảm giác ấy cả ngàn lần nhưng không sao lý giải được. Khi ở bên nàng, anh có cảm tưởng như bước ra ngoài trời sau một cơn mưa rào mùa hè và thấy thế giới xung quanh bỗng trở nên thanh khiết, làm mình như khỏe khoắn và tất cả các cảm giác đều nhạy bén thêm lên. Phải. Khi ở bên nàng, anh cảm thấy cuộc sống tươi đẹp và có ý nghĩa. Anh còn mơ ước một điều, hy vọng rằng Nghi Quyên sẽ sớm có thai. Anh không muốn biết về nàng nhiều hơn nữa cho đến khi anh chắc chắn mối quan hệ giữa họ đã trở nên bền vững. Nếu chuyện ly hôn xảy ra, thì không phải chỉ có cha mẹ anh cảm thấy đau buồn ... Anh biết rằng đối với bản thân anh cũng cảm thấy khó khăn khi phải quên Nghi Quyên nếu nàng không có thai.

Sự đụng chạm của Tử Du nhắc nhở Nghi Quyên sức mạnh và sự triu mến của anh. Nàng cảm thấy rung động trở lại và tâm hồn nàng mở rộng để tận hưởng sự vuốt ve âu yếm của chồng.

Rất dịu dàng đôi vợ chồng trẻ bước vào cuộc ái ân mặn nồng và tràn đầy ý nghĩa.

Sau những phút giây tuyệt diệu, họ cứ nằm cạnh nhau như thế thật lâu, ngắm mình trong ánh trăng vàng dịu.

Nghi Quyên khẽ nói :

- Bây giờ là lúc chúng ta cần nói chuyện, Tử Du ạ !

Anh nghịch những sợi tóc mềm mại của nàng trên tay anh.

- Em có gì muốn nói với anh ?

- Em vẫn bị ám ảnh bởi bức ảnh của Nhã Tịnh trên kệ gỗ trong phòng ngủ của chúng mình.

Tử Du cứng người :

- Em vẫn chưa quên chuyện ấy ư ?

Anh nhóm dậy, chống người trên khuỷu tay, nhìn xuống chiếc đầm xinh đẹp của nàng đang đặt trên nền gối trắng muốt. Nàng chăm chăm nhìn lại anh qua hàng mi cong vút.

- Em nói thật những cảm giác của em, điều đó có gì không đúng ?

Tử Du cúi xuống, hôn lên đôi mắt rung rung ngấn lệ của nàng :

- Nhã Tịnh là một phần trong quá khứ của anh. Cô ấy không thể đe dọa, ganh đua hay oán trách em được.

- Anh vẫn còn yêu chị ấy ?

- Cô ấy đã chết rồi.

Điều ấy không thay đổi điều Nghi Quyên nói, nhưng nàng vẫn chưa thừa nhận. Nàng vặn hỏi :

- Thế anh có phiền lòng khi đẹp bức ảnh ấy khỏi kệ gỗ không ?

- Chẳng có gì khác nếu bỏ bức ảnh đi.

Nghi Quyên cảm thấy tim nàng quặn đau. Chẳng là gì, cho dù nàng tháo bức ảnh đi, bởi vì hình ảnh của Nhã Tịnh sẽ còn mãi mãi với anh. Do vậy, cứ để nó ở đấy tốt hơn, cho đến khi Tử Du sẵn sàng vứt bỏ nó cùng với mối

tình đầu, mỗi tình duy nhất của anh.

Thật ra, Tử Du cũng không cần đến bức ảnh để nhắc nhở anh nhớ đến Nhã Tịnh. Khuôn mặt cô trong ngày cuối cùng họ gặp nhau khắc sâu trong tâm tưởng anh. Nhưng anh để bức ảnh để nhắc nhở anh rằng không được quan hệ quá thân mật với bất cứ người phụ nữ nào.

Anh lạnh lùng nói:

- Em cứ tháo nó đi nếu em muốn.

- Anh hãy làm việc đó bất cứ khi nào anh cảm thấy sẵn sàng.

Nhưng Tử Du không bật dậy dẹp bỏ bức ảnh như nàng hy vọng. Nàng chưa hết đau buồn thì anh đã nói :

- Anh hy vọng em sẽ sớm có thai.

Nghi Quyên co rúm người lại. Câu nói của Tử Du như một cốc nước lạnh hắt vào giữa mặt nàng. Nó nhắc nhở tại sao anh lấy nàng làm vợ, mục đích anh dùng nàng để làm gì và lý do anh sẵn sàng ân ái với nàng: Anh muốn nàng có thai.

- Bây giờ em cần sự yên tĩnh.

Tiếng nàng thốt ra sắc gọn, chua cay hơn là nàng tưởng. Nàng quay mặt không nhìn anh.

Tử Du thấy nàng cứng người trong tay anh, anh tự hỏi không biết đã làm gì để nàng bị tổn thương ?

Cầm nàng rung lên và đôi mắt đỏ hoe.

Tim anh đau nhói.

Tử Du đã biến giấc mơ của Nghi Quyên thành hiện thực vậy mà không may cho nàng, nàng vẫn chưa làm tròn phần việc của mình trong cuộc trao đổi là sinh con - đưa con mà nàng chờ mong một cách vô vọng.

Nàng cay đắng thấy mình có lỗi.

Nàng xoay mình trong vòng tay anh, đối diện với anh trong đêm tối.

- Hay là em đi gặp bác sĩ khám xem sao nhé ?

- Anh thấy như vậy hơi sớm, chỉ mới ba tháng thôi, em không nghĩ như thế sao ?

Nghi Quyên thở dài :

- Em không biết mình nghĩ cái gì nữa, khi phải sống từng ngày một.

- Em đã biết mọi chuyện sẽ như thế này mà ?

- Em biết.

Tử Du nói, gần như một lời buộc tội :

- Có phải em cưới anh vì cái dưỡng đường của em ?

Nghi Quyên mừng vì bóng tối đã che giấu cảm xúc trong đôi mắt nàng.

- Thế anh nghĩ em muốn cưới anh là vì cái gì ?

Anh nhếch môi cười :

- Anh đã tin là em vẫn còn yêu anh cơ đấy.

Nghi Quyên như muốn ngạt thở vì xúc động :

- Thế tại sao anh lại muốn cưới em, nếu anh không muốn có một người vợ yêu anh ?

- Bây giờ thì anh đã rõ em cưới anh vì chính cái dưỡng đường và anh có thể hiểu tại sao lại như vậy. Nhưng em đang làm một việc tốt đấy cô bé ạ.

- Tử Du ! Anh có buồn vì em không yêu anh không ?

Sự im lặng kéo dài trong một lúc :

- Anh nghĩ như thế có lẽ tốt hơn. Anh không phải cảm thấy có lỗi là đang lừa dối em, không yêu em lại. Giữa chúng ta chỉ là một sự thương lượng không hơn không kém. Anh phục em như em đã thể hiện. Anh có thể thấy em rồi sẽ trở thành một bà mẹ tuyệt vời. Anh không nghĩ mình có thể chọn được ai tốt hơn em.

Có thể nàng đã phủ nhận sự thật, nàng luôn luôn yêu anh, luôn luôn ... nếu nàng nghĩ điều ấy có thể thay đổi được cái gì đó. Nhưng Tử Du đã nói không thể đáp lại tình yêu của nàng cho dù nàng có yêu anh không. Nàng suýt khóc và cố nuốt nỗi đau ghen trong cổ họng.

Tử Du kéo nàng đến gần, ôm nàng thật chặt, môi anh tìm môi nàng trong bóng tối. Nàng cảm thấy sự khao khát của anh. Và nàng đáp lại anh với tất cả tâm lòng. Cơ thể nàng tan chảy trong vòng tay anh.

Ông trăng của muôn thuở ghé mắt nhìn qua song cửa, rồi then thùng nép mình sau bức màn mây mỏng, nhường lại bóng đêm cho đôi vợ chồng trẻ đang bồng bềnh trôi trên một đám mây huyền diệu.

Khi Tử Du đi dần vào giấc ngủ với nụ cười tràn đầy mãn nguyện. Còn lại một mình, Nghi Quyên trường khối vòng tay anh. Nàng lặng lẽ bước ra khỏi cửa kính và đi chân trần trên cỏ tới chiếc xích đu bằng gỗ. Đến nơi, nàng ngồi xuống. Chiếc xích đu khẽ kêu kêu cọt két khi nàng ngồi lên.

Tử Du đã buộc nàng phải suy nghĩ quá nhiều.

Anh ấy đã nghĩ mình yêu anh ấy và anh ấy cưới mình làm vợ. Nhưng mình đã phủ nhận điều ấy một cách cay đắng, và ước mơ làm Tử Du yêu mình đã tan đi như những chiếc bọt nước phủ phàng.

Nghi Quyên ước mình biết thêm về mối quan hệ của Tử Du với Lưu Nhã Tịnh. Bức ảnh nàng thấy trong phòng ngủ vào cái ngày đầu tiên nàng bước vào căn phòng tân hôn của Tử Du vẫn còn trên kệ gỗ. Trong ba tháng nó vẫn không xê dịch một mảy may nào. Hơn lúc nào hết, nàng nhất quyết Tử Du phải là người bỏ nó đi. Và lần đầu tiên trong những tháng ngày chung sống, nàng có đôi chút hy vọng là Tử Du sẽ làm như thế.

Đêm tĩnh lặng và bình yên, trong lòng nàng thao thức, chan chứa một tình cảm dành cho anh. Nhưng nàng không dám phá vỡ bức màn vô hình đã vô tình ngăn cách họ.

Một buổi tối mùa đông, sau khi Nghi Quyên đến thăm bệnh cho một đứa bé ở ngôi làng bên cạnh ra về, trời trở rét rất lạnh, gió rít qua những rừng thông già trụi lá, không khí ẩm bao phủ xung quanh nàng. Đang lặng lẽ bước trên con đường vắng, bỗng Nghi Quyên đứng khựng lại, ai đó đang níu giữ vạt áo khoác của nàng.

Sững sờ trong một lúc, Nghi Quyên nhìn xuống, một đứa bé khoảng chừng bảy tuổi đang ngược đôi mắt tròn xoe lấp lánh nhìn nàng. Nó bị bó bột ở tay phải, khuôn mặt bị những vết xước nhỏ, dường như nó vừa chui qua một ô kính vỡ.

Nghi Quyên dịu dàng nói :

- Chào cháu, tên cô là Nghi Quyên, tên cháu là gì ?

- Kỳ Phong.

Nghi Quyên ngồi xuống, đưa tay vuốt những cọng tóc rối trên mái đầu của chú bé.

- Chuyện gì xảy ra với cháu ?

Nó nhìn Nghi Quyên với đôi mắt tò mò :

- Cô là bác sĩ ?

Nghi Quyên gật đầu.

Đứa bé thở dài khoan khoái nhưng không nói gì.

Nghi Quyên liền hỏi :

- Thế cha mẹ cháu đâu ?

- Cha mẹ cháu chết cả rồi.

Có một cái gì dâng lên nghẹn nghẹn trong lòng. Nghi Quyên khẽ nói :

- Điều ấy thật đau đớn đối với cháu, Kỳ Phong !

Mắt Kỳ Phong đầy nước khi nó chớp, nước mắt chảy trên hai má gầy gò.

- Cháu không còn ai, chỉ còn lại sự đau đớn này thôi.

Nghi Quyên ôm Kỳ Phong vào lòng, như truyền hơi ấm và nghị lực của nàng sang cho nó. Giọng nàng vỗ về âu yếm.

- Nhưng cô chắc rằng có một ai đó đang chờ đợi cháu trở về chứ ?

Nghi Quyên nghe tiếng thổn thức của nó dội vào ngực mình :

- Cháu rất muốn về nhà, nhưng cháu không có chỗ nào để đi cả.

Nghi Quyên thay mắt chú bé chuyển qua vai nàng, nàng quay lại xem đó là ai.

- Tử Du ...

- Anh gần như lục tung cả cái dưỡng đường để tìm em. Anh không nghĩ em lại ra khỏi nhà trong tình hình thời tiết tồi tệ như thế này.

- Em đến thăm bệnh cho một đứa bé ở ngôi làng bên cạnh.

- Ít ra em cũng nói anh đưa em đi chứ. Ra ngoài trời trong đêm hôm khuya khoắt như thế này nguy hiểm lắm, em có biết không ? Em là bác sĩ mà không biết không ? Em là bác sĩ mà không biết giữ gìn sức khỏe cho mình thì còn sức đâu mà chăm sóc cho những bệnh nhân.

- Không sao đâu, Tử Du. Em đã quen với những công việc của mình rồi.

Nghi Quyên quay sang đứa bé vẫn đang đứng bên cạnh mình, nàng ôn tồn nói :

- Kỳ Phong ! Đây là chú Tử Du. Tử Du ! Đây là Kỳ Phong.

Tử Du và đứa bé lặng lẽ bắt tay nhau.

- Chào Kỳ Phong, rất vui được biết cháu.

- Chào chú, chú là bác sĩ à ?

Tử Du mỉm cười :

- Không. Chú là chủ một điền trang.

- Trong điền trang có ngựa không chú ?

- Có. Có nhiều lắm, có cả những chú ngựa con.

- Cháu rất thích được làm bạn với những chú ngựa. Nhưng mẹ cháu, mẹ cháu ...

Rõ ràng là Kỳ Phong đang cố kiềm chế khi gợi về một kỷ niệm đau buồn.

Nghi Quyên chạm nhẹ vào vai chú bé và nói:

- Cô hy vọng cháu sẽ sớm bình phục vết thương của mình, Kỳ Phong à. Nếu Tử Du không nắm tay nàng đứng dậy, có lẽ nàng sẽ chẳng rời Kỳ Phong được. Nàng nhìn Tử Du với ánh mắt thành khẩn :

- Tử Du ! Kỳ Phong hoàn toàn cô đơn, không họ hàng, không có ai cả. Chúng ta không thể quay lưng lại với nó.

- Anh biết em muốn nói gì.

Nghi Quyên mỉm cười :

- Ôi ! Cảm ơn anh. Anh thật tuyệt vời.

Tử Du nhún vai :

- Em cứ thế này, sau mỗi chặng đường em đi qua thì e rằng, cả cái điền trang rộng lớn của anh cũng không còn chỗ trống cho những người bạn đặc biệt của em.

- Và vì thế mà em yêu anh ...

Nghi Quyên chợt giật mình, nàng chợt nhận ra là mình vừa nói gì, vội vàng khóa lấp :

- Chúng ta về thôi.

Anh không thể nhìn vào mắt nàng, vì nếu không, nàng sẽ nghĩ anh đã nghe được câu nói yêu thương ấy.

Anh cúi xuống bế Kỳ Phong vào lòng vui vẻ nói:

- Chúng ta về nhà thôi, anh bạn nhỏ.

Đôi mắt cầu khẩn của đứa bé đã ánh lên niềm hạnh phúc. Nó reo lên khi dang hai tay bá lấy cổ Tử Du.

- "Về nhà", đó là nơi cháu muốn đến hơn bất kỳ nơi nào khác trên thế giới này.

Nghi Quyên nhìn cảnh quyến luyến giữa Tử Du và Kỳ Phong mà lòng tràn đầy hạnh phúc. Nàng cầm lấy tay anh:

Anh sẽ không phải hối hận về những việc này đâu, Tử Du ạ.

Tình cờ anh phát hiện ra rằng, hạnh phúc của anh ngày càng phụ thuộc vào tâm trạng của Nghi Quyên. Khi nàng buồn, anh cảm thấy đau khổ. Khi nàng hạnh phúc, anh cảm thấy vui sướng. Anh nhìn xuống khuôn mặt rạng rỡ của Nghi Quyên và mỉm cười.

Chính lúc này, anh cảm thấy nàng vô cùng hạnh phúc. Hay chính anh ?

Tử Du chậm lửa đốt thuốc và chìm đắm trong dòng suy tưởng, khi nhìn theo bóng của Nghi Quyên đang nô đùa với lũ trẻ trong vườn hoa tràn ngập ánh nắng vàng.

Anh thấy lòng rộn lên khi Nghi Quyên tặng cho lũ trẻ những nụ cười rạng rỡ. Anh nghĩ nếu anh chỉ đam mê nàng về thể xác thì có lẽ anh đã chán nàng từ lâu rồi.

Anh rất ngạc nhiên khi thấy mình thích Nghi Quyên, nhất là khi nàng trang luận về những kế hoạch để nuôi dưỡng và chăm sóc bọn trẻ, hoặc khi nàng lo cho những người cần sự giúp đỡ của nàng. Mắt nàng lộ rõ sự nhiệt thành ấm áp mà với anh nó chẳng khác gì ngọn lửa trong đêm đông lạnh giá. Anh lo sợ sự hấp dẫn ấy lớn lên.

Đây đâu phải là một cuộc hôn nhân, nàng đâu phải là vợ anh. Mọi quan hệ của họ thực chất chỉ là một cuộc thương lượng. Thế nhưng anh không ngờ

anh lại bị nàng lôi cuốn đến như vậy. Hầu như anh không thể rời mắt mỗi khi nhìn thấy nàng.

Trong tâm trí anh cứ tưởng tượng ra cái cảm giác man mác của những búp tóc xinh xinh nơi gáy nàng, đường cong của đôi long mày. Thậm chí cách xa thế này, anh vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của nàng. Đôi môi nàng như cánh bướm mỗi khi lướt nhẹ trên má anh.

Tuy nhiên, anh vẫn cảm thấy một nhu cầu bức thiết phải phòng ngừa tình cảm giữa anh và nàng. Vì anh vẫn không quên được Lưu Nhã Tịnh.

Yêu nàng có thể sẽ là một điểm yếu của anh. Vì nếu như vậy thì nàng sẽ chẳng bao giờ yêu anh cả.

Anh sẽ được quan tâm, được cư xử nhã nhặn, được chăm sóc, nhưng sẽ chẳng bao giờ được yêu bằng cả tâm hồn, thể xác, trái tim. Có lẽ nàng đã từ bỏ những ý niệm về tình yêu, từ khi rời bỏ điện trang này sáu năm về trước, khi anh từ chối tình yêu của nàng.

Cách duy nhất để anh cưỡng lại sự hấp dẫn đang lớn dần là giữ khoảng cách với nàng. Nhưng mỗi lần anh tìm cách lảng tránh thì nàng lại khéo léo, thậm chí, một cách thần nhiên tìm cách lại gần anh.

Nàng cứ đều đặn hỏi ý kiến anh về công việc. Nào là hỏi anh tường trong nhà bọn con trai nên quét màu xanh lục hay màu xanh da trời, nào là nên mở rộng sân chơi, bọn trẻ thích đồ chơi kiểu gì và có cần mượn thêm người quản lý hay không ?

Liệu đó có phải là những băn khoăn mà anh cũng khao khát hay không ?

Vấn đề càng trở nên nghiêm trọng hơn, khi đứa con mà anh mong ngóng lại được anh hình dung có những đường nét và nụ cười giống Nghi Quyên.

Anh đã không nghĩ đến chuyện mẹ của con anh là ai cả, vậy mà nay bỗng dưng điều đó lại xảy ra. Anh cũng chẳng biết nếu thời hạn một năm hết rồi, mà Nghi Quyên vẫn chưa mang thai thì anh sẽ làm gì ?

Anh lại nghe Nghi Quyên cười và tiếu cười trong trẻo của nàng làm rộn rã tâm hồn anh.

Tử Du chợt nghe những tiếng bước chân giẫm lên những chiếc lá khô. Anh quay lại và bắt gặp Kỳ Phong đang nhìn chằm chằm anh từ phía sau lưng, không chớp mắt, anh hỏi :

- Cháu không chơi cùng các bạn à ?

- Dạ không.

Đứa bé có vẻ lặc lẽng hơn tất cả.

- Cháu không cần chơi đu quay, nếu như trò chơi ấy cháu không thích.

- Cháu có thích ạ.

- Sao cháu lại đứng đây ?

- Cháu thích ở bên cạnh chú hơn.

Tử Du không biết nói gì, lặng người. Anh chợt thấy một tình cảm rất lạ khi nhìn vào gương mặt trẻ thơ đang hiện hữu trước mặt anh.

Tử Du đứng dậy, nhắc bổng Kỳ Phong lên đặt ngồi vào yên ngựa. Lần đầu tiên, anh tỏ ra đặc biệt thương yêu nó.

- Nào chú cháu mình cùng cưỡi ngựa dạo chơi nhé ? Đi thôi !

Họ khởi hành. Tử Du kèm ngựa đi chậm để họ có thể nói chuyện với nhau.

- Kỳ Phong ! Cháu vẫn chưa nói cho chú biết chuyện gì đã xảy ra với cánh tay và khuôn mặt bị thương của cháu.

Kỳ Phong đã tìm thấy sự an ủi trong câu nói dịu dàng ấm áp của Tử Du.

Trong lòng nó bỗng dâng lên một niềm thương yêu vô bờ bến, nó tự hứa sẽ sống xứng đáng với sự thương yêu của người đàn ông đang ở cạnh bên một cách an toàn và ấm áp đối với cuộc đời nó.

Nó bắt đầu thôn thức :

- Cháu đã bỏ trốn.

Tử Du nhận ra tính chất quan trọng của sự việc. Nhưng anh vẫn dịu dàng ôm chặt Kỳ Phong vào lòng và vỗ về nó.

- Cháu hãy kể cho chú nghe, nếu như điều đó giúp cháu vơi bớt nỗi đau buồn.

Kỳ Phong lại khóc tím tím và nói tiếp :

- Cháu đã bỏ trốn khỏi nhà qua một ô kính vỡ, au khi nghe cha và mẹ cháu cãi lộn với nhau.

- Thì ra, cháu có nhà và có cả cha lẫn mẹ. Không như những lời cháu đã nói với chú và cô Nghi Quyên trong lần đầu tiên chúng tôi gặp cháu.

- Cháu xin lỗi vì đã nói dối. Vì cháu sợ cô chú lại bỏ rơi cháu. Nhưng thật ra, người mà cháu gọi là cha không phải là cha ruột của cháu.

- Làm sao cháu biết được sự thật đó ?

- Trong một buổi tối, cháu nghe họ cãi nhau, vì mẹ cháu vắng nhà quá nhiều lần. Cha đã nổi giận và nói rằng: cha cháu thấy mẹ dành nhiều thời giờ cho những người đàn ông khác. Và cha nói thêm : cha xứng đáng được mẹ chú ý nhiều hơn, vì cha đã nuôi đứa con của một người đàn ông khác. Câu nói đó làm mẹ nổi giận, mẹ bảo cha im miệng lại và cha đã nín thinh trong một lúc. Cháu ngập ngừng rồi quyết định hỏi : "Đứa con của một người đàn ông khác ? Cha nói như thế nghĩa là gì ?". Cha bảo đừng gọi cha là cha nữa, vì cha không phải là cha của cháu. Cha của cháu là một người đàn ông đáng kính trọng. Cháu không biết cha ruột của cháu là ai, và là một người như thế nào. Nhưng cháu thấy chính cuộc sống của mẹ cháu với người đàn ông mà bấy lâu nay cháu gọi là cha mới là đáng kính trọng.

- Vì thế mà cháu đã trốn nhà ra đi ?

- Nhưng họ cũng không cần đến sự có mặt của cháu trong cuộc đời họ đâu.

- Chú sẽ giúp cháu tìm ra sự thật và một hạnh phúc trọn vẹn, Kỳ Phong ạ.

- Điều ấy không cần thiết nữa, vì cháu đã thấy nơi đây là tổ ấm thật sự của mình.

Tử Du cúi xuống nhìn Kỳ Phong. Khuôn mặt xinh đẹp của nó nhạt nhòa nước mắt, nhưng đôi môi bé nhỏ đang nhòe nụ cười. Thật lạ lùng, sao một việc đơn giản là cưới ngựa, mà cũng làm anh cảm thấy hạnh phúc đến thế ? Rõ ràng là có một điều gì đó đang chất chứa trong lòng Tử Du.

Và Nghi Quyên đã rõ đó là điều gì. Tử Du có vẻ đắm chiêu nghĩ ngợi từ ngày kp xuất hiện ở điện trang. Có một điều gì đó khiến anh rất đau buồn. Chính Nghi Quyên là người đã phá tan bầu không khí căng thẳng đó, vào một buổi chiều, khi họ thư giãn trên thảm cỏ trong vườn.

Nàng nhìn anh hồi lâu rồi lặng lẽ đến gần, chạm nhẹ vào vai anh.

- Anh muốn nói về chuyện ấy không ?
- Anh không hiểu ý em định nói gì ?
- Anh cứ dăm dăm sau buổi chiều cưỡi ngựa dạo chơi vùng kp. Có điều gì đó làm anh bận tâm, phải không ?

Tử Du thở dài :

- Thằng bé có hoàn cảnh thật là bất hạnh. Chỉ mới ngần ấy tuổi đã chịu đựng những cay đắng ê chề, mà những bậc làm cha làm mẹ đã gây ra cho nó.

Nghi Quyên nhận ra vẻ đau khổ trong đôi mắt Tử Du trước lúc anh quay mặt đi. Nàng dịu dàng nói :

- Những đứa trẻ ở đây đều có hoàn cảnh đáng thương như thế.

Anh lặng lẽ nói :

- Anh không thể chịu đựng được. Em hãy thuê thêm người giúp đỡ em những công việc ở đường đường, và cạy ly anh với bọn trẻ, với những đau khổ của chúng.

Anh quay người bước đi. Nhưng anh vừa cất được mấy bước thì Nghi Quyên đã đứng chắn trước mắt anh, tay chống nạnh :

- Xem anh có dám đi không nào ?

Tử Du dừng lại, lộ rõ sự giận dữ :

- Đừng ép anh, cô bé.
 - Ép anh ? Anh nghĩ chăm sóc bọn trẻ là một việc dễ dàng đối với em à ?
- Quý thật ! Không dễ dàng chút nào. Năm đầu tiên làm việc ở bệnh viện nhi, ngày nào em cũng khóc. Rồi sau đó em nghiệm ra rằng, khóc lóc cũng chẳng làm vơi đi nỗi đau khổ mà những đứa trẻ đang gánh chịu. Em không khóc nữa, Tử Du ạ. Nhưng nỗi đau thì cũng chẳng bao giờ nguôi. Em không nghĩ là nỗi đau có thể vơi đi hay không, nhưng cần phải sống với nỗi đau có thể vơi đi hay không, nhưng cần phải sống với nỗi đau ấy, phải tiếp tục sống.

- Vậy điều gì khiến em nghĩ đến cái đường đường ?
- Thế chẳng lẽ mang lại cho bọn trẻ bệnh tật ấy một chút hạnh phúc là điều điên rồ ư ? Khi em nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt chúng, khi em thấy ánh mắt chúng bừng sáng, em có cảm giác thật tuyệt vời, đến nỗi em có thể chấp nhận sự thật phũ phàng là anh chẳng bao giờ yêu em.

Tử Du thản nhiên đi qua mặt nàng, nhưng một lời thì thầm đã chặn anh lại :

- Hèn nhất !

Tử Du quay lại, nheo mắt, mặt trắng bệch vì cơn giận bất ngờ :

- Em vừa gọi anh là gì ?

Giọng nàng đầy vẻ thách thức :

- Anh đã nghe thấy em nói rồi đấy : "Hèn nhất !". Nếu anh không chịu quen với nỗi đau và sẵn sàng chia sẻ với người khác thì anh là một con người không có trái tim.

Rồi nàng nói với tất cả sự tuyệt vọng :

- Anh cứ đi đi, quay lưng lại và đi đi ! Vâng. Em có thể tìm một người hoặc nhiều người khác giúp đỡ em trong công việc. Nhưng em cần anh hơn bất cứ một ai khác trên đời. Anh cứ rũ bỏ, nhưng anh sẽ thấy hoàn toàn cô đơn,

đời anh sẽ trống rỗng. Và em sẽ không còn là một phần trong cuộc đời anh nữa.

Tử Du sai những buồng dài túm lấy nàng, chộp hai vai nàng lắc mạnh, rồi thật bất ngờ, khi chợt nhận ra mình đang làm gì, anh dừng lại khiến cả người nàng đổ vào lòng anh.

Anh dần buông nàng ra, ngực phập phồng, mắt dại đi, các thớ thịt trong hàm anh thắt lại khi anh nghiêng răng.

Anh gằn giọng hăm dọa:

- Anh không phải là người hèn nhất.
- Thế anh gọi người không dám đứng lại đấu tranh là gì ?
- Anh sẵn sàng làm tất cả vì tương lai hạnh phúc của bọn trẻ, nhưng anh không thể đối diện với nỗi đau của chúng.

Nước mắt nàng trào ra, nhưng khuôn mặt ngẩng cao một cách nhạo báng:

- Đây chẳng phải là lần đầu tiên anh bỏ chạy đâu.
- Em đang nói về cái quái quỷ gì thế ?
- Em đang nói về Lưu Nhã Tĩnh.
- Cô ấy có liên quan gì đến chuyện này đâu ?

Nàng bước lên phía trước, nhưng không chạm vào người anh :

- Anh chạy trốn nỗi đau mất cô ấy, Tử Du ạ. Anh đã chạy trốn bao năm rồi và anh sợ lại bị đau lần nữa, đến nỗi chẳng cho phép mình quan tâm đến ai khác, đó là lý do anh đăng tin tìm vợ. Đó là cách duy nhất anh liên kết với con người, không có nguy cơ quan tâm, không có nguy cơ bị đau. Cho đến khi anh đứng lại đối mặt với nỗi đau bị mất người phụ nữ mà anh yêu. Dù anh chấp nhận hay phớt lờ điều ấy, anh sẽ chẳng bao giờ quên được cô ta.

Tử Du cay đắng nói :

- Anh không phải là kẻ hèn nhất.
- Thế thì tại sao bức ảnh của cô ấy vẫn hiện hữu trên bề gỗ của giường ngủ trong căn phòng của chúng ta ?
- Nghi Quyên thách thức :
- Nếu anh nói mình không phải là kẻ hèn nhất, vậy anh hãy chứng minh đi.
- Anh không cần phải chứng minh với em, hay với bất kỳ một người nào khác.
- Thế thì chứng minh với chính anh.
- Anh ...

Nàng áp tay vào ngực anh, cảm nhận được nhịp tim của anh và của chính nàng.

- Anh có thể làm được mà, Tử Du. Đừng từ bỏ anh ạ.

Tử Du im lặng một lúc, dường như nín thở. Trước khi đầu hàng người phụ nữ bé nhỏ đang hiện hữu bên cạnh anh.

- Thôi được. Anh sẽ tháo bỏ bức ảnh khỏi bề gỗ.
- Như thế vẫn chưa đủ, Tử Du.
- Thế em còn muốn gì ở anh nữa ?

"Em muốn tình yêu của anh". Nhưng nàng không tài nào nói ra được điều ấy với anh.

- Em muốn anh giữ lời hứa ở bên cạnh em, giúp em những công việc ở

duơng đường.

Bàn tay chai sạn vuốt dọc theo mái tóc bông bênh trong gió :

- Được. Anh sẽ giúp em với những người bạn nhỏ quý quái ấy. Em đã hài lòng chưa ?

- Rồi.

- Bây giờ anh có thể đi, mà không bị mũi tên nào bắn sau lưng nữa chứ ?

Nàng nhoẻn miệng cười :

- Vâng. Vì em sẽ đi cùng với anh.

Có quá đủ sự thật trong những lời buộc tội của nàng làm anh đau đớn. Anh không thể tha thứ cho nàng, nhưng anh cần nàng.

Anh cần nàng như người ta cần hơi thở để tồn tại trên cõi đời này.

Trong căn phòng tối mờ mờ, ánh sang chỉ là ánh trăng vàng dịu. Nghi Quyên nằm trong một tư thế rất đẹp trên giường, nhưng nàng không ngủ.

Nàng đang chờ đợi ... và anh biết nàng đang chờ đợi điều gì.

Nàng muốn anh bỏ bức ảnh của Nhã Tịnh đi. Nàng muốn anh đối mặt với nỗi đau mất mát và vượt qua nó. Giá mà nàng biết hình ảnh Nhã Tịnh đã khắc sâu vào tâm khảm anh, không có gì có thể thay đổi được.

Tử Du cảm bức ảnh lên, thấy tay mình run run. Anh bước đến cửa tủ, mở ra và áp sát nó xuống. Anh lùi lại, đóng cửa, tỳ trán vào mặt gỗ mát lạnh và giữ chặt nắm cửa để trấn tĩnh.

Anh không thể giải thích được hơi thở gấp gấp của mình. Người anh mỗi lúc một run thêm. Toàn bộ cơ thể run lên bần bật.

- Hãy đến đây với em, Tử Du.

Anh không thể để Nghi Quyên thấy anh như thế này. Anh quay trở lại, định nói với nàng rằng anh chưa muốn ngủ, thì đôi tay nàng mở rộng đón anh.

Thế là cho dù vừa khát khao vừa đau đớn, trên đôi chân run rẩy anh bước đến bên nàng.

Không phải là sự ham muốn thể xác kéo anh lại với nàng. Anh cần phải gần gũi một ai đó, để được hơi ấm từ người ấy xua đi cái giá lạnh của anh.

Anh cảm thấy tay nàng đỡ khuôn mặt anh. Trong tóc anh, gáy anh, giọng nàng dỗ dành anh, gọi anh. Anh càng chìm sâu vào vực thăm ... và nỗi đau

...

Dù là nỗi đau làm anh run sợ, nỗi đau đã giày vò anh.

Cơ thể anh đi mãi vào trong nàng kh ianh vật lộn với bóng tối, vực thăm, sự lạnh giá.

Anh cảm nhận bàn tay mềm mại của nàng dịu dàng ve vuốt trên vai anh.

Hơi thở của nàng phả nóng khuôn mặt anh. Hương thơm từ cơ thể nàng và những lời mạn nông âu yếm :

- Ôi ! Anh yêu của em. Tình yêu của em. Mọi việc đã bình thường. Em đang ở bên cạnh anh đây.

Anh cảm thấy một cảm giác mãnh liệt dâng trào lên tim óc anh. Anh có thể nhìn thấy ánh sang và anh đang cố vươn tới để trở lại với nàng. Buồng phổi anh phập phồng hít thở luồng khí quý báu. Và anh bật khóc khi ôm chặt lấy nàng, người đã mang đến ngọn lửa ấm áp cho tâm hồn anh.

Anh đã chống lại được bóng ma và anh đã chiến thắng. Anh đã tìm thấy

thiên đường mà anh đã kiếm lâu nay. Nàng ấm và sáng. Nàng chính là sự sống, là hạnh phúc. Nàng là tất cả những gì anh muốn.

Anh ghì lấy nàng, siết nàng thật chặt để cơ thể nghe thấy trái tim nàng đang nhảy nhót dưới tim anh, cảm thấy hơi thở nàng dưới họng anh, thấy da nàng mịn màng bên da anh.

Tử Du nghe tiếng nói tận trong tiềm thức cảnh tỉnh anh ... Đừng biến mình thành tên ngốc. Hãy nhớ nỗi đau. Cảm nhận nỗi đau. Nếu anh cảm nhận được nỗi đau, anh sẽ không bị tình yêu làm tổn thương.

Nàng thì thâm trong bóng đêm huyền diệu.

- Cám ơn anh, Tử Du.

- Vì cái gì ?

Nàng im lặng. Anh biết nàng định nói : "Vì đã cắt bức ảnh đi".

Giọng anh lạnh lùng và cay nghiệt :

- Điều đó không thay đổi được điều gì. Anh vẫn không quên cô ấy và anh cũng không yêu em.

Anh cảm thấy nàng giật mình trước lúc tách khỏi anh. Nhưng giọng anh vẫn chứa đầy cay đắng :

- Em đã mở to mắt trước khi bước vào cuộc hôn nhân này. Anh không phải nhắc em anh cảm thấy thế nào.

Nhưng anh cứ nhắc nhở anh. Rất dễ bị yêu nàng. Thật khó mà dần lòng được khi lấy lý trí để đè nén những tình cảm của con tim. Nếu anh mất cảnh giác, thảm họa sẽ xảy ra ngay. Anh phải luôn tự nhủ mình, phải cố không được yêu nàng.

Anh thật sự đã làm chuyện ấy. Anh đã cắt bức ảnh củ Nhã Tịnh đi. Vậy tại sao anh vẫn chưa cảm thấy có hy vọng gì về tương lai của anh và nàng ?

Dù là sự tuyệt vọng mà nàng cảm thấy nơi anh, cách âu yếm của anh với nàng. Và điều ấy làm anh bối rối.

Anh chắc là phải yêu Nhã Tịnh lắm mới ngắm ảnh cô ta hàng ngày chứ.

Nếu anh vẫn chưa yêu ai, sau bảy năm khi Nhã Tịnh qua đời thì có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ quên cô ta. Có lẽ nàng đã thật ngốc khi lấy anh và hy vọng tình yêu ở anh.

Nhưng bây giờ nàng không thể từ bỏ được. Họ còn có cả một khoảng thời gian phía trước để làm việc và vui đùa cùng nhau.

Nàng tin rằng một người phụ nữ bằng xương bằng thịt sẽ đánh bại những ảo giác của bóng ma quá khứ.

- Cô không có lý do gì để quanh quẩn ở đây nữa, Nhã Tịnh ạ. Hãy buông tha anh ấy ra, để anh ấy tìm lại hạnh phúc thật sự của cuộc đời mình ".

Nghi QUYÊN cảm thấy một luồng khí lạnh kỳ lạ lướt qua mặt nàng. Nàng đưa mắt nhìn quanh và biết rằng đó là ngọn gió lùa từ khung cửa sổ. Thật vớ vẩn khi nghĩ đó là Nhã Tịnh đang lẩn quẩn trong phòng ngủ của nàng và Tử Du. Nàng không tin vào ma quỷ, nhưng cảm giác có một người đàn bà đang quanh quẩn đâu đây không thể lay chuyển trong nàng. Có thể là do bức ảnh đặt ở đó mấy tháng qua. Giờ đây, nàng có thể thư giãn quên đi Nhã Tịnh được rồi.

Chiếc rèm cửa run lên. Nghi QUYÊN lại nhìn ra khung cửa. Nàng cắn môi

lắc mạnh đầu. Chẳng có gì.

Nàng liếc nhìn một lần nữa vào khoảng trống trước kia có anh của Nhã Tịnh.

Đêm nay là một đêm kỷ niệm.

Lần sau cùng nàng nhìn thấy bức ảnh của Nhã Tịnh.

Bóng đêm huyền diệu đã nhường chỗ cho rang vàng rực rỡ của buổi bình minh.

Tử Du tỉnh giấc. Theo quán tính, anh tìm bức ảnh của Nghi Quyên. Nó không còn ở đó nữa ! Như một người nghiện, anh phải nhìn nó ngày ngày với nỗi đón đau và ray rứt, nhưng không thể nào bộc lộ tình cảm.

Anh đã có thể tìm ra bức ảnh, cầm nó lên và nhìn trong chốc lát, nếu Nghi Quyên không để ý đến anh. Anh sẽ không để nàng thỏa mãn khi biết rằng anh vẫn dùng tấm ảnh như một kẻ hỗ trợ.

Cuối cùng, anh quay mặt đi nơi khác, chấp nhận sự thất bại.

Nàng bước đến bên anh, vòng tay qua cổ anh và kiễng chân lên tìm môi anh. Môi nàng mềm mại thơm như mật hoa.

Anh gù gù trong môi nàng :

- Vì cái gì đây ?

- Chỉ vì ...

Anh đoán thấy sự thấu hiểu vừa tán đồng trong ánh mắt nàng và thấy ... bất ổn.

Anh không muốn nàng cảm thấy anh thế nào. Kiểu cư xử ấy sẽ làm đàn ông lạc lối, đưa anh ta vào sự nguy hiểm, vào thảm họa, vào tình yêu ...

Ngày lại ngày ...

Tháng lại tháng ...

Thời gian quả là một liều thuốc đắng đối với sự chờ đợi của Nghi Quyên về đứa con tuyệt vọng của nàng ...

- Em xin lỗi. Tử Du.

- Về điều gì ?

- Anh thừa biết là điều gì mà.

- Cần phải có thời gian.

- Em đã hết một nửa thời gian rồi.

Tử Du không dám nhìn vào ánh mắt của Nghi Quyên. Anh luôn luôn cảm thấy có một cảm giác cay đắng gần như đau đớn khi nhìn những đứa trẻ mà anh luôn mơ ước, đó là những đứa con của anh.

Anh muốn có một đứa con đến nỗi anh có thể cảm nhận được điều ấy. Anh muốn ngắm một đứa trẻ sơ sinh, muốn chạm vào làn da mềm mại của nó, muốn được đùa chơi, được yêu thương. Nhưng anh không có ...

Tử Du quay lại nhìn Nghi Quyên và thấy nước mắt chảy dài trên má nàng, anh đưa tay ra lau. Khi tay anh chạm vào má, nàng liền áp nó vào lòng bàn tay anh. Sự va chạm dịu dàng đó dường như còn để xoa dịu bớt sự căng thẳng của chính anh.

- Anh biết, em rất khó xử khi phải chờ đợi như thế này. Đó cũng chính là nỗi đau của chúng ta ...

Nghi Quyên mở mắt ra, khi hai khuôn mặt chạm nhau, mắt họ cùng tối lại.

Dù không nói ra một lời, nhưng cả hai đã hiểu.

"Anh hy vọng điều ấy sẽ đến với chúng ta sớm thôi".

"Nếu có chuyện gì không ổn đối với em thì sao ?

"Không có gì không ổn với em đây. Rồi em sẽ thấy".

"Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu chúng ta không có con ngay ?".

"Chúng ta còn sáu tháng nữa. Còn nhiều thời gian mà em".

"Em yêu anh. Tử Du. Em luôn luôn yêu anh".

Tử Du cảm thấy co thắt trong lồng ngực, nghẹn thở khi anh nhìn vào mắt Nghi Quyên. Nàng chưa bao giờ nói về tình yêu. Không một lần nào trong suốt thời gian qua, mà chỉ luôn phủ nhận nó. Nàng cũng không biểu hiện tình yêu, trừ một lần nàng gọi : "Anh yêu, tình yêu của em". Có điều anh không dám chắc là anh đã hình dung được những từ này hay không, bởi vì lúc ấy anh cần nghe chúng biết bao. Còn nàng thì dường như không biết mình đang nói gì.

Liệu anh có nhìn nhầm những gì trong mắt nàng bây giờ không ? Anh có muốn nàng yêu anh không ? Đó là lý do anh tạo nên một tình cảm ở nơi nó không tồn tại ?

Tất nhiên nàng sẽ luôn ở bên anh. Nhưng anh đoán rằng đó chỉ là một thói quen của nàng. Nàng vẫn không thay đổi chút nào, so với ngày nàng còn là một cô bé lang thang khắp đền trang với bầy gia súc lẻo đẻo theo sau.

Nàng vẫn theo thói quen cũ, nhặt những con vật bị lạc, bị thương, bị bệnh, bị bỏ rơi mang về nhà. Anh chẳng khác gì chúng cả. Nghi Quyên là một người giàu tình cảm. Chỉ có nàng mới có khả năng làm như thế.

Nàng chẳng có lỗi gì trong việc anh phản ứng lại những cử chỉ thân thiện, những cái vuốt ve âu yếm, mon trớn của nàng đối với anh cả.

Anh tìm lại tay Nghi Quyên. Và khi nó đã nằm gọn trong tay anh, anh nói :
- Mọi chuyện sẽ tốt đẹp, cô bé ạ.

Ánh mắt nhìn chăm chăm của anh làm tình cảm nàng trào lên khóe mắt.

Nàng biết hạnh phúc của anh phụ thuộc vào những đứa con của họ như thế nào. Nàng muốn được nhìn thấy phần rôm dính trên mũi anh khi anh thay tã lót cho những đứa bé. Nàng mong được nghe thấy tiếng trẻ con khê gọi anh "Cha ơi ! Cha ơi !". Nàng ước được nhìn thấy anh bò trong phòng khách, ở đó cùng và đứa con khú khích cười bên cạnh họ ...

Nàng chạy trốn khỏi ánh mắt anh, bởi ở đó nàng thấy cùng với nỗi khát khao mãnh liệt là nỗi đau không thể chịu nổi.

Nàng nhận ra càng ngày nàng càng thấy yêu Tử Du. Tình cảm của nàng dành cho Tử Du bây giờ khác hẳn, mạnh mẽ hơn, tự nhiên hơn so với tình cảm nhiều năm trước kia. Trong khi nàng thật sự tin rằng nàng đã yêu Tử Du có thể ngay lần đầu gặp đầu tiên. Nàng không bao giờ tưởng tượng được tình cảm của một người đàn bà dành cho người đàn ông, ăn ở với họ lại có thể sâu lắng đến như thế.

Nhưng những lời cảnh tỉnh như dội vào lòng nàng.

Tử Du không yêu nàng ...

Tử Du sẽ li dị, nếu nàng không sinh cho anh một đứa con.

Khi cúi xuống hôn nàng, anh cảm nhận được vị mặn của nước mắt nàng trên môi anh.

Em không phải là cô bé

Tập 2

Tử Du bế bổng Kỳ Phong lên cao, làm cho nó kêu ré lên vì sợ hãi và thích thú. Những vết xước nhỏ trên khuôn mặt nó đã bong đi, để lại một làn da màu ngà mịn màng ấm áp. Anh luôn bị cuốn hút bởi sự hồn nhiên và sống động của đứa bé.

Trong thâm tâm anh thầm hỏi: Cha mẹ đứa bé là ai, mà sự bướng bỉnh và quyết đoán của nó rất giống với tính cách của anh. Có lẽ chính vì điều ấy mà ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ với đứa bé, anh đã tìm thấy một tâm hồn đồng điệu.

Tiếng cười trong trẻo của Kỳ Phong ngân vang giữa không gian tĩnh lặng của buổi chiều tà.

- Cô chú có biết cháu đã chờ đợi buổi cưỡi ngựa này suốt bảy ngày trong tuần hay không?

Tử Du cười khà khà:

- Đã sẵn sàng khởi hành chưa nào?

- Đã sẵn sàng. Nhưng cô Nghi Quyên cùng đi với chúng ta chứ?

Nghi Quyên mỉm cười, nói lý do:

- Cô có một vài việc cần làm ở nhà. Hai chú cháu cứ dạo chơi vui vẻ nhé.

- Nhưng cô phải đi cơ. Đi cô. Cháu đã chờ đợi đến lúc cả ba chúng ta cùng cưỡi chung con ngựa bị rách tai của cô.

Đề nghị của Kỳ Phong làm Nghi Quyên và Tử Du cùng bật cười. Nghi Quyên xoa tóc Kỳ Phong cho xới tung lên và nói:

- Ôi! Thôi được rồi, chớ con. Cô không nghĩ rằng cháu lúc nào cũng tìm ra cách thuyết phục người khác với khuôn mặt dễ thương này.

Tử Du lẩm bẩm bên tai Nghi Quyên:

- Giống hệt như em mỗi khi năn nỉ anh.

Nghi Quyên nói, khi cả ba cùng ngồi trên lưng ngựa:

- Chúng ta hãy lên đồi thòng chơi. Ở đó, phong cảnh rất tuyệt.

Cưỡi ngựa trên con đường hẹp dzích dzắc thật thú vị. Họ vừa đi vừa chuyện trò rất vui vẻ.

Khi lên tới ngọn đồi, họ bày bữa ăn nhẹ cho cuộc dạo chơi: Bánh xăng- Uýt, bơ hột gà với thịt hun khói, bánh phồng, khoai tây, nước soda mà Nghi Quyên đã chuẩn bị cho chuyến đi chơi từ lúc ở nhà.

Nghi Quyên nhìn Kỳ Phong tự động đưa gói khoai lang rán cho Tử Du mở. Sau đó đưa lon soda cho anh khui nắp. Đứa bé mong chờ anh giúp đỡ nó, bên cạnh nó và anh đã làm như thế.

Nghi Quyên phải cố gắng nhịn cười khi thấy Kỳ Phong cố với, dùng chiếc

khăn ăn lau vệt bọt của nước soda trên miệng Tử Du.

Anh nói:

- Cảm ơn cháu.

Kỳ Phong nhe răng cười :

- Không có gì đâu ạ.

Nhưng tất nhiên khi đến lượt Nghi Quyên bị dính chút soda trên môi, Tử Du chẳng dùng đến cái cách mà người văn minh phải là dùng khăn ăn lau nó đi . Anh nghiêng người hôn vào đôi môi Nghi Quyên . Mặt nàng đỏ bừng lên khi anh buông nàng ra . Nàng lo sợ ngược nhìn Kỳ Phong, xem nó phản ứng ra sao.

Ngược lại với sự thất vọng của Nghi Quyên, Tử Du nháy mắt với đứa bé. Kỳ Phong cười vang . Nghi Quyên đành chịu thua cười theo hai chú cháu. Chẳng mấy chốc, sau bữa ăn, hoàng hôn đã buông xuống, nắng vàng chỉ còn thoi thóp trên những tàn cây, những cơn gió hiu hiu dịu mát làm Kỳ Phong đi dần vào giấc ngủ trên thảm cỏ êm như nhung và tấm chăn thiên nhiên là bầu trời xanh cao lồng lộng ...

Nghi Quyên bắt gặp Tử Du ngắm nhìn Kỳ Phong đang say sưa trong giấc ngủ . Nàng có thể thấy anh đang khao khát có một đứa con như thế nào . Anh là người sinh ra để làm cha . Thế nhưng ...

Tử Du kéo nàng vào lòng và đôi môi anh nhẹ nhàng lướt trên dodji môi nàng.

Dường như có một người đàn ông khỏe hăn trẻ trung và hạnh phúc đang thế vào chỗ của Tử Du . Nàng phân vân tự hỏi : Không biết nguyên nhân nào đã làm anh thay đổi đến vậy, nhưng lại không dám hỏi vì sợ làm hỏng mất giây phút này . Anh ghé sát tai nàng thì thầm :

- Anh đã biết nguyên nhân vì sao anh cưới em.

Nghi Quyên nhìn anh dò hỏi . Môi nàng nở nụ cười rạng rỡ :

- Thế à ! Điều gì vậy ?

- Vì em sẽ là một người mẹ tuyệt vời.

Tiếng cười chợt tắt lặng, nàng tránh không nhìn vào mắt Tử Du:

- Anh thật sự nghĩ như thế à ?

- Phải . Bất cứ ai có một tấm lòng rộng lớn, quan tâm chăm sóc đến tất cả những sinh linh cơ nhỡ như em, chắc chắn phải là một người mẹ tốt.

- Tử Du ... chuyện gì xảy ra nếu em không có thai ...

- ...

Chỉ có tiếng gió thổi, tiếng lá thông reo ...

Anh nằm trên giường một mình, chìm đắm trong dòng suy tưởng.

Chiếc giường thoáng thoang mùi nước hoa xạ hương . Anh tự bảo lòng đừng nghĩ đến nàng nữa, nhưng đôi môi anh lại bật thành lời :

- Nghi Quyên ! Anh không nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra, nếu em không có thai.

Nhưng có một điều anh dám chắc rằng anh không hề nghĩ đến Lưu Nhã Tịnh nữa . Nỗi đau và sự ê chề của mối quan hệ ấy dường như đã rời khỏi anh rất xa.

Chính Nghi Quyên đã làm nên điều kỳ diệu ấy . Nàng đã làm cho cuộc sống của anh dễ chịu hơn, ý nghĩa hơn.

Nhưng anh không thể yêu nàng, tất nhiên là như thế.

Tám tháng của thời hạn một năm đã trôi qua . Nếu trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại . Nghi Quyên vẫn không có thai ... thì anh sẽ ... từ bỏ nàng.

Những ý nghĩ vừa dội lên, anh đã nghe những tiếng thổn thức của lương tâm mình.

"Anh có điên không Tử Du ? Từ bỏ Nghi Quyên à ?"

"Nhưng tôi muốn có một gia đình, có những đứa con ruột thịt của mình".

"Những đứa trẻ sẽ lớn khôn và nó sẽ rời xa anh . Còn người vợ thì luôn ở bên cạnh".

"Tôi có thể lấy vợ khác ".

"Một người luôn luôn vì người khác như Nghi Quyên ? Một người sẽ đem tới quá nhiều xáo trộn tuyệt vời trong cuộc đời anh ư ? Tôi ngờ điều đó ".

"Cô ấy không phải là người phụ nữ duy nhất trên thế gian này ".

"Anh phải đối mặt với sự thật đi . Cô ấy là một giữa hàng triệu người . Và người phụ nữ này đã thắp lên ngọn lửa trong lòng anh !".

Sự thật là như thế . Anh cảm thấy cực kỳ hứng khởi khi được ở bên cạnh nàng, đặc biệt là ôm nàng trong vòng tay âu yếm, vỗ về nàng . Anh cảm nhận được sự rung động của nàng và của anh.

Tử Du đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ đang điểm những âm thanh rời rạc, buồn bã trên tường. Anh đã nằm chong chóng mắt trên giường nghe động tĩnh gì ở bên cạnh, nơi Nghi Quyên đang đọc truyện cho Kỳ Phong nghe cả . Anh khoác chiếc áo ngoài rồi bước ra khỏi phòng.

Tử Du nhẹ nhàng mở cửa, cố kkkhông làm cho Kỳ Phong thức giấc nếu nó đang ngủ . Phải mất một lúc, anh mới nhận ra chẳng có ai trên giường cả . Anh đưa mắt tìm kiếm trong căn phòng . Cả hai đang ngủ say sưa trên xích đu gỗ trong góc phòng . Đứa bé nằm gọn trong vòng tay của Nghi Quyên, trên khuôn mặt trẻ thơ còn hiện rõ nụ cười hạnh phúc . Đứa bé thật đáng yêu.

Anh đưa tay định vuốt ve mái tóc óng mượt của Nghi Quyên, nhưng cố nén sự ham muốn vì sợ làm nàng thức giấc.

Tử Du cảm thấy hơi thở dồn dập, ngực anh đập phồng đau nhói . Cổ anh nghẹn lại và thấy cay cay nơi khoe mắt ... Anh không thể nhớ lần cuối cùng anh đã khóc khi nào ? Vì ai và vì cái gì ? Nhưng anh cảm thấy như mình đang khóc, bởi vì anh muốn có những gì anh vừa nhìn thấy . Và anh cũng biết có thể anh sẽ không bao giờ có nó.

Nghi Quyên sẽ không có thai . Anh sẽ không có điều may mắn ấy . Anh sẽ buộc phải lựa chọn giữa nàng và những đứa con của anh . Anh có thể thấy điều ấy sẽ xảy ra.

Nhiều năm trước, anh đã từng tưởng tượng cảnh mình ngắm nhìn những đứa con lớn lên và trưởng thành tại điền trang này . Anh muốn có người nối dõi mình trong tương lai, khi anh yên nghỉ . Anh muốn biết rằng một phần cơ thể mình đang sống khi thì xác của Điền Tử Du không còn trên cõi đời này nữa.

Anh không thể từ bỏ những ước mơ của mình.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cái giá phải trả cho việc có những đứa con mang dòng máu của mình là phải từ bỏ Nghi Quyên ?

Anh có thể quay trở lại cuộc sống rộng tuếch mà anh đã sống trước kia, khi Nghi Quyên đến làm cho nó trở nên có ý nghĩa hay không ?

Anh lặng lẽ bước chân ra khỏi phòng.

Anh bước ra ngoài, ngược nhìn những cảnh thông già khẳng khiu trụi lá trên bầu trời đầy sao ... Tất cả những việc anh cần phải làm bây giờ là chờ đợi và cầu nguyện ...

Tử Du thở dài khi quay trở về phòng ngủ . Đẩy cánh cửa kính mở ra để anh có thể nghe thấy những âm thanh của màn đêm, để anh cảm nhận được làn gió mát mẻ trong lành.

Lá đêm xào xạc ...

Cả Nghi Quyên và Tử Du đều không nghĩ tới đêm đó Kỳ Phong gặp ác mộng, nó lao vào phòng như con lốc, người ướt đầm mồ hôi, nhưng thân thể thì lạnh buốt, môi nó run run:

- Nhưng lúc như thế này, cháu rất muốn có cha và mẹ Ở bên cạnh cháu .

Nhưng mẹ cháu thì không mong chờ sự ra đời của cháu . Còn cha, cháu thậm chí không biết cha mình là ai nữa

Lòng thấy ghen ngào, nhưng Nghi Quyên vẫn cố mỉm cười, vỗ về đứa bé :

- Kỳ Phong ngoan, không sao đâu cháu . Chỉ là một cơn ác mộng thôi mà . Tất cả đã qua rồi.

Tử Du ôm lp vào lfong trong vòng tay vững vàng và ấm áp của anh.

- Đã có cô chú bên cạnh, cháu không còn gì phải sợ nữa, Kỳ Phong ạ.

Rồi anh đứng lên bước về phía tủ áo:

- Đêm đã khuya, trời trở gió lạnh lắm, để chú mặc thêm áo ấm cho cháu.

Ngay khi chiếc áo ấm vừa được lấy ra cùng với một vật dường như đã bị quên lãng từ lâu rơi ra từ tủ áo ...

Một tiếng "xoảng" vang lên giữa không gian tĩnh lạnh.

Bức ảnh Lưu Nhã Tịnh rơi xuống đất ... vỡ toang.

Khuôn mặt trẻ con của Kỳ Phong để lộ hết vẻ ngạc nhiên, sững sốt.

Và dường như định mệnh đã an bài, đứa bé cúi xuống nhìn sững bức ảnh và kêu lên :

- Mẹ ...

Nghi Quyên ngồi phịch xuống một chiếc ghế, toàn thân lạnh toát . Khuôn mặt nàng đầm đìa nước mắt, nhưng giọng nói lại bình tĩnh lạ thường :

- Tử Du ! Chuyện gì đã xảy ra ?

Căn phòng im lặng một cách đáng sợ.

Tuy trong lòng tràn đầy cảm xúc, đến nỗi không đứng vững được, phải dựa vào cửa phòng, Tử Du cũng ngoảnh mặt đi.

- Anh đã không nói với mọi ng, Nhã Tịnh đang mang thai trước khi rời khỏi điền trang này ...

Nghi Quyên nhìn chằm chằm Tử Du . Nàng đã hiểu sự thật.

Tử Du và Kỳ Phong ...

Kỳ Phong và Tử Du ...

Tim Nghi Quyên đập thình thịch, cả người nàng lạnh toát . Nàng vẫn tỏ ra

điềm nhiên, nhưng trong lòng lo sợ như đang đứng trước một viễn cảnh tối tăm, u ám ...

- Bấy lâu nay, anh không hề nghĩ là cho em biết sự thật hay sao ? Khuôn mặt đau khổ của Nghi Quyên làm cho anh muốn hét lên . Anh biết nói gì ? Biết nói câu gì ít có khả năng thúc đẩy anh nói ra những điều không thể nói ?

Anh nhìn Nghi Quyên, đôi mắt đỏ ngầu, đôi mắt đỏ ngầu, đôi môi mím lại hẳn lên sự đau đớn:

- Anh không ngờ sự việc lại diễn ra như thế ... Giống như ảo giác ... Nhã Tịnh mất tích trong một vụ đắm tàu . Người ta cho rằng cô ấy đã chết ... nhưng cô ấy không chết ...

Nghi Quyên vịn cả hai tay vào thành ghế, cổ đứng vững . Giọng nàng run rẩy :

- Và cô ấy đã trở lại cùng với đứa con của ...

Tử Du kêu lên :

- Nghi Quyên ...

Nhưng trong giây phút này, niềm tin của họ đã bị phá vỡ ...

Nghi Quyên tựa người vào vách, gương mặt toàn biết sắc, đầu óc nàng mien man với ý nghĩ mâu thuẫn nhau.

Với tất cả tấm lòng, nàng mong muốn có sự thương yêu của Tử Du dành cho nàng, cùng ở bên cạnh để chia sẻ với nàng những đau buồn . Hơn ai hết, anh là người duy nhất trên thế gian biết được những nỗi đau của nàng. Trong lúc vết thương lòng nàng đang âm ỉ, thì nỗi ám ảnh về Lưu Nhã Tịnh lại quay về dấy lên một vết thương mới, cay đắng và tàn nhẫn hơn.

Nhưng trong khi thổn thức, nàng chợt nhận ra rằng . Nếu như Tử Du thương yêu nàng trong lúc này mà quay lưng lại với Nhã Tịnh và Kỳ Phong thì sự thương đó còn ý nghĩa gì ... Cũng như những giọt nước mắt của nàng ...

Người Tử Du thương yêu nhất trên đời chỉ là Nhã Tịnh và bất kể chuyện gì đã xảy ra giữa hai người, tình cảm của họ vẫn bền vững và chân thật . Và Kỳ Phong ... đó chính là gạch nối thiêng liêng ... Vĩnh viễn khép lại hạnh phúc của cuộc đời nàng.

Nghi Quyên nhìn Tử Du, cầm từ từ ngẩng cao:

- Cuối cùng hạnh phúc đã trở lại với anh . Nhã Tịnh và Kỳ Phong thuộc về anh, thuộc về anh mãi mãi.

Cả hai đứng im lìm như có một luồng điện vừa chuyển qua không khí và chạy qua cả hai người.

Bảy năm, kể từ ngày Nhã Tịnh rời bỏ điện trang ra đi với mầm sống nhỏ nhội đang hồi sinh trong mạch đập, cũng là bảy năm Tử Du sống trong đau buồn và bất hạnh.

Nhưng Nhã Tịnh vẫn còn sống . Cô vẫn còn sống và đã quay về, gieo một thử thách đau đớn đè nặng trên lương tâm Tử Du.

Buổi sáng hôm đó, vừa bước vào phòng khách, anh đã đứng sững người lại. Chẳng phải hồn ma của Nhã Tịnh hiện về, mà là một Nhã Tịnh bằng xương bằng thịt . Cái bóng dáng thân quen đó lúc đầu còn mờ nhạt, rồi sau đó rõ

dần trước mắt anh . Cùng lúc một giọng nói vang lên, khiến anh như bừng tỉnh :

- Chào anh, Tử Du.

Giọng anh trầm đục, vì cô kiềm chế cảm xúc.

- Chào em ...

Nhã Tịnh vẫn đứng thẳng người trước mặt anh, đẹp, lạnh lẽo và kiêu kỳ .

Anh cảm thấy cả người nóng bừng, nhưng không phải cái cam giác rạo rực lạ lùng đã chìm vào quên lãng.

Một nụ cười cay đắng thâm kín trên đôi môi anh:

- Thật không ngờ ...

- Cũng phải thôi.

- Em đã thay đổi nhiều.

- Anh cũng vậy.

- Bảy năm rồi ...

Vội về mặt thiếu nữ, Nhã Tịnh bước về phía Tử Du . Khoảng cách được rút ngắn một cách đáng sợ.

Nhã Tịnh nói với giọng đau xót :

- Bảy năm ... Tử Du ! Anh có biết không? Trong khoảng thời gian đó, em những tưởng mình có thể bỏ lại sau lưng tất cả những quá khứ . Nhưng giờ đây, khi gặp lại anh, em mới chợt hiểu ra rằng bấy lâu nay em vẫn cô đơn

...

Tử Du nói với nụ cười lạnh lẽo :

- Với những gì hiện có, em có thể nói mình cô đơn ?

Nhã Tịnh nhìn Tử Du, nước mắt lặn chậm chậm trên má :

- Có được không anh, chuyện chúng mình ... Em trở lại đây là muốn nói lại tình cảm xưa.

Cặp mắt Tử Du lạnh như thép và không chớp khi anh nhìn vào mặt Nhã Tịnh . Không biết khuôn mặt anh chứa điều gì ? Nỗi hận thù hay đau đớn ?

- Em nói đến chuyện đó làm gì ? Tôi không nợ em từ vật chất đến sự chân tình . Giờ đây tôi chỉ muốn hỏi em một chuyện mà tôi quan tâm . Một chuyện duy nhất tôi quan tâm từ bảy năm nay ...

Nhã Tịnh không thể thoát khỏi cái nhìn chờ đợi lạnh như thép của Tử Du . Anh chính là sức mạnh mà cô phải đối phó.

- Anh muốn biết điều gì ?

- Đứa bé ?

Không khí đông lại một cách đáng sợ, khiến giọng Nhã Tịnh khan đi qua từng hơi thở :

Anh có thể không chấp nhận em, nhưng anh không thể không thừa nhận đứa con của anh, giọt máu của chính anh, Lưu Kỳ Phong.

Nghi Quyên trở nên im lặng một cách khác thường, từ khi Lưu Nhã Tịnh trở lại điền trang . Dường như là bằng cách im lặng như thế, nàng có thể biến vào trong những thớ gỗ trong nhà, không ai nhìn thấy được . Mọi người có thể sẽ quên nàng và cho nàng được sống trong sự bình yên, lặng lẽ.

Nhưng nàng không làm sao thoát ra được cái vòng lẩn quẩn về những ý

nghe trái ngược nhau đang bức phá tâm can nàng.

Một mặt, nàng nghĩ về Tử Du và Nhã Tịnh cùng mối tình nồng thắm của họ . Nếu như Nhã Tịnh không mất tích trong vụ đắm tàu, hai ngày trước khi cử hành hôn lễ, thì giờ đây có lẽ họ đã là một đôi vợ chồng hạnh phúc nhất trên thế gian này . Và Kỳ Phong, một đứa bé đáng thương ấy sẽ không phải thắc mắc : Cha ruột của mình là ai ?

Mặt khác sâu kín hơn, nàng nghĩ đến tình yêu của nàng dành cho Tử Du . Đó là một mối tình thâm kín và tuyệt vọng . Cho dù sống bên cạnh nàng, trái tim của anh vẫn luôn luôn hướng về Nhã Tịnh và Kỳ Phong.

Làm sao nàng có thể sống bên cạnh anh mà không khiến cho tất cả cùng đau khổ ? Nàng không nghĩ mình cao thượng đến mức hai tay dâng trọn tình yêu cho kẻ khác, nhưng nàng không thể cứ khư khư giữ mãi cuộc hôn nhân không tình yêu, không hạnh phúc này.

Nàng úp mặt vào hai bàn tay, gục xuống bàn.

Có tiếng thút thít bên cạnh, khiến Nghi Quyên thoát khỏi trạng thái mơ màng . Nàng ngẩng đầu lên ... Kỳ Phong với mái tóc loà xòa bao phủ khuôn mặt nhạt nhòa nước mắt.

Nàng vội vã ôm đứa bé vào lòng và vỗ về nó :

- Chuyện gì xảy ra với cháu thế, Kỳ Phong ?

Kỳ Phong bật khóc nức nở :

- Cô không thương cháu.

- Tại sao cháu lại nói như thế ?

- Cô đã mời mẹ cháu đến để mang cháu đi.

- Ôi, Kỳ Phong, bé ngoan ! Cô thương cháu rất nhiều . Đó chỉ là ... là ... mẹ cháu rất thương nhớ cháu và muốn gặp lại cháu . Cháu không muốn sống bên cạnh mẹ sao ?

Thái độ của cháu sẽ khiến cho mẹ cháu đau lòng đấy.

Cầm đứa bé xụ xuống phía ngực, hai vai run lên bần bật :

- Nhưng cháu không muốn rời bỏ điện trang này, không muốn rời xa bè bạn và mọi người, cháu càng không thể xa cô.

Nghi Quyên cảm thấy nỗi đau tê tái dâng lên trong lòng, nàng như bị phân làm hai nửa . Nàng không thể nói với Kỳ Phong, cha ruột của nó là ai mà không nói thêm nỗi đau khổ của nàng.

Nhưng nàng thương Kỳ Phong, nó có lỗi gì đâu . Nó là một đứa bé tuyệt vời và xứng đáng được hưởng những gì mà cuộc đời đã dành cho nó.

Nghi Quyên kéo Kỳ Phong vào lòng và ôm chặt . Nước mắt đã dâng trào trong đôi mắt long lanh sâu thẳm của nàng . Đứa bé cũng ôm chặt lấy cổ nàng, thổn thức vì tuyệt vọng:

- Cháu muốn ở lại đây mãi mãi . Cháu không muốn đi . Cháu yêu cô.

Giờ đây nàng không có gì phải hối hận khi nghĩ việc ly hôn của nàng có ý nghĩa xoa dịu vết thương đau đớn trong lòng đứa bé mới bảy tuổi như thế nào.

Nàng cắn chặt môi để ngăn tiếng khóc khi ôm Kỳ Phong vào lòng và dỗ dành:

- Cô cũng yêu cháu và không muốn rời xa cháu, Kỳ Phong ạ . Điều đó cũng

có nghĩa rằng cháu không phải rời xa những gì mà cháu yêu mến . Cháu có thể ở lại điền trang này mãi mãi .. cùng với mẹ của cháu.

Khi Nghi Quyên cúi xuống nhìn Kỳ Phong, đôi mắt đầy nước của nó ánh lên niềm hạnh phúc . Nhưng dường như nó muốn khẳng định một lần nữa niềm hạnh phúc của chính mình.

- Cô chắc chắn chứ ?

- Cả chú Tử Du và mẹ cháu cũng đồng ý như thế, Kỳ Phong ạ.

Kỳ Phong reo lên :

- Ôi ! Cháu vui quá ! Cảm ơn cô, cô Nghi Quyên dễ thương của cháu.

Nó hôn vào má Nghi Quyên một cái thật kêu và thật thấm thiết.

Nghi Quyên ôn tồn nói :

- Cháu không phải cảm ơn cô, mà nên cảm ơn chính bản thân cháu . Cháu là một đứa bé tuyệt vời . Kỳ Phong . Cha mẹ cháu chắc chắn phải rất tự hào vì có một đứa con như cháu.

- Cháu hứa từ nay sẽ ngoan ngoãn để xứng đáng với sự thương yêu mà mọi người đã dành cho cháu.

- Đây chỉ là mới bắt đầu của sự hạnh phúc, Kỳ Phong ạ . Rồi cháu sẽ thấy

...

Có tiếng thở dài, cắt ngang câu nói của Nghi Quyên , Nàng cảm thấy như có một giòng lệ đang chảy, trong khi nhìn thấy Nhã Tịnh đứng nơi ngưỡng cửa.

Trời mưa phùn, khi Nhã Tịnh ngồi ngực đầu bên Kỳ Phong ngắm con say nòng trong giấc ngủ, bao nhiêu ý nghĩ khắc khoải và đè nặng trong tâm thức khiến cô dường như không thở được, cả người lạnh toát ... và một lần nữa, cô thấy mình lênh đênh trên dòng nước khi con tàu bị đắm . Thuở ấy, Kỳ Phong chỉ là một mầm sống bé nhỏ trong cô thể cô.

Cô đã vì con mà sống, mà chờ đợi giây phút này . Giây phút được ngả vào vòng tay Điền Tử Du và nghe anh nói gì thay đổi ... Vậy mà định mệnh đã cướp mất Tử Du của cô . Cho dù anh cưới ai làm vợ, cũng không khiến cho cô đau lòng bằng cô bé Lạc Nghi Quyên năm nào ... cô bé có khuôn mặt xinh đẹp và rạng rỡ như một nụ hồng trong một buổi sáng ban mai đầy tiếng chim và nắng ấm ... Cô bé có một sức mạnh tiềm ẩn và mãnh liệt, mà cô phải đối phó với tất cả bản năng của mình ...

Thế nhưng chiều nay, khi nhìn thấy Nghi Quyên âu yếm vỗ về Kỳ Phong trong căn gác nhỏ của kho rơm phía đông, cô chợt nhận ra rằng hào quang đang tỏa sáng từ con người ấy khiến cho cô trở nên lu mờ một cách thảm hại.

Kỳ Phong trong mắt cô và Nghi Quyên dường như có sự tương phản . Trên thực tế, Kỳ Phong phụ thuộc vào cô, nhưng chưa bao giờ cô chịu cảm nhận những tình cảm của con.

Còn Nghi Quyên đối với Kỳ Phong quả thật tuyệt vời, như tình mẹ con .

Phải . Nhìn sự quần quýt thương yêu của hai người khi ở bên nhau, không ai lại không nghĩ như thế . Có lẽ không riêng gì Kỳ Phong, mà với bất cứ sinh linh đáng thương nào, nàng cũng mở rộng vòng tay và tâm hồn để đón lấy họ . Có lẽ đó cũng là nguyên nhân vì sao nàng trở thành vợ của Điền Tử

Du.

Điền Tử Du, người mà Kỳ Phong sẽ gọi là cha thì lại quá đau khổ khi đối diện với quá khứ, đối diện với đứa con của mình.

Anh đã thay đổi ? Và phải chăng cô bé tên Lạc Nghi Quyên ấy đã làm thay đổi cả đất trời ?

Khi cô nhìn thẳng vào mắt Nghi Quyên mà cay đắng nói: "Tử Du yêu tôi . Anh ấy mãi mãi yêu tôi . Mãi mãi ..." thì cô cũng không tin vào chính mình.

Nghi Quyên mở mắt nhìn luồng ánh sáng mặt trời hồng qua cửa sổ ... Vẫn còn đau xót với những gì xảy đến với cuộc đời nàng.

Những ngày vừa qua, không có gì thay đổi trong những mối quan hệ đầy ngang trái, vẫn lạnh lùng, cách biệt . Dường như với sự cách biệt ấy khiến cho họ cảm thấy dễ chịu hơn, hay ít ra họ có thể tìm thấy một chút bình yên trong tâm khảm.

Song đã đến lúc Nghi Quyên cảm thấy mình phải đối diện với sự thật.

Bầu trời xanh mượt những tia nắng vàng và tiếng chim líu lo trong gió khi Nghi Quyên bước ra bên ngoài . Nàng thầm hỏi : Không biết đến bao giờ cuộc sống của nhân loại mới bình yên và thơ mộng như những bức tranh thiên nhiên xinh đẹp này ? Không biết đến bao giờ trên thế gian không còn những giọt nước mắt ?

Bỗng có những tiếng nói vang lên, cắt đứt luồng suy nghĩ của nàng . Tiếng nói từ bên trong căn phòng khách.

Nghi Quyên đứng sững lại, khi nhận ra tiếng nói của Tử Du và Nhã Tịnh . Và tim nàng như ngừng đập khi nghe họ nhắc đến tên nàng.

Tiếng Tử Du :

- Nghi Quyên không biết sự thật . Ngày ấy, nàng vẫn còn là một cô bé ...

Và giọng Nhã Tịnh vẫn dịu dàng và êm ái như ngày nào :

- Anh không lạnh lùng và nghiêm ngặt như thế khi cưới Nghi Quyên làm vợ chứ ?

- Nghi Quyên chấp nhận tôi khi bước vào cuộc hôn nhân này . Còn tôi, tôi cần những đứa con để tìm lại cảm giác được làm cha.

Nghi Quyên đứng bên ngoài băn khoăn, không biết có nên rút lui khỏi chỗ này hay không ? Nghe trộm không phải là thói quen của nàng . Nhưng cuộc nói chuyện này lại liên quan đến nàng . Người ta nhắc đến tên nàng một cách đầy cay đắng.

Giọng Nhã Tịnh lại vang lên rất khẽ :

- Và Kỳ Phong cần có anh, Tử Du ạ . Nó là một đứa bé đang lớn . Nó cần có cha mẹ để yêu thương, chăm sóc và cho nó một mái nhà ấm cúng.

- Em nói với tôi điều đó để làm gì, Nhã Tịnh ?

- Vì Kỳ Phong yêu quý anh, nó không muốn rời xa anh . Anh hãy hình dung xem, nó sẽ hạnh phúc dường nào, nếu biết được anh là cha của nó.

Nghi Quyên vẫn đứng yên, đôi mắt trống rỗng nhìn lên bầu trời xanh cao lồng lộng, hơi thở của nàng gấp gáp, hoàn toàn bất ngờ vì căng thẳng trước những lời qua câu chuyện của họ.

Nghi Quyên mím môi, khi nghe giọng Tử Du có vẻ mỉa mai :

- Kỳ Phong chỉ là một đứa bé . Nó sẽ tin tưởng những gì người lớn bảo với nó là sự thật.

Nhã Tịnh đau xót :

- Sao anh lại có thể vô tâm đến thế, Tử Du ? Kỳ Phong yêu quý anh, và nếu anh bỏ tính cố chấp của anh đi, chấp nhận nó, anh cũng yêu mến nó.

- Tôi là người thực tế . Em biết tính tôi rồi cơ mà . Tôi không cần phải lặp lại với em những gì tôi đã nói bảy năm về trước.

Nhã Tịnh ghen ngào:

- Chẳng lẽ anh không còn yêu em, tin em và không cần đến em nữa ?

Tử Du trả lời lạnh băng :

- Tôi không tin phụ nữ, không yêu và không cần được yêu.

- Điều đó không ngoại lệ đối với Lục Nghi Quyên chứ ?

Sự yên lặng trong căn phòng kéo dài một phút.

Tử Du cay đắng nói:

- Hãy đi đi, Nhã Tịnh ! Hãy trở về nơi trước khi em đến, trả lại sự bình yên cho chúng tôi . Tôi sẽ xem rằng em đã chết ... bảy năm về trước, không có một Lưu nào trên thế gian này ... Đó là sự giải thoát cho tâm hồn tôi.

- Thế còn Kỳ Phong ?

Tử Du hét lên:

- Tôi không muốn có nó.

Anh đứng bật dậy, mạnh đến nỗi chiếc ghế trượt văng ra một đoạn, lắc lư và đổ đánh rầm . Âm thanh đổ vỡ nghe đến rợn người, nhưng không bằng tiếng rít giận dữ và cay đắng của anh :

- Tôi chỉ muốn có đứa con đẻ của chính mình thôi.

Nghi Quyên choáng váng ... Nàng thấy đất dưới chân mình cơ hồ vỡ ra và mọi cảnh vật như quay cuồng đảo lộn ... Nàng muốn chạy nhanh về phòng kéo rèm cửa lại để xóa đi tiếng vọng của những lời Tử Du đang văng vẳng bên tai nàng.

Nàng không thể tin được, không thể tin rằng anh có thể nói ra những điều ấy trước mặt Nhã Tịnh . Cứ như là cô gái mà anh đã yêu tha thiết được làm bằng sắt, bằng thép và chẳng thể nghe được những điều anh nói với một đôi tai của chính con người . Nàng giận sôi lên vì sự ác độc và vô tâm của anh. Nàng mím môi, cố gắng kiềm chế những cảm xúc đang bùng lên trong lòng, lúc thì giận dữ, lúc lại đau đớn ...

Trước khi nàng bật khóc, nàng nghe tiếng bước chân của Nhã Tịnh chạy ra khỏi phòng và tiếng cửa kính đóng rầm phần uất.

Tiếng thổn thức của Nghi Quyên khiến Tử Du sửng sốt . Anh đã nhìn thấy nàng nơi ngưỡng cửa, mái tóc lòa xòa phủ quanh khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt nước mắt, hai bàn tay thon thả của nàng nắm chặt lại, chiếc cằm bé nhỏ run lên ...

Lúc này mặt anh cũng trắng bệch vì sợ hãi, khi thấy nàng xuất hiện ở đó.

Lạy chúa ! Nàng đã nghe được những gì rồi ? Rõ ràng là nàng đã nghe ...

Không ! Anh không thể nàng biết rõ sự thật ... Vì đó là niềm kiêu hãnh một đời của anh ...

Anh nhìn nàng vô vọng, một nỗi đau tê tái dâng lên trong lòng

Không gian tĩnh lặng ... Tĩnh lặng đến nỗi anh nghe thấy màn đêm đang buông xuống.

Nghi Quyên khóc ... Và anh nghe rõ tiếng vọng của sự thôn thức vang dội khắp gian phòng ...

Anh muốn nàng dừng đau xót, nhưng chính bản thân anh cũng không kiềm chế cơn xúc động . Chuyện gì đã xảy ra với anh và nàng ?

Đó chính là vấn đề đối với việc anh cưới Nghi Quyên làm vợ . Anh luôn cố gắng đáp ứng những mong chờ từ phía anh của nàng . Trong suốt gần chín tháng qua, anh đã trói chặt mình vào cái nghĩa vụ là phải làm cho nàng hài lòng, cố chiến thắng nụ cười tán đồng của nàng . Nhưng đôi khi anh phải chịu đựng những tia nhìn đầy hàm ý của nàng . Như bây giờ ...

Nàng muốn có một chàng công tước tràn ngập tình yêu đến cứu rỗi những tâm hồn vô tội . Thay vào đó anh đã hành động như một tên phù thủy độc ác . Phẩy tay một cái là làm cho Nhã Tịnh và Kỳ Phong biến mất khỏi cuộc đời anh.

- Tử Du ! Anh đã làm em thất vọng . Ai nói rằng anh không thể dang rộng vòng tay đón lấy Nhã Tịnh và Kỳ Phong để tạo nên một gia đình hạnh phúc ? Anh có cảm nhận rồi sẽ ra sao khi không có Kỳ Phong trong một phần cuộc đời của anh ? Anh sẽ luôn phải lo lắng Kỳ Phong ăn có đủ no, mặc có đủ ấm và có được hạnh phúc hay không ?

Anh không thể nói với nàng, anh không nhìn nhận Kỳ Phong, và không thể nói thêm về thân phận của đứa bé ... Nếu không, anh sẽ cảm thấy mình bị xúc phạm trước tia nhìn như những tia lửa của Nghi Quyên . Anh cố gắng chống đỡ với bản án.

- Nghi Quyên ! Em cũng biết việc có một đứa con có ý nghĩa đối với anh biết dường nào . Và Kỳ Phong là một đứa bé tuyệt vời ... Nó chỉ không phải là ... con ruột của anh ...

- Anh không thể phủ nhận điều đó như một cái phẩy tay được . Em nghĩ mình không cần phải nhắc nhở anh việc Nhã Tịnh đến sống ở điền trang này trước khi cử hành hôn lễ . Vì hơn ai hết, anh là người hiểu rõ chuyện tình cảm của chính mình . Và cũng chính anh đã thú nhận với em, Nhã Tịnh đã mang thai trước khi rời khỏi điền trang này . Kỳ Phong cũng không phải đã nói với chúng ta, người chồng mới của Nhã Tịnh đã không nhìn nhận nó . Và có những chuyện trước kia vì còn là một cô bé, em không hiểu nổi, hoặc chỉ hiểu một cách mơ hồ, thì giờ đây em đã hiểu ... Vì sao cái chết của Lưu Nhã Tịnh lại khiến anh đau khổ . Và vì sao anh khao khát có một đứa con đến như vậy ? Vì tất cả đã khẳng định những lời em nói chính là sự thật.

Phải . Anh từ chối những lời nàng nói . Nhưng mỗi anh không thốt nên lời . Anh tự nhủ trong lòng . Nghi Quyên sẽ rất mãn nguyện khi anh quyết định "đúng" ? Có nghĩa là chấp nhận Nhã Tịnh, Kỳ Phong và sẽ chia tình cảm với họ . Lạy chúa lòng lành ! Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu Nhã Tịnh mang Kỳ Phong ra đi ? Và đứa bé ấy thật sự là con ruột của anh ... đứa con trai duy nhất của cuộc đời anh ? Nghi Quyên sẽ không bao giờ tha thứ cho anh . Và anh cũng không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

- Nghi Quyên ! Anh cần một khoảng thời gian trước khi chấp nhận sự thật này.

Nàng đã nhìn anh thật dịu dàng ... Nhưng anh không bao giờ nhìn thấy được một vết thương đau đớn có thể giết chết cuộc đời nàng.

Tử Du chìm đắm trong dòng suy tưởng cùng với làn khói trắng lan tỏa từ điều thuốc gắn trên đôi môi run rẩy.

Vẫn còn đau đớn khi gợi nhớ về quá khứ.

Hồi ấy ...

Đêm Giáng Sinh thật tuyệt vời . Sau những hồi chuông ngân nga từ ngôi giáo đường cổ kính, không gian bắt đầu yên lặng ... yên lặng trong rạo rực, giống như những sắc màu rực rỡ lấp lánh từ những trái châu.

Nhưng ngôi biệt thự xinh đẹp trong điền trang của họ Điền thì đang vang lên những âm thanh quen thuộc của mùa Giáng Sinh.

Tiếng còi xe, tiếng cười nói và tiếng nhạc xập xình, tất cả những âm thanh sôi động đầy náo nhiệt ấy hòa lẫn vào nhau . Trên môi ai cũng nở nụ cười hạnh phúc.

Từ khung cửa sổ, người ta có thể nhìn thấy hoa giấy rơi lả tả phủ lên chiếc áo khoác màu chocolate của một nhân vật nổi tiếng, người chủ mới cũng là người thừa kế duy nhất của điền trang nhà họ "Điền" . Đó là một chàng trai trẻ, dáng người cao ráo cân đối và thanh nhã . Mái tóc cắt ngắn điểm thêm vào khuôn mặt đã sẵn có những đường nét quả cảm và cương nghị . Nét đẹp rất nam nhi.

Cái miệng rắn rỏi, vầng trán kiêu hãnh, cử chỉ duyên dáng, nhưng trên khuôn mặt ấy, cặp mắt là đặc biệt hơn cả: thông minh, bí hiểm và đầy mãnh lực ...

Anh hạ ly rượu xuống, mắt tự động nhìn về phía cô nàng mặc áo dạ hội màu hoàng yến đang đứng trên bệ con của bậc tam cấp . Cô nàng đã lôi kéo sự chú ý của anh ngay từ khi mỗi bước vào khu vườn hoa với những ngọn đèn ngũ sắc, nơi trở thành phòng tiệc rộng lớn và hữu tình . Dáng đi kiêu hãnh, bước chân nhanh nhẹn làm tăng vẻ quyến rũ của thân hình uyển chuyển . Đôi vai mảnh dẻ ưỡn ra đầy vẻ điềm tĩnh và tự tin . Hình ảnh rực rỡ của cô làm anh liên tưởng đến nữ thần mùa xuân . Thật vậy, lòng anh bắt đầu cảm thấy rạo rực.

Lưu Nhã Tịnh chậm chậm nhìn lại . Cô nhấp một ngụm nước mà không thấy mùi vị gì cả, chỉ thấy mạch máu đập mạnh một cách bất ngờ.

Cô những tưởng mình đã quen với sự việc người ta nhìn ngắm mình . Từ lâu, cô đã chấp nhận sự kiện người khác bị dung nhan của cô thu hút .

Người hâm mộ cũng có, mà kẻ ganh tị cũng có . Nhưng không phải chỉ vì cô có thân hình dong dỏng và mảnh mai của một người mẫu, lại có nét khả ái và khuôn mặt xinh đẹp một cách mạnh bạo . Nét đẹp riêng của cô là một sự phối hợp đặc sắc giữa làn da trắng như ngà, đôi mắt long lanh như ngọc thạch và mái tóc màu hạt dẻ.

Trong giây phút này, cô chỉ thích được nhìn không trở ngại người đàn ông cực kỳ quyến rũ có cái tên Điền Tử Du . Cô tự nhủ: Chẳng qua vì hiếu kỳ nên để ý đến anh ta . Tự bảo vậy, nhưng không tin là vậy.

Anh đứng tựa vai vào bức tường lát gạch men màu rượu chát đỏ, mái tóc đen tuyền như bộ lễ phục anh đang mặc . Và tuy tư thế anh có vẻ uể oải, cảm tưởng chung về con người anh là một con báo đen chắc nịch và dẻo dai, một khối nghị lực đang cuộn tròn và nén chặt sẵn sàng bật lên sau một giây báo động.

Mắt cô không rời khỏi anh suốt trong lúc cô lơ đãng gặt đầu với những vị khách đến gần.

Bỗng một bàn tay chạm vào vai cô và thân mật đưa xuống nắm lấy bàn tay cô:

- Cuối cùng cũng gặp được em, Nhã Tịnh.

Cô quay lại nhìn và nở một nụ cười nồng hậu, nhanh nhẩu với người đàn ông là khách hàng quan trọng và thế lực nhất của cô : Tổng Mạc Đình.

Cách đây hơn ba năm, Mạc Đình đã gặp Nhã Tịnh . Không đầy nửa năm sau, anh đã ký với cô những hợp đồng sáng giá . Hơn nữa, anh còn hướng dẫn giới thiệu một số cơ sở và những công ty khác có giao dịch kinh doanh với anh đến ký hợp đồng hợp tác với công ty của cô.

Trong vòng 3 năm, cô đã thành công rực rỡ trong sự nghiệp của mình . Và lẽ đương nhiên ở đời, sự thành công nào cũng có cái giá phải trả của nó ... và bản thân cô cũng vậy.

Đã từ lâu, cô học được cách tốt nhất để cư xử với Mạc Đình, một nhân vật quan trọng trong sự nghiệp của cô.

Cô mỉm một nụ cười thật tươi :

- Em cũng không ngờ được gặp anh ở đây.

Mạc Đình nhìn xoáy vào mắt cô, hàng rìa mép nhếch lên tạo nên một nụ cười duyên dáng :

- Anh có một sở trường kỳ diệu là có mặt ở chỗ đúng phải có mặt ...

Nhã Tịnh không né tránh ánh mắt Mạc Đình . Cô nhìn anh để ý đến quai hàm vuông và rộng, cái cằm hất ra phía trước một cách cao ngạo . Mái tóc cắt ngắn, cặp mắt đen sâu hoắm và nhất là quyền lực in sâu trên tất cả nét mặt . Có người bảo rằng, nhờ cứng cáp trong kinh doanh, anh đã tạo nên một cung cách riêng cho mình và một gia sản kếch xù.

Tất nhiên, anh cũng có rất nhiều quyền lực để thực hiện những mong muốn của mình ... Trừ việc biến người phụ nữ mà anh si mê - Lục Nhã Tịnh trở thành vợ của anh . Bởi vì trên pháp lý, cuộc đời anh đã thuộc về một phụ nữ khác.

- Tối chủ nhật, em dùng bữa với anh nhé . Anh đã đặt một nhà hàng đầy những hoa phong lan dành riêng cho chúng ta.

Câu mời có vẻ như nằm giữa một yêu cầu và một mệnh lệnh.

Nhã Tịnh dịu dàng đáp:

- Em đồng ý . Sẵn tiện, em cùng anh duyệt lại bản hợp đồng của chúng ta. Đôi mắt đen của Mạc Đình ánh lên một vẻ khát khao . Anh hỏi và không cho mắt cô rời khỏi mắt anh :

- Chúng ta luôn luôn phải bàn công chuyện làm ăn hay sao, Nhã Tịnh ?

Cả câu chuyện trao đổi như là tiếng vọng lại của hàng trăm cuộc nói chuyện trước đó.

Ngay lúc ấy, nhạc nổi lên và mọi người hân hoan bước ra sân nhảy . Mạc Đình dịu dàng nói với Nhã Tịnh :

- Anh mời em bản nhạc này.

Nhã Tịnh nhận lời và đưa bàn tay thon thả của cô cho anh cầm.

Trong khi hai người cuốn theo điệu nhạc, vòng tay Mạc Đình từ từ khép lại, gói gọn Nhã Tịnh trong vòng tay anh . Hơi thở của anh rất gần, môi anh lùa vào tóc cô thịch thịch những lời yêu đương tha thiết.

Nhưng Nhã Tịnh dường như không cảm nhận, mắt cô dõi theo Điền Tử Du đang thong thả len qua giữa các khách khứa mà không để lộ ra . Cô bỗng đứng thấy mình ưa thích dáng đi của anh, giống như một lực sĩ cử động phối hợp nhịp nhàng và dáng đi khan thai duyên dáng.

Anh càng đến gần thì Nhã Tịnh càng thấy rõ đôi mắt long lanh sâu thẳm của anh . Cô đi đến kết luận: Chính đôi mắt ấy làm chi tia nhìn của anh như một luồng điện . Vẻ đẹp nam nhi của anh như một cơn sóng vây phủ lấy cô . Nhưng trên khuôn mặt ấy còn một điểm khác nữa, một nét không diễn tả được, khiến Nhã Tịnh nghĩ rằng anh là một con người cao ngạo nhưng cực kỳ quyến rũ.

Cô hơi giật mình vì để ý thấy anh đi tách qua hướng khác, chỗ cô và Mạc Đình đang khiêu vũ ...

"Thế là anh không tới đây". Cô không nhận thức mình đã mong được gặp anh xiết bao, cho đến khi bị thất vọng đột ngột . Cô giấu sự thất vọng, tự mình cảm thấy sự điên rồ và kiêu căng khi chắc chắn thế nào anh cũng tìm đến cô giữa đám đông . Thật là đáng buồn cười, khi cô có cảm giác bị bỏ rơi như thế này.

Nhưng cô không có thì giờ nghiền ngẫm chuyện đó vì phải nhìn vào đôi mắt đa tình của Mạc Đình, khi bản nhạc vừa kết thúc.

Bỗng Nhã Tịnh giật mình khi nghe một giọng nói đàn ông xa lạ, nhưng thân mật và ấm áp rất gần bên tai cô.

- Tôi xin phép được khiêu vũ với cô tiểu thư xinh đẹp ở bài nhạc tiếp theo ..

Nhã Tịnh xoay người lại, choáng váng khi trông thấy Điền Tử Du với nụ cười duyên dáng trên môi.

Chưa bao giờ Nhã Tịnh cảm thấy rạo rực đến như thế . Và khi Mạc Đình nuối tiếc quay đi, cô đã đặt tay mình vào tay Điền Tử Du.

Dàn nhạc chuyển sang điệu Valse . Nhã Tịnh cùng anh bước theo tiếng nhạc . Giờ đây, anh không thể nào không để ý đến cô, khi cô đang đối diện với anh, rất gần trong vòng tay anh . Anh cúi xuống nhìn cô thì một cảm giác lạ khiến anh như bối rối . Con người cô toát ra một sức hấp dẫn mà anh chưa từng gặp . Cô xinh đẹp, phong cách tự tin và đầy mãnh lực.

Anh nói :

- Hình như chúng ta chưa được giới thiệu với nhau . Tên tôi là Điền Tử Du.

Cô mỉm cười đáp khẽ :

- Tôi là Lưu Nhã Tịnh.

Anh lặp lại bằng một giọng ấm hơn, trong khi đôi mắt không rời khỏi cô :

- Lưu Nhã Tịnh . Cái tên nghe hay lắm, và con người cũng thế . Thật ra, đó là điểm đầu tiên tôi để ý ở cô.

Cô nhếch môi cười và lôi kéo anh chú ý vào đôi môi xinh đẹp mọng đỏ như hai cánh hồng của cô :

- Thật à ! Đó là điều đầu tiên anh để ý ở tôi ? Và điểm thứ hai là gì ?

Câu hỏi có một chút thách đố.

Tử Du có cảm tưởng cô cân nhắc mỗi lời nói, mỗi cái nhìn của anh, dù tỏ ra cởi mở với anh đến mấy . Anh nói đến hình ảnh của cô trong vòn gáy của Tổng Mạc Đình . Đó là người đàn ông muốn gì được nấy, thế mà người phụ nữ bé nhỏ này đã nắm giữ cuộc đời anh ta . Và phải chăng đây là một sự thách thức mà anh không muốn kiểm chế bản thân mình ?

Anh điềm tĩnh trả lời cô:

- Điểm thứ nhì không phải là để ý thấy, mà là thừa nhận rằng tôi muốn gặp cô nhiều hơn.

Cô mỉm cười và nhìn anh với vẻ châm chọc :

- Ôi, Tử Du ! Tôi nghĩ anh đang giở trò tán tỉnh tôi.

Giọng anh trầm ấm bên tai cô :

- Chính em đã biến tôi thành một con người lãnh mạn.

Anh cảm thấy cô nao núng trong giây lát, trước khi hai hàng mi dài hạ xuống che mắt.

- Anh tiến nhanh đấy, phải vậy không Tử Du ?

- Có nhanh quá đối với em không ?

Anh mỉm cười, hai mắt long lanh trong khi nhìn cô cúi xuống . Mái tóc dài óng mượt xoa đều hai bên má, mái tóc đã làm nổi bật làn da trắng muốt như ngà của cô . Anh thầm hỏi: Không biết vuốt ve làn da ấy có êm ái như nhìn thấy không nhỉ ?

Nhã Tịnh chum chim đôi môi đẹp :

- Tôi đang tự hỏi, phải chăng sự lãnh mạn của anh đã lây hết sang tôi ?

Anh hơi nhích người ra xa để nhìn ngắm những đường nét thanh tú trên khuôn mặt cô . Anh biết rằng, chỉ nhìn thấy cô, anh đã rung động và cảm giác ấy càng gia tăng khi anh ôm cô trong vòng tay.

- Tôi rất muốn nghe những tiếng nói từ con tim em . Em hãy bảo nó nói lớn hơn một chút.

Nhưng Nhã Tịnh thì thầm như hơi thở :

- Trái tim em bảo rằng : "Tôi chưa thuộc về ai cả ".

Có sự mời mọc trong giọng nói của cô . Và Tử Du không còn chần chừ, anh ôm chặt lấy cô vào lòng, giọng anh khan đục :

- Người đó là anh, em yêu.

Hơi rượu, tiếng nhạc, nhịp chân dần dần tạo cho họ một cảm giác ấm áp và ngọt ngào.

Bản nhạc đã đến phần kết thúc, bước chân hai người chậm lại . Nhã Tịnh ngược đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Tử Du . Anh cũng cúi xuống nhìn cô, tâm hồn và dodji mắt họ như quyện vào nhau.

Thời gian như cô đọng khi anh nâng cầm cô lên, rồi ép chặt đôi môi mình lên đôi môi nồng cháy khát khao của cô . Say mê trong niềm chiến thắng. Trong căn phòng tối mờ mờ, ánh sáng chỉ là những ngọn nến vàng huyền diệu . Trên bàn là một lọ thủy tinh với hai cách hoa hồng rực rỡ vươn lên.

Đôi mắt Nhã Tịnh ánh lên niềm vui thích :

- Em thật bối rối . Nào hoa hồng, nến vàng, nvào cả một nhà hàng dành riêng cho chúng ta . Bộ anh luôn chịu khó như vậy để gây ấn tượng cho phái nữ hay sao ?

- Chỉ khi nào anh cảm thấy quan trọng.

- Là chuyện gì vậy ? Em đang tự hỏi lý do gì thúc đẩy anh chuẩn bị một buổi tối tuyệt diệu như thế này ?

- Chưa hết đâu, em yêu . Anh còn muốn dành cho em một sự bất ngờ.

Anh rút tay vào túi áo vét lấy ra một chiếc hộp nhỏ hình quả tim xinh xắn trao cho Nhã Tịnh.

- Đó là của em !

Nhã Tịnh cầm chiếc hộp anh đưa cho . Không biết nghĩ thế nào rồi ngược lên nhìn khuôn mặt anh, không giấu được sự ngạc nhiên :

- Cái gì đây ?

- Em mở ra đi !

Nhã Tịnh mỉm cười hạnh phúc khi mở nắp hộp . Ánh sáng chói lòa lóe lên khi nắp hộp mở ra.

Cô thờ hồn hển khi nhìn thấy cảnh hoa kim cương lộng lẫy làm theo kiểu hình một cành hoa hồng được đính trên chiếc nhẫn mạn ngọc lấp lánh.

Cô nhìn sững cành hoa . Vừa cảm động vì mối tình của anh, vừa dao động vì món quà xinh đẹp và quý giá . Nếu anh chỉ muốn tặng cho ai một món quà đắt tiền, thì anh có thể chọn bất cứ món nữ trang nào . Nhưng không, anh đã có ý tặng cho cô một thứ đặc biệt, một món quà nói lên ý nghĩa của sự liên hệ mật thiết giữa anh và cô.

Nhã Tịnh không cưỡng lại khi anh cầm lấy cái hộp ở tay cô và lấy chiếc nhẫn mạn ngọc từ lớp lót nhung vào tím , Khi anh lồng nó vào ngón tay xinh đẹp của cô, cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt đa tình quyến rũ và biểu lộ hết sự ngạc nhiên cảm kích :

- Ôi, Tử Du ! Em không biết phải nói gì.

- Vậy thì em đừng nói gì cả.

Họ im lặng nhìn nhau . Rồi rất dịu dàng, anh cúi xuống áp miệng lên môi nàng tạo thành một nụ hôn nồng nàn tha thiết . Nhã Tịnh phản ứng lại nhanh chóng trước những cảm xúc và khao khát, cô ép sát vào anh, mấy ngón tay luôn vào dưới tóc anh, khi anh ôm cô vào trong vòng tay và vuốt ve lưng cô . Hơi ấm của tay anh thấm qua làn áo mỏng của cô, giọng anh khàn đi vì xúc động :

- Nhã Tịnh, anh yêu em !

Nhã Tịnh thì thầm đáp lại:

- Em cũng yêu anh !

Và nhón chân lên đôi môi anh đang tìm môi cô . Mùi nước hoa từ người cô tỏa ra thơm phức, khiến anh ngay ngất tâm hồn . Đối với anh không thứ rượu nào say bằng mùi vị của đôi môi cô.

Sau đó thật lâu, anh mới ngẩng đầu lên, nhưng hai tay vẫn áp lên má cô .

Giọng anh dịu dàng ấm áp:

- Chúng ta quen nhau chưa được bao lâu, vậy mà anh không thể tưởng

tượng ra cuộc sống không có em.

- Em cũng có cảm giác như vậy.

- Em có chắc không ?

- Có.

Tay anh vuốt ve thân hình mềm mại ấm áp của cô đang áp sát vào anh :

- Nhã Tịnh ! Hãy nói cho anh biết, tại sao em đáp lại tình cảm của anh, khi xung quanh em bao nhiêu người đàn ông khác ?

Nhã Tịnh cướp lời anh bằng một nụ hôn nồng nàn ngây ngất . Giọng cô âu yếm :

- Bởi vì anh không giống họ.

Anh quan sát Nhã Tịnh thật kỹ mà nhận thấy sự yêu đương nồng cháy trong ánh mắt cô . Anh nói :

- Có lẽ lý do đó cùng nhiều lý do khác khiến anh nghĩ tới buổi tối tuyệt diệu này . Anh hy vọng rằng sẽ thuyết phục được em bằng lòng thành hôn với anh !

Anh đặt hai tay lên vai Nhã Tịnh để mắt cô đối với mặt anh, giọng anh trầm lắng :

- Nhã Tịnh ! Hãy làm vợ anh.

Lặng lẽ đồng ý, cô ngược đôi mắt đẹp nhìn anh . Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh trên vai mình, giọng cô như lạc hẳn đi :

- Vâng.

Chẳng có một khoảng cách nào giữa hai người khi môi anh trở lại trên môi cô . Nồng ấm, êm ái và tràn ngập yêu thương.

Anh vẫn chưa cho em biết là đi đâu, Tử Du ?

- Chúng ta lên thiên đàng, cô Nhã Tịnh ạ.

Nhã Tịnh mỉm cười đùa yêu :

- Nhưng anh là quỷ sứ.

- Anh thật sự muốn dành cho em một sự ngạc nhiên trước thiên đàng của Đền Tử Du.

Bàn tay anh vẫn giữ chặt eo lưng cô và kéo cô sát vào anh.

Trăng đã lên cao, ánh sáng vàng dịu lan tỏa khắp đền trang và nổi bật giữa không gian mênh mông là một tòa biệt thự xinh đẹp nằm trên thảm cỏ xanh . Nhã Tịnh hít một hơi thở sâu để tận hưởng trọn vẹn hương hoa thơm ngát xung quanh mình.

Tử Du dịu dàng cầm lấy tay cô :

- Chúc mừng em đã đặt chân đến thiên đàng của Đền Tử Du.

Nhã Tịnh nhìn sững ngôi biệt thự xinh đẹp nằm chen giữa khu vườn hoa.

- Tử Du ! Thật ngoài sức tưởng tượng . Em có cảm tưởng như đang nhìn thấy một ngôi biệt thự bằng vàng trong chuyện cổ tích.

- Anh hy vọng em sẽ thích ngôi nhà của anh, vì nó sẽ là tổ ấm mãi mãi của chúng ta.

- Em biết mình sẽ thích.

Em không phải là cô bé

Tập 3

Sự quyến rũ càng mạnh hơn khi Nhã Tịnh vào nhà, mọi thứ đều vàng dịu dưới sự phản chiếu của ánh trăng bên ngoài song cửa và dường như nơi đây đã có sự chuẩn bị đặc biệt để chào đón cô.

Trong hương thơm ngào ngạt với hoa hồng, loài hoa mang ý nghĩa cao đẹp nhất . Có một cái gì đó khiến Nhã Tịnh bùi ngùi :

- Lẽ ra em không nên đòi hỏi ở cuộc đời này quá nhiều.
- Đừng nói như thế, Nhã Tịnh à . Thật ra em xứng đáng được hưởng nhiều hơn những gì em đã có trong cuộc đời này.
- Em ước mơ như vậy.
- Em nên ước mơ . Nếu không thì làm sao biến ước mơ thành hiện thực.
- Phải, em sẽ cố gắng biến những ước mơ của mình thành hiện thực.

Giọng cô đầy quả quyết và anh thầm hỏi : Không biết cô đang mơ ước những gì ?

- Như là gì, Nhã Tịnh ?
- Em sợ nói ra thì ước mơ của em sẽ không còn thiêng liêng nữa . Xin lỗi anh, Tử Du . Vì em muốn giữ điều thầm kín ấy cho riêng mình.
- Thôi được, anh sẽ không cố hỏi em những điều mà em không thể nói.
- Em đã làm anh buồn ?
- Không . Nhưng anh hy vọng một ngày nào đó sẽ hiểu em nhiều hơn.
- Em sợ điều đó sẽ làm anh thất vọng.
- Với em thì không bao giờ.
- Anh thật sự quá tốt với em, Tử Du.
- Thôi nào, bây giờ chúng ta hãy nâng ly, để chúc mừng những điều kỳ diệu sẽ đến với những ước mơ của em.
- Và những ước mơ của anh nữa chứ, Tử Du !
- Những ước mơ của anh đã thành hiện thực . Một mái ấm gia đình hạnh phúc, một người vợ để anh thương yêu và thương yêu anh . Anh còn mơ ước gì hơn thế nữa.

Ly rượu chúc mừng cứ vui rồi lại đầy, Nhã Tịnh ngồi nhìn Tử Du qua ánh sáng lờ mờ của bóng trăng đang bị che phủ bởi một làn mây xám.

Cô không biết Tử Du đã uống bao nhiêu ly rồi . Nhưng cô biết rõ mình đang làm gì . Cô đang kích thích tình yêu của Tử Du và đang đi dần đến những ước mơ của mình . Phải . Cô có quyền đòi hỏi ở cuộc đời này và không gì có thể cản trở cô đi theo hướng đi của cuộc đời mình.

Bên ngoài, đất trời đang bắt đầu chuyển cơn vần vũ, gió thổi từng cơn, sấm chớp xé tan đêm đen bằng những tiếng nổ kinh hoàng.

Nhã Tịnh nép sát vào lòng Tử Du và ôm chặt lấy cánh tay anh . Giọng cô thì thầm ấm áp :

- Anh say quá rồi . Tử Du ạ.
- Anh không say đâu . Anh vẫn còn nhớ hôm nay là một ngày đầy ý nghĩa . Ngày Lưu Nhã Tịnh nhận lời cầu hôn của Điền Tử Du . Và bên cạnh anh là

người con gái anh yêu thương nhất.

Nhã Tịnh ngẩng đầu lên, đôi môi hé mở :

- Đã muộn rồi, anh yêu ạ.

Tử Du hôn lên đôi môi ấy và đón nhận được sự ảm áp từ thân thể cô toát ra, đồng thời anh cảm nhận được sự tiếp xúc dịu dàng của cánh tay anh với đôi gò ngực căng, tròn đang nhất nhô theo nhịp thở dồn dập của cô.

- Đã muộn rồi ư ? Để anh đưa em về.

Anh chỉ nói thế thôi, chứ lòng anh lúc này đang rạo rực vì thân hình tuyệt mỹ quyến rũ của Nhã Tịnh . Nét đẹp của cô như hút hết tâm hồn anh.

Như đoán trước được phản ứng của Tử Du trước sự lôi kéo của con đường tình ái, Nhã Tịnh rướn người lên bá lấy cổ anh và rà sát đôi môi mình khắp khuôn mặt anh . Hơi thở thơm tho và ấm nóng của cô khiến lòng anh say đắm.

Bỗng như có gì thôi thúc, Tử Du đẩy Nhã Tịnh ra xa anh :

- Chúng ta không thể như thế này . Nhã Tịnh ! Để anh đưa em về.

Cô đắm đắm nhìn anh . Và giọng nói lạc đi trong hơi thở :

- Tử Du ! Em yêu anh . Và em muốn ... anh thương yêu em ... Chúng ta cần có nhau ... Hãy nói thật với lòng mình đi ... Anh có muốn rời xa em trong lúc này không ?

Anh nhìn cô, nét mặt căng thẳng :

- Lạy chúa ! Em tưởng anh là sắt đá hay sao chứ ?

Đôi môi đẹp e ấp nụ cười :

- Em hy vọng là không.

Anh đang cố chống chọi lại những ham muốn mãnh liệt đang bứt phá tâm hồn anh, nhưng cuối cùng lý trí đã nhường chỗ cho những cảm giác.

Anh nở nụ cười trong bóng đêm :

- Em điên rồi, Nhã Tịnh ạ . Nhưng đó là một kiểu điên dễ thương.

Môi cô đặt lên môi anh :

- Anh còn muốn rời xa em trong lúc này không ?

Lời cô kích thích anh mãnh liệt . Giọng anh thì thảo tất nghẹn.

- Muộn rồi . Em yêu !

Môi họ quyến lấy nhau tạo nên một nụ hôn nồng nàn khao khát . Hai cánh tay anh luồn quanh hông Nhã Tịnh và siết chặt thân hình cô vào thân hình anh . Nỗi đam mê mà cô đáp lại khiến anh ngây ngất.

Sự việc xảy ra vượt hẳn sự tưởng tượng của Tử Du . Trước khi anh kịp bình tĩnh lại, anh lại bị cuốn hút vào nụ hôn như bão tố của Nhã Tịnh . Anh không còn biết gì ngoài cảm giác dịu dàng, êm ái mà nàng đã mang đến cho anh.

Anh mơ màng nói :

- Nhã Tịnh ! Em là của anh.

Anh cảm nhận được tấm thân nóng bỏng của cô khi chiếc áo lụa rơi xuống. Nhã Tịnh thì thầm :

- Vâng . Tử Du ! Em là của anh.

Cô rất kiều diễm, rất khêu gợi trong ánh sáng mờ nhạt, và rất nồng nàn, rất thật trong vòng tay anh.

- Em yêu !

Anh nhẹ nhàng kéo nàng nằm xuống tấm thảm nhung êm ái.

Trong khoảng khắc, thời gian như ngừng trôi.

Mưa giăng mờ mịt khi anh cho xe lướt qua như bay trên con đường tưởng chừng dài vô tận . Anh đang trên đường trở về nhà sau chuyến công tác xa, nhưng trong lòng vẫn háo hức vì ngày hôn lễ của anh rất gần . Sau bao ngày xa cách, anh rất nóng lòng muốn gặp lại Nhã Tịnh . Anh hình dung cô trong chiếc áo cưới bằng lụa trắng, cổ đeo chuỗi ngọc và bàn tay lấp lánh chiếc nhẫn anh đã trao cho cô.

Tử Du mỉm cười, Nhã Tịnh đã thuộc về anh, cô đã dọn đến sống ở điền trang của anh và cho anh những phút giây ngọt ngào đắm đuối . Nhưng ao ước đêm tân hôn vẫn khiến long anh rạo rực.

Anh cũng hình dung ra nỗi vui sướng của Nhã Tịnh khi gặp lại anh . Anh không báo trước cho cô biết . Anh muốn tạo cho cô sự bất ngờ.

Đang sai những bước dài chợt Tử Du đứng khựng lại . Anh ngạc nhiên thấy căn phòng tối om, tất cả rèm cửa đều buông kín mít, chỉ có ánh sáng mờ hắt ra từ chiếc đèn trang trí treo trên bức tường.

Anh ngại ngần bước đến ngưỡng cửa phòng ngủ và tự hỏi : Hay là Nhã Tịnh đã ngủ thiếp đi chăng ? Nhưng ngay lúc đó anh chợt nghe thấy một tiếng rên tắt nghẹn . Mắt đã quen dần với bóng tối trong phòng, lúc này anh mới thấy bóng hai người đang quấn lấy nhau trên chiếc giường nệm trải ra trắng muốt.

Họ mãi mê với nhau đến mức không nhận thấy Tử Du bước vào nhà và vẫn tiếp tục đắm chìm trong những nụ hôn và cơn say tình ái.

Tử Du đứng chết lặng, mắt mở to, tự hỏi : Phải chăng bóng tối lờ mờ đã gây nên ảo giác ? Nhưng kia, Nhã Tịnh và một người đàn ông đang âu yếm nhau.

Tử Du mím chặt môi nhưng không ngăn một tiếng kêu, bật ra từ cổ họng.

Cặp tình nhân lúc này mới nhận ra sự có mặt của anh.

- Chuyện gì thế này ?

Người đàn ông vừa kêu lên, vừa ngồi dậy vuốt vôi mái tóc và mặc lại quần áo.

Nhã Tịnh bật dậy như chiếc lò xo tự động, cuống quýt khoát vội tấm chăn lên người.

Lúc này, Tử Du mới nhận ra mình đang đối mặt với Tống Mạc Đình.

Anh tổng một cú đấm làm cho Mạc Đình chới với, rồi thét lên :

- Cút ngay, đồ khốn ! Và mang theo cái thứ súc sinh kia đi cùng ngươi.

Đôi mắt anh như nhè tia lửa và Mạc Đình không dám nhìn vào đôi mắt ấy khi lần lần bước ra bên ngoài . Ngay sau đó, Tử Du nghe tiếng xe hơi lao ra cổng.

Căn phòng chỉ còn lại Nhã Tịnh và anh đứng nhìn nhau chằm chằm . Anh đã cố kềm mình để không đánh cô ta . Anh cẩn thận duỗi thẳng hai bàn tay đã nắm chặt vào trong túi quần.

Nhã Tịnh đọc được ý nghĩ trong mắt anh và cô đứng đờ ra . Cô cào tay vào mái tóc duyên dáng và rửa thắm số kiếp . Người đàn ông tuyệt vời đang

đứng kia là người quyết định cưới cô làm vợ . Nhưng chỉ vì đòi hỏi ở cuộc đời này quá nhiều, giờ phút chót cô đã để vượt mất anh . Nhưng cô không bỏ chạy . Cô đứng nhìn anh qua màn lệ mồn g.

- Tử Du ! Hãy cho em được giải thích.

Tử Du bình thản đến lạnh lùng :

- Giải thích ? Trời ơi ! Tại sao cô có thể nói yêu tôi và nhận lời cầu hôn của tôi ?

- Đừng hỏi tội em ! Em thật sự yêu anh và muốn làm vợ anh.

- Với những gì tôi đã chứng kiến, cô còn có thể nói một câu khôi hài như thế được sao ? Tôi thật ngu ngốc khi đặt niềm tin ở cô.

- Những gì anh đã chứng kiến giữa anh và Mạc Đình khi nãy, không có nghĩa gì cả . Tử Du ! Mạc Đình là một người giàu có và thế lực, anh ấy hứa cho em một hợp đồng sáng giá . Điều ấy chỉ là một sự hợp tác làm ăn, không liên quan gì đến chúng ta cả.

Điều làm anh sửng sốt là cô có thể ung dung chia sẻ cơ thể mình với một người đàn ông khác và nghĩ rằng việc này không liên quan gì đến anh.

Anh rít lên qua đôi hàm răng nghiến chặt:

- Nhưng điều ấy có liên quan đến tôi.

- Đừng như thế, Tử Du.

Cô đưa tay về phía anh, Tử Du liền thụt lùi, làm cánh tay cô thông xuống.

Anh cay đắng nói :

- Có những điều không thể tha thứ được.

- Em đang có thai, Tử Du !

Tử Du đứng sững ra như trời trồng, khuôn mặt nhợt nhạt như mất hết máu .

Giọng anh như lạc đi :

- Cô vừa nói gì, Nhã Tịnh ?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh :

- Em đã có thai . Điều này xảy ra sau khi chúng ta gặp nhau.

Anh không bao giờ quên được hình ảnh phản bội mà cô đã khắc sâu trong tâm khảm anh :

- Con của ai ?

- Đây là con của anh Tử Du.

Anh không tin cô . Một người đàn ông có thể làm được gì khi ở trong tình thế như anh đây ? Cô ta không có thai, hoặc nếu có thì cũng không phải là con của anh . Anh cảm thấy mình gịóng như một thằng ngốc, một thằng điên . Anh tin cô, còn cô thì phản bội anh . Anh không nghĩ rằng sẽ có một cái gì đó làm anh quên được ảnh thân thể cô quấn chặt lấy một người đàn ông khác ngay trên giường ngủ của anh . Anh cảm thấy cơ thể mình rã rời.

- Cút đi, Nhã Tịnh ! Và đừng bao giờ quay trở về đây nữa, đừng bao giờ để tôi trông thấy bộ mặt ghê tở của cô.

- Thôi được, Tử Du . Tôi sẽ đi, nhưng một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận . Tôi đang mang thai đứa con của chính anh . Tôi sẽ chứng minh cho điều đó và anh sẽ phải trả giá cho việc này . Anh sẽ luôn luôn bị trừng phạt.

Nguồn tin con tàu bị đắm, mang theo Lưu Nhã Tịnh, như một cú sốc đối với Diên Tử Du.

Anh hỏi một nhân viên điều tra:

- Có phải Lưu Nhã Tịnh đang mang thai không ?

Người đàn ông nhìn anh với ánh mắt thương cảm:

- Tôi e rằng điều đó là đúng, anh bạn ạ . Chúng tôi tìm thấy một túi xách tay của cô Lưu Nhã Tịnh, trong ấy có những giấy tờ liên quan đến việc mang thai của cô ấy . Chúng tôi thành thật chia buồn.

Chưa bao giờ trong đời anh trải qua những giờ phút kinh hoàng như thế, chỉ biết về đứa bé, con của anh đã chết cùng với cô ta . Nhưng anh không có cách nào để kiểm tra hoặc để chứng minh đó có phải là con của anh hay không? Chính vì vậy, anh cảm thấy đau buồn trước cái chết của đứa trẻ . Nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy phân vân không biết cô ta có biến anh thành một thằng ngốc hay không, trong cái kết cuộc bắt anh phải khóc thương con của một gã đàn ông khác ?

Anh càng cảm thấy đau lòng hơn khi nhìn thấy những giọt nước mắt của mẹ và cái nhìn hốc hác trên khuôn mặt cha, sau khi biết tin về cái chết của Nhã Tịnh . Anh quá đau đớn, quá nhục nhã để thú nhận với mọi người rằng, đứa con mà Nhã Tịnh đang mang trong người có thể không phải là con của anh . Mà cũng có thể là con của anh . Anh phải sống với sự hoang mang này suốt cả quãng đời còn lại.

Thật khó có thể tỏ ra lịch thiệp đón nhận những lời chia buồn về cái chết của cô sau hai ngày trước khi cưới . Không một ai biết đến sự phản bội của Nhã Tịnh và anh không tin rằng anh nói ra điều ấy có thể vạch trần được tội lỗi của cô ta . Sự thật có thể làm đau lòng bố mẹ cô, những người bạn tốt của cha mẹ anh.

Anh thu mình vào một góc riêng, sau cái chết của Nhã Tịnh và trở thành một kẻ lạnh lùng và khép kín.

Nhiều năm sau cái chết của cô, có rất nhiều người đàn bà muốn tìm đến với cuộc đời anh, nhưng anh không thể nhìn họ với con mắt tức tối thêm được nữa, tốt nhất là tránh xa họ ra, loài gian dối, loài thay lòng đổi dạ, loài không có tình yêu.

Những lời cảnh báo của Nhã Tịnh đã thành sự thật . Anh sẽ phải sống những ngày còn lại của cuộc đời như một sự trừng phạt.

Đó là nỗi đau làm anh run sợ, nỗi đau đã giày vò anh, nên anh không bao giờ cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn khi ở bên cạnh Lục Nghi Quyên . Anh không biết cái điều kinh hoàng ấy có xảy ra hay không ? Tuy nhiên, anh vẫn cảm thấy một nhu cầu bức thiết phải phòng ngừa việc anh lại bị phản bội một lần nữa . Anh cảm thấy không thể nén được nỗi đau đớn khi nghĩ nàng sẽ phản bội anh . Anh là người mà nàng chọn để bù đắp, để phục sinh và như đối với những con người đáng thương mà nàng đã đến với họ . Một khi anh cân bằng trở lại, như ý nghĩ của nàng lúc này, khi thấy Lục Nhã Tịnh quay về, từ cõi chết và một đứa bé, thì nàng sẽ lại bỏ anh để đến giúp đỡ những con người bất hạnh khác.

Thật khó mà phủ nhận những phẩm chất tuyệt vời ở nàng . Cô bé Lục Nghi Quyên mà anh từng biết thật ngọt ngào, tốt bụng và đáng yêu . Nhưng anh luôn tự nhủ mình: Phải cố không được yêu nàng, nếu anh mất cảnh giác thì

thảm họa sẽ xảy ra . Và cách duy nhất để anh cưỡng lại sự hấp dẫn đang lớn dần là giữa một khoảng cách với nàng.

Nhưng cho đến hôm nay, khi Lưu Nhã Tịnh quay về từ quá khứ, thì anh chợt nhận ra rằng, chính Lục Nghi Quyên là người đã giúp anh chống lại được bóng ma quá khứ ấy và anh đã chiến thắng . Anh đã tìm thấy thiên đường mà anh đã tìm kiếm lâu nay . Nàng là hơi ấm là ánh sáng, là sự sống, là hạnh phúc là tình yêu.

Anh yêu nàng !

Cùng với nỗi tuyệt vọng . "Tại sao nàng vẫn chưa có thai? " Nếu họ không có với nhau một đứa con, nàng sẽ không bao giờ chấp nhận việc anh yêu nàng, mà anh không phải đối diện với nỗi đau đớn của chính mình.

Trong dãy hàng lang mờ mờ tối giữa không gian tĩnh lặng, anh thấy mình cứ đi đi lại lại trên sàn gạch, chờ đợi như một phép màu có sự xuất hiện của Nghi Quyên . Anh cố kìm mình không bước vào phòng để đánh thức giấc ngủ tội nghiệp của nàng, bởi anh sẽ không kiềm chế được và sẽ ôm nàng, thương yêu nàng như sự khao khát đang đốt cháy tâm can anh . Và điều gì sẽ khiến nàng kích động.

Nhưng anh vẫn chờ đợi một cách không tuyệt vọng, cho đến khi cánh cửa phòng nàng đột nhiên hé mở . Nàng xuất hiện thật dịu dàng trước mặt anh. Nàng mặc chiếc váy lụa mỏng màu trắng, hai bím tóc nhỏ xinh xắn nổi bật trên đôi vai trần . Mắt nàng long lanh và hai hàng lệ vẫn còn đọng trên đôi má . Nàng đã khóc.

Tim anh chao đảo.

Cứ như lần đầu tiên anh nhìn thấy nàng . Một cô bé nhỏ, vô cùng đáng yêu . Và anh chợt nhận ra hình ảnh ấy đã luôn luôn ngự trị trong lòng anh, và mãi mãi.

Anh dăm dăm nhìn tận đáy mắt nàng giọng vỗ về, đau xót:

- Em đã khóc, Nghi Quyên ?

Nàng hát chiếc cầm xinh đẹp về phía trước với một vẻ bình thản và lạnh lùng chưa từng có :

- Không bao giờ.

- Đừng dối anh, Nghi Quyên . Tâm trạng của em hiện giờ cũng như anh thôi, chúng ta đang cố gắng chịu đựng.

- Thế thì anh gặp em để làm gì ?

- Anh muốn nói cho em biết, anh thật sự không thể chấp nhận Nhã Tịnh và Kỳ Phong trong cuộc đời anh.

- Anh vẫn khư khư cái luận điệu ấy ư ? Thế thì em không còn gì để nói với anh.

- Nhưng anh có chuyện muốn nói với em . Anh không thể im lặng được nữa.

- Về điều gì, Tử Du ?

- Em thừa biết là vì điều gì . Cuộc hôn nhân của chúng ta ...

Thời gian sắp hết rồi.

- Anh nghĩ nên đi gặp bác sĩ . Ít nhất chúng ta cũng cần biết vì sao chúng ta không thể có con.

Anh thấy vai nàng rún lại.

- Việc ấy giờ đây không còn ý nghĩa nữa, Tử Du ạ . Nhưng vấn đề thời gian ... giao ước một năm trong cuộc sống vợ chồng của chúng ta vẫn chưa kết thúc . Vì thế, nếu anh muốn thì em sẽ đi khám.

- Cả hai chúng ta cùng đi.

- Cái gì ?

- Anh nói cả hai chúng ta cùng đi.

- Nhưng anh ...

Tim anh nhói lên:

- Anh không thể để em đi một mình . Nhất là khi có thể anh mới là nguyên nhân.

Nghi Quyên lắc đầu :

- Chúng ta đã biết, vấn đề không phải là do anh . Trước hết Nhã Tịnh đã mang thai đứa con của anh . Bé Kỳ Phong chính là sự khẳng định anh chắc chắn phải có khả năng có con.

Nàng kết thúc thật nhanh để che giấu sự đau xót trong giọng nói của mình :

- Có thể có gì đó không ổn nơi em, em mới chính là nguyên nhân.

- Nhã Tịnh nói cái thai là của anh, nhưng có thể không phải đâu em ạ.

Môi nàng run run:

- Tại sao ?

Giọng anh khan khan :

- Ngày cuối cùng Nhã Tịnh rời khỏi đền trang, anh bắt gặp cô ta trên giường cùng với một người đàn ông khác.

Những lời đau đớn tưởng chừng không thể thốt lên được trên đôi môi, cuối cùng chính Nghi Quyên đã giúp anh đối diện với sự thật.

Nghi Quyên vẫn chưa thoát khỏi cơn bang hoàng . Giọng nàng dường như tắc nghẹn :

- Nhưng ...

Nàng không dám đặt ra hàng ngàn câu hỏi đang rối tung trong đầu nàng .

Về mặt Tử Du làm nàng đau xót.

Anh đã lừa dối mọi người, cha mẹ anh, cha mẹ Nhã Tịnh, người thân trong gia đình, bạn bè và thậm chí cả với nàng cũng đã tin rằng anh than khóc cho cái chết của Nhã Tịnh ngần ấy năm . Nhưng liệu đàn ông có than khóc cho người đàn bà đã lừa dối anh ta không ? Liệu anh ta có thể than khóc cho cái chết mà người đàn bà đã mang thai đứa bé mà anh không chắc là con của mình không ?

Nàng vẫn im lặng, nhưng anh biết nàng đang chờ đợi điều gì . Nàng muốn anh giải thích . Phải . Anh nợ nàng những lời giải thích . Nếu anh không đối diện với nỗi đau, thì anh sẽ không bao giờ được tự do và thanh thản để yêu nàng . Và cuộc hôn nhân của họ sẽ bị hủy diệt.

-Nghi Quyên ! Anh nhìn nhận với em, có một lúc nào đó, anh đã có tình cảm với Nhã Tịnh, nhưng tuyệt đối đó không phải là tình yêu . Anh hiểu ra sự thật này khi phát hiện Nhã Tịnh quan hệ chăn gối cùng người đàn ông khác . Sự phản bội của Nhã Tịnh không làm anh đau đớn vì mất cô ta . Anh chỉ cảm thấy cay đắng, nhục nhã vì bị chà đạp, vì tự ái bị tổn thương . Hơn

nữa, sự phản bội gian dối của cô ta đã biến anh thành một thằng ngốc, sống trong sự hoang mang từng giờ, từng phút, không biết đứa bé đã chết cùng cô ta là con của anh, hay con của gã đàn ông khác . Anh oán hận cô ta và điều đó không có gì thay đổi được.

Nghi Quyên mím môi lo lắng trước một thú nhận đầy đau xót của Tử Du :

- Nếu anh không yêu Nhã Tịnh thì cái gì đã ngăn trở anh không yêu người khác trong ngần ấy năm ?

- Anh không muốn một lần nữa lạc lối để rơi vào sự nguy hiểm, vào thảm họa của tình yêu . Một lần vấp ngã đối với anh đã quá nhục nhã và đau đớn.

- Vậy tại sao anh lại giữ bức ảnh của Nhã Tịnh lại để nhìn ngắm mỗi ngày.

- Để nhắc nhở anh nhớ đến sự phản bội của cô ta . Như một người nghiện, anh cứ phải nhìn nó ngày ngày với sự ghê tởm, căm ghét . Nhưng khó mà có một cái mặt cụ thể để bộc lộ tình cảm . Anh không có ý định làm tổn thương em, thay vì đưa em vào giường ngủ, nơi bất cứ một người đàn ông ôn hòa có thể ngủ với người vợ mới cưới của mình, thì anh lại bế em ra ngoài vườn và đặt em trên thảm cỏ . Lúc đó, anh đã thấy rõ một điều, khi anh bế em tới giường ngủ, lần đầu tiên với tư cách là vợ chồng, anh không muốn ái ân trên chiếc giường mà Nhã Tịnh đã chung chăn với người đàn ông khác . Nhiều năm trôi qua, khuôn mặt Nhã Tịnh trong ngày cuối cùng anh gặp, luôn khắc sâu trong tâm tưởng anh . Anh treo bức ảnh Nhã Tịnh trong phòng ngủ để nhắc nhở anh rằng : "Đàn bà không thể tin tưởng được". Và sự ngờ vực ấy càng hun đúc trong anh, ngăn anh không quan hệ mật thiết với bất cứ người nào . Anh không yêu và không cần được yêu . Nhưng anh muốn có một người vợ vì đó là cách duy nhất để liên kết cái cảm giác được làm cha . Làm cha những đứa con của chính mình.

Nghi Quyên dựa lưng vào và nhắm mắt lại . Nàng thấy mình thật ngốc nghếch . Suốt thời gian qua, nàng cứ nghĩ Tử Du còn yêu Nhã Tịnh trong khi anh đã nuôi dưỡng lòng căm hận . Nhã Tịnh đã xé nát trái tim anh, để lại một hố sâu, trống rỗng . Tử Du có thể sẽ không bao giờ yêu được nữa vì anh đã bị thiêu rụi trong tình yêu đầu . Anh nghĩ nàng cũng như Nhã Tịnh và anh không thể để mình bị tổn thương lần nữa.

Anh thấy nước mắt chảy dài trên má nàng, anh đưa tay ra lau . Khi tay anh chạm vào, nàng liền áp má vào lòng bàn tay anh . Anh dịu dàng nói :

- Anh thật rất khó xử khi gặp lại Nhã Tịnh trong tình cảm như thế này . Vì Kỳ Phong, anh không biết đó là con của anh hay của một gã đàn ông khác.

- Cho dù thân phận của Kỳ Phong ra sao, thì đó cũng là một đứa bé vô tội và đáng yêu, Tử Du . Nếu anh từ chối tình cảm đó, anh sẽ sống với niềm ân hận đến hết cuộc đời.

- Và sự đau đớn.

Tiếng thút thít trong dây hành lang mờ mờ tối cắt ngang câu nói của Tử Du . Anh quay lại và nhìn thấy Kỳ Phong.

Đứa bé vẫn mặc áo ngủ, mái tóc lòa xòa phủ quanh khuôn mặt trắng bệch . Hai bàn tay bé nhỏ nắm chặt lại, cầm nó run lên.

Lạy Chúa ! Nó đã nghe được những gì rồi ? Rõ ràng là nó đã nghe quá nhiều . Còn hơn cả thế nữa . Nó không nghĩ thân phận của nó lại tủ nhục

đến như vậy . Không phải lỗi do anh, nhưng nó vẫn cảm thấy nỗi đau đớn đến tận cùng.

Lúc này khuôn mặt anh đã trắng bệch vì sợ hãi . Nghi Quyên cũng thế khi thấy Kỳ Phong xuất hiện như một sự nguy hiểm.

Tử Du vội bước lại bên Kỳ Phong, quỳ một chân ngồi trước nó :

- Kỳ Phong ! Hãy nghe ta nói đã nào.

Anh ôm lấy đôi vai bé nhỏ đang run rẩy của nó . Nhưng bây giờ thì nó dường như không muốn nghe gì nữa cả.

- Không . Chú không yêu cháu.

- Ôi, Kỳ Phong ! Ta yêu con rất nhiều . Nhưng

Kỳ Phong chẳng buồn đợi Tử Du nói hết câu, nó đã lao mình bỏ chạy và mất hút trong bóng đêm thăm thẳm.

Tử Du và Nghi Quyên đuổi theo, nhưng chẳng thấy bóng dáng Kỳ Phong đâu . Có nhiều khả năng nó bị ngã đau, hoặc bị lạc trong đền trang rộng lớn như thế này . Thậm chí, họ cũng chẳng biết nên bắt đầu tìm đứa bé ở đâu ?

Càng đến gần sườn dốc, Tử Du càng cảm thấy sợ hãi . Nếu Kỳ Phong đã chết thì sao ? Như tám năm về trước . Anh lại rơi vào trạng thái mất mát và đau đớn đến cùng cực . Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu Kỳ Phong không còn có cơ hội để biết cha ruột của nó là ai ? Ôi, Chúa ơi ! Anh yêu nó ...

Hùng đông thấp thoáng trên đỉnh đồi . Nghi Quyên chỉ tay xuống triền dốc và kêu lên :

- Kỳ Phong kia, Tử Du . Em đã nhìn thấy nó rồi.

Từ chỗ anh đứng, anh cũng có thể nhìn thấy máu nhuộm đỏ thẫm trên áo Kỳ Phong . Tử Du lao xuống với tất cả sức lực, khi đến gần, anh bế sóc Kỳ Phong trên đôi tay run rẩy của mình, nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt anh.

- Con phải sống.

Đứa bé vẫn bất động.

Nhã Tịnh không dám rời khỏi căn phòng mà người ta đã đưa Kỳ Phong vào đó . Cô sợ nếu cô thiếp đi thì nguy hiểm sẽ xảy đến với Kỳ Phong mà cô không biết . Cô có cảm giác lời nguyện rửa mà ngày xưa cô đã dành cho Tử Du lại đang đến với chính bản thân mình.

Thầm cười cay đắng vì nhận ra mình đã đánh đổi cả cuộc đời để đổi lấy một hư danh vô nghĩa.

Có lẽ Tổng Mạc Đình đã nói đúng . Cô vẫn không quên những lời nói của anh trong lần cuối cùng họ gặp nhau.

- Anh đã luôn luôn tưởng tượng ra một cuộc tình với Lưu Nhã Tịnh khác hẳn, đem lại cho đời anh sự say đắm và thoát ly khỏi sự căng thẳng hàng ngày . Thay vì vậy, nó đã đem lại thêm áp lực đè nặng lên anh . Anh giận mình đã bị thuyết phục khi em nói rằng em yêu anh, nhưng sự thật không phải là như vậy . Anh có được em, nhưng thật ra không bao giờ hoàn toàn. Cô tròn xoe đôi mắt như không tin vào những điều mình vừa nghe thấy.

- Sao lạ lùng vậy ? Chẳng lẽ anh muốn chúng ta kết thúc từ đây ? Chẳng phải anh luôn muốn được những gì mà Điện Tử Du đã có hay sao ?

- Anh phải mất một thời gian để hiểu ra rằng, những gì chúng ta đang làm chỉ xoay quanh ý tưởng muốn lợi dụng đối phương.

Cô chối bỏ và bôn chồn nóng nảy vì sự vạch trần của anh.

- Không đúng sự thật.

Anh nói giọng buồn rầu :

- Thật không ? Nhã Tịnh ! Lý do duy nhất em đến với anh chỉ vì anh có thể giúp em bước cao hơn trên bậc thanh danh vọng không nấc chót của mình . Em đã lợi dụng anh, cũng như anh đã lợi dụng em.

Cô sa sầm nét mặt :

- Sao anh lại có thể nói vậy ?

- Bởi vì đó là sự thật . Có lẽ trước đây anh không muốn hiểu như vậy.

Anh bắt đầu bước đi cô kêu lên :

- Anh đi đâu ?

Anh dừng lại và quay lại nhìn cô:

- Trở về nhà để ở bên cạnh người vợ dịu dàng và chung thủy của anh, đó là những thứ anh thật sự cần ở cuộc đời này . Và tin hay không là quyền của em, anh thật sự không muốn rời xa cô ấy nữa.

Cô vẫn còn cảm giác chói với huyệt hăng vì không quen với việc người ta có thể bỏ rơi mình.

- Mạc Đình !

Anh nở một nụ cười :

- Có một lần em đã nói, em muốn quan hệ của chúng ta chỉ là bạn bè tốt trong công việc làm ăn . Em muốn vậy, thì nay em được vậy . Chào cô bạn nhỏ.

Anh quay đi không nhìn lại cô.

Tử Du dừng lại nơi dãy hành lang vắng lặng . Trong không khí lạnh lẽo và ảm đạm, anh thấy một bóng người ngồi trước cửa phòng của Kỳ Phong.

Anh bước đến gần nhìn Nhã Tịnh anh đã không nhận ra, trong chiếc áo màu lam trên thân hình nhỏ gầy và khuôn mặt xanh xao tie tụy.

Nếu tám năm trước đây, hình ảnh này đã làm cho anh rung động, thì giờ đây, đã khép lại vĩnh viễn thứ tình cảm ấy . Nhưng rồi với Kỳ Phong, sự khắc khoải lo lắng cho sự sống còn của đứa con yêu dấu của mình, sự ràng buộc ruy nhất đối với Nhã Tịnh, khiến anh bước đến gần và dịu dàng đặt tay lên vai cô.

Anh khẽ gọi:

- Nhã Tịnh !

Cô ngẩng lên và thấy Tử Du đang đứng bên cạnh trong chiếc áo choàng màu trắng . Cô tưởng đang chiêm bao, vì đây là lần đầu tiên sau bao ngày gặp lại, Tử Du đã đến với cô bằng tình bao dung và thân ái.

Kỳ Phong sẽ không sao đâu . Tôi xin hứa với em như thế . Nó sẽ sống và sẽ hạnh phúc, đó là những gì mà một đứa bé vô tội và đáng yêu như nó xứng đáng được hưởng trên cõi đời này.

Nhã Tịnh mỉm cười . Xa vắng.

- Cảm ơn anh Tử Du . Những lời anh nói đủ cho tôi lấy lại niềm tin để

vững bước trong cuộc đời mình . Tôi cũng muốn nói với anh rằng . Có một người con gái không bao giờ chịu bằng lòng với thực tại của mình . Cô ta yêu một người đàn ông mà trái tim đã thuộc về một phụ nữ khác . Cô ta đã thề rằng . Không bao giờ buông tha người đàn ông ông ấy . Nhưng khi gặp người phụ nữ của anh ta, thì cô gái mới thấy rằng: "Người đàn ông ấy không phải là của mình " . Thay vì đau buồn, oán hận, cô gái lại thấy nồng nàn, ấm áp như đang sống bên cạnh một người thân, một người bạn.

- Với tất cả chân thành, tôi cũng mong muốn có được một lời em thành thật với tôi Nhã Tịnh.

- Là điều gì, anh cứ nói ?

- Kỳ Phong ! Đó là nỗi ray rức đau đớn đã ám ảnh tôi hơn suốt tám năm qua.

- Sự thật là ...

Cửa phòng bật mở và vị bác sĩ xuất hiện thay câu trả lời của Nhã Tịnh, ông ôn tồn nói :

- Thật lấy làm tiếc, ông Tử Du . Sau khi tiến hành xét nghiệm máu, kết quả cho thấy nhóm máu của ông không cùng loại với nhóm máu của cháu Kỳ Phong, nên công việc tiếp máu không thể tiến hành được.

Tử Du ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu . Nhưng những lời cay nghiệt anh vừa nghe thấy như vắn dội vào tim óc anh . Nếu như sự thật này được phơi bày vào tám năm trước đây, có lẽ anh sẽ không bao giờ nhỏ một giọt nước mắt khóc thương cho con của một gã đàn ông khác chứng tích của sự phản bội . Nhưng giờ đây, không phải người ta vừa nói cho anh biết Kỳ Phong không phải là con ruột của anh đó hay sao ? Tại sao anh lại thấy nỗi đau của Kỳ Phong như một phần nỗi đau của chính mình.

Một giọng nói dịu dàng vang lên làm tan loãng bầu không khí động lại một cách đáng sợ, Nghi Quyên xuất hiện trong tà áo trắng :

- Xin mọi người hãy yên lòng, tôi đã tìm thấy một người có cùng nhóm máu với Kỳ Phong và sẵn sàng hiến máu để cứu sống cháu.

Mọi cặp mắt như cùng nhìn về Nghi Quyên . Khuôn mặt nàng như tỏa sáng ánh hào quang.

Tử Du không kiềm chế niềm xúc động, anh bước về phía Nghi Quyên, tay run run cầm lấy tay nàng . Cô bé mà anh từng biết ...

Giọng anh trầm lắng trong niềm cảm xúc:

- Người ấy là ...

- Tôi.

Một cơn gió thổi, hắt nước mưa vào song cửa sổ, Nhã Tịnh vẫn ngồi im lìm và bàn tay run rẩy vẫn đặt lên tay đứa con trai bé nhỏ của mình.

Kỳ Phong nằm trên giường, đầu ló ra từ tấm chăn, trắng bệch và nhỏ xíu . Đôi mắt đờ đẫn trong hai hố mắt sâu hoắm nhìn cô một cách thân thương.

Cô chăm chú nhìn con:

- Kỳ Phong ! Mẹ đến thăm con đây.

Kỳ Phong chớp mắt tỏ vẻ cảm động :

- Mẹ !

Nước mắt ứa ra ở má, cô nhẹ nhẹ vuốt ve bàn tay con.

- Kỳ Phong ! Con dễ thương lắm, mẹ thương con lắm.

Đứa bé lại chớp mắt đôi môi mấp máy :

- Con cũng thương mẹ.

Cô cầm bàn tay bé xíu của con đưa lên môi, nước mắt chảy dài.

- Mẹ mong con mau chóng bình phục.

Kỳ Phong gật đầu :

- Nhất định như thế mẹ à . Vì con mang trong người dòng máu của cô Nghi Quyên . Con phải sống và sống thật xứng đáng với dòng máu đã cứu sống con.

- Mẹ rất vui, vì con đã nói lên được những điều tốt đẹp như thế.

- Con cũng vui vì thấy mọi người đã thương yêu nhau.

- Phải . Mẹ đã bỏ lại sau lưng con người của quá khứ . Mẹ muốn cùng con bắt đầu lại cuộc đời.

- Con sẽ luôn luôn ở bên mẹ.

- Nhưng con không thể từ bỏ những ngày tháng êm đềm hạnh phúc trên mảnh đất thân thương này, với những con người dường như đã gắn liền với cuộc đời con.

Kỳ Phong thốt thít khóc :

- Con sẽ quay trở lại, vì chính là ngôi nhà thứ hai của con.

Như cùng hòa chung một cảm xúc với con, đôi mắt Nhã Tịnh nhòa lên.

- Kỳ Phong ! Mẹ hứa sẽ cho con một mái ấm gia đình thật hạnh phúc . Mẹ con ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.

Trong đôi mắt đẹp của đứa bé ánh lên một tia sáng long lanh :

- Mẹ ! Con yêu mẹ lắm.

Nhã Tịnh âm yếm thì thầm :

- Mẹ cũng yêu con mãi mãi, ngôi sao bé nhỏ của mẹ.

Hai mái đầu chụm vào nhau, những nụ hôn chan hòa trong nước mắt.

Cánh cửa khép lại nhẹ nhàng . Tử Du áp nó vào ngực mình chạm tay vào má nó và khi nhìn thấy ánh mắt khao khát của anh khi ngắm khuôn mặt trẻ thơ của Kỳ Phong, nàng hiểu anh muốn có một đứa con biết đường nào và anh cũng cảm nhận được điều ấy.

- Em đừng quá đau buồn như thế.

Tử Du dịu dàng an ủi nàng, nhưng nàng vẫn không ngăn được những dòng nước mắt :

- Em biết . Nhưng Kỳ Phong đã sống với chúng ta suốt một khoảng thời gian dài, biết bao nhiêu là kỷ niệm, nay Nhã Tịnh lại mang nó đi xa.

- Em cũng biết Kỳ Phong chỉ tạm thời ở với chúng ta thôi mà.

- Em cũng chẳng kịp nghĩ là em đã yêu nó đến thế.

- Kỳ Phong ở bên Nhã Tịnh là một điều tốt . Nó là một đứa bé, nó cần có một người mẹ để yêu thương và thương yêu nó, chăm sóc và cho nó một mái nhà ấm cúng.

- Em sẽ nhớ nó, Tử Du.

- Kỳ Phong cũng sẽ rất nhớ con . Em không nhớ nó đã hứa là sẽ quay trở lại với chúng ta sao ?

Trong vòng tay vỗ về của Tử Du, nàng đã thôi khóc, nhưng những giọt lệ

vẫn còn long lanh trong khóe mắt.

Sự trở lại và ra đi của Nhã Tịnh đã xua tan áng mây mù bao phủ xung quanh họ . Nhưng vẫn còn đó một nỗi đau mà thời gian khắc nghiệt như càng khắc sâu vào trong tâm tưởng của nàng, không thể nguôi ngoai được .

Nàng thỏn thức :

- Tử Du ! Em muốn có con với anh vô cùng.

- Điều ấy sẽ xảy ra với chúng ta . Em có biết không Nghi Quyên ? Trước đây, anh không hề nghĩ người anh cưới làm vợ sẽ là em . Cô bé mái tóc rối tung trong gió, tung tăng trên thảm cỏ của điền trang cùng với đàn thú bệnh hoạn theo cùng . Nhưng cho đến bây giờ, anh không nghĩ ra sẽ ai khác làm mẹ những đứa con của anh, ngoài em.

Họ vẫn chờ mong điều ấy một cách vô vọng và cho đến giờ phút này không ai dám hé môi thổ lộ . Nếu như điều ấy không bao giờ xảy ra.

Họ vẫn nằm cạnh nhau như thế thật lâu trong căn phòng the thiên nhiên đáng yêu của đêm tân hôn . Có ánh trăng trên giàn hoa, và những đốm sáng huyền diệu phản chiếu sự say đắm trong ánh mắt anh.

Anh kéo nàng lại gần ôm nàng thật chặt . Không có gì ngăn cách họ đến với nhau bằng thể xác lẫn tấm chân tình.

Anh tìm môi nàng trong bóng đêm . Nàng ngây ngất vì đôi môi anh . Cảm thấy sự hòa quyện không thể thiếu được trong cuộc đời mình.

Nàng không nhìn ánh mắt anh nữa . Nhẹ nhàng khép đôi rèm mi lại.

Đó là một đêm mùa đông ấm áp.

Cuối đông.

Thời gian là một thử thách đau đớn đối với sự chờ đợi của Tử Du . Tim anh nhói lên khi nghĩ đến thời gian một năm giữa anh và Nghi Quyên sắp hết mà họ vẫn chưa có với nhau một đứa con.

Thời gian đến và đi quá nhanh, khiến cho anh cảm thấy những ước mơ của mình gần như tuyệt vọng . Bù lại, anh đã làm được rất nhiều điều tốt đẹp cho đường đường dành cho những đứa trẻ bất hạnh đó là ước mơ một đời của Nghi Quyên . Nhưng anh khao khát có những đứa con của chính anh . Vấn đề càng tồi tệ hơn, khi đứa con mà anh mong ngóng lại được hình dung có những đường nét và nụ cười của Nghi Quyên . Anh cũng chẳng biết nếu thời gian một năm hết rồi mà Nghi Quyên vẫn không mang thai thì anh sẽ làm gì ?

Anh không dám nghĩ đến lúc Nghi Quyên sẽ rời khỏi cuộc đời anh . Vậy mà điều đó lại sắp xảy ra.

Lần đầu tiên anh gặp Nghi Quyên nàng chỉ là một cô bé, anh đã thấy được những phẩm chất tốt đẹp trong con người nàng, và những ấn tượng ngọt ngào ấy anh vẫn còn giữ mãi.

Tử Du nhắm mắt lại, đúng lúc này, anh nghe tiếng cười trong trẻo của Nghi Quyên vang lên giữa không gian tĩnh lặng của buổi chiều tà . Không nhìn thấy nhưng anh cũng có thể hình dung vẻ rạng rỡ và những bím tóc xinh xinh trên khuôn mặt nàng.

Anh nhìn qua song cửa sổ, và hình ảnh trước mắt khiến anh sững sờ.

Kho rơm phía đông . Nghi Quyên đang đứng bên cạnh một người đàn ông

xa lạ . Anh thấy tim mình nhói lên khi nàng tặng cho anh ta một ánh mắt nhiệt thành và ấm áp . Nụ cười khan trộm của anh ta hân hoan một niềm vui chiến thắng.

Anh ta đưa tay ra và Nghi Quyên đặt tay mình vào . Tử Du thấy toàn thân rung động, hơi thở dồn dập, nhịp tim càng thắt lại đau nhói . Bản năng sở hữu vụt đến làm anh kinh ngạc . Đây không phải là ghen tuông mà là một cái gì đó hơn cả bản năng, là phản ứng của một con người thấy một phần của chính mình có nguy cơ bị người khác cướp mất . Anh không dám tin Nghi Quyên sẽ phản bội anh . Nhưng điều đau đớn ấy đã xảy ra . Một lần nữa anh lại bị phản bội.

Máu chảy giàn giụa, các bắp thịt căng ra, sẵn sàng giao chiến, Tử Du bước về phía kho rơm, mắt không rời bàn tay Nghi Quyên trong tay gã đàn ông xa lạ . Điều gì đang ám ảnh anh ? Lúc này, anh không còn thấy Nghi Quyên nữa, mà thấy Nhã Tịnh trong những giờ phút cuối.

Tử Du không nói không rằng túm lấy vai người đàn ông quật mạnh xuống đất.

Nghi Quyên hét lên bang hoàng :

- Tử Du ! Anh điên rồi sao ? Anh làm cái gì vậy ?

Rồi nàng vội vã ngồi xuống xướng bên cạnh người bị ngã :

- Anh có sao không ? Khắc Bình ?

Chu Kỳ Phong đưa tay sờ cằm, rồi đứng lên thận trọng nhìn Tử Du :

- Chuyện gì thế này ?

- Tránh xa vợ tôi ra.

Tử Du rút lên, mắt long lên như những ánh thép . Nghi Quyên bật dậy, đứng đối diện với anh :

- Tử Du ! Anh nghĩ sai rồi, Khắc Bình không làm gì cả.

- Anh ta đã nắm tay em.

- Việc đó hoàn toàn trong sáng.

Tử Du nhếch môi, giọng khàn khàn đầy mai mỉa :

- Phải rồi.

Khắc Bình ôn tồn nói :

- Tôi nghĩ tôi nên để hai người giải quyết việc này.

Khắc Bình dợm bước đi, nhưng Nghi Quyên đã đưa tay về phía trước với vẻ ngăn cản :

- Đừng đi, Khắc Bình . Tử Du còn nợ anh một lời xin lỗi.

Tử Du hét lên giận dữ.

- Không đòi nào.

Nhưng Nghi Quyên vẫn không nao núng . Nàng kiên nhẫn nói, giọng vổ về bất chấp anh dịu dàng hay phẫn nộ :

- Xin lỗi đi, Tử Du.

- Anh còn làm hơn thế nữa.

Rồi anh quay về phía Khắc Bình :

- Anh hãy ra khỏi đây ngay trước khi tôi ném anh ra ngoài như một cái giẻ rách.

Cơn giận bùng lên trong lòng Nghi Quyên, nàng chạy đến chặn ngay bước

đi của Kỳ Phong giọng dịu dàng nhưng đầy quả quyết :

- Anh không phải đi đâu hết, Khắc Bình.

Giọng Tử Du như một mệnh lệnh, lạnh lùng, cay đắng :

- Đây là điền trang của tôi, nếu tôi đuổi ai, người ấy phải đi.

- Đây là dưỡng đường của em, và anh không có quyền đuổi đồng nghiệp của em.

- Có tôi giúp em rồi.

- Em biết anh luôn vì em, Tử Du . Lạy chúa ! Em không thể nào dám nghĩ đến chuyện làm tất cả những công việc mà không có anh . Nhưng chúng ta thật sự cần những người khác nữa . Đây là một dưỡng đường dành cho những đứa trẻ bất hạnh, chúng cần được chăm sóc và thương yêu . Vì thế, em cần một đôi tay tài giỏi một tấm lòng tự nguyện . Em cần anh ấy, Tử Du.

Cảm xúc trong lòng Tử Du như lắng dịu, anh hết nhìn Nghi Quyên vợ anh, đến người đàn ông mang tên Chu Khắc Bình . Nhưng đó không phải là phản ứng của người biết lỗi, mà là đau đớn đến tột cùng . Chỉ lúc này anh mới nhận ra rằng Nghi Quyên đã thay thế anh bằng Chu Khắc Bình.

Tử Du cắn chặt môi đến bật máu, khuôn mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, một nỗi đau tê tái dâng lên trong lòng.

Anh phải đi khỏi đây ngay, nếu không anh sẽ không kiềm chế được khi phải bộc lộ với Nghi Quyên rằng . Anh cần có tình yêu của nàng.

Tử Du lặng lẽ quay đi . Anh đang cố gắng chống đỡ bản án của chính mình. Trong đầu anh vẫn còn văng vẳng tiếng thôn thức của Nghi Quyên . Em biết anh luôn luôn vì em, Tử Du . Lạy Chúa ! Em không thể nào dám nghĩ đến chuyện làm tất cả những công việc mà không có anh . Và còn một nỗi ray rứt mà anh phải chịu đựng, đó là ánh mắt vừa đau đớn vừa phần uất của nàng.

Nàng muốn có một người chồng tràn ngập tình yêu luôn kề vai sát cánh bên nàng . Thay vào đó anh đã hành động như một kẻ mù quáng, lạnh lùng, cay độc . Nhưng không chịu đựng được cảm giác mình bị đặt vào vị trí quan trọng hơn một người đàn ông khác . Thực tế giờ đây, khi có thời gian để nghĩ lại những sự việc nhìn lại chính mình, anh mới thấy rằng dưỡng đường này rất cần những con người có tấm lòng như Chu Khắc Bình. Điều đó cũng giải thích cho nỗi đau giờ đây anh đang cảm nhận, khi nghĩ rằng anh sẽ ra sao khi không có Nghi Quyên trong một phần cuộc đời của mình.

Anh phải quay về nhà để nói với Nghi Quyên rằng anh đã thay đổi quyết định . Anh biết rằng nàng sẽ rất vui khi anh nói với nàng rằng mảnh đất và những con người nơi đây luôn sẵn sàng mở rộng vòng tay để chào đón mọi người . Anh hy vọng Nghi Quyên và Khắc Bình sẽ tha thứ cho anh . Nếu không, anh cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho chính bản thân mình.

Trời mưa phùn và bóng tối bao trùm vạn vật khi anh cho xe lướt như bay trên con đường gập ghềnh đồi dốc . Một tia chói chói lòa xé tan đêm đen đã cho anh nhìn thấy một hồ to, nhưng đã quá muộn.

Vừa hồi tỉnh, anh đã bước ra khỏi xe . Nghĩ đến Nghi Quyên anh không

còn thấy con đường là một trở ngại khó khăn đau đớn.
Cuối cùng với những bước đi chệnh choạng anh cũng nhìn thấy chiếc cổng vòm vào nhà phủ đầy hoa "lẻ bạn".
Suốt dọc đường, anh đã chuẩn bị sẵn lời xin lỗi, anh nghĩ Nghi Quyên sẽ rất vui sướng và tự hào khi biết anh hy vọng mình không quá muộn.
Tử Du thấy ớn lạnh khi bước chân vào nhà . Yên lặng đến nỗi anh có thể nghe thấy hơi thở và nhịp tim của mình . Anh để cánh cửa đóng sầm đàng sau lưng và nghe rõ tiếng vọng của nó khắp ngôi nhà.

- Nghi Quyên ! Nghi Quyên !

Tim anh đập loạn lên khi không có tiếng trả lời, nỗi lo sợ lớn dần trong anh Nghi Quyên đang ở đâu ? Bóng đêm bao trùm một cách đe dọa.
Anh đưa tay lên bắt lược vò mái tóc thì có tiếng cửa kẹt mở . Anh định mở miệng, gọi tên Nghi Quyên ...
Khắc Bình đang đứng gõ cửa, máu khô và vết bẩn bắt lại lem luốc trên khuôn mặt đau xót của anh.

Anh nói một cách khó khăn, gần như tắc nghẹn :

- Nghi Quyên ! Nghi Quyên !

Anh thật cố gắng nhưng vẫn không nói được.

- Tôi xin lỗi, xin lỗi . Thật tội nghiệp cho Nghi Quyên.

Tử Du cố kìm để không lắc mạnh đôi vai Khắc Bình . Bạo lực có thể làm anh ta khủng hoảng hơn . Nhưng anh cũng đang hoảng sợ . Xin lỗi cái gì ? Tại sao lại tội nghiệp cho Nghi Quyên ? Vợ anh đang ở đâu ? Chuyện gì xảy ra với cả hai người ?

Tử Du cố làm mọi cách để Khắc Bình bình tĩnh lại . Nhưng chính anh cũng không thể bình tĩnh được, nên phải một lúc anh mới tỉnh trí mà nói nên lời :

- Nghi Quyên ở đâu ? Vợ tôi đang ở đâu ?

Đôi mắt đầy nước của Khắc Bình sụp xuống, khiến Tử Du càng thêm hoang mang lo sợ.

- Nào, anh hãy nói đi chứ . Vợ tôi đang ở đâu ? Tôi phải đi giúp cô ấy ?

- Anh không thể giấu được cô ấy nữa.

- Sao lại không ?

- Vì cô ấy đã chết rồi.

Tim Tử Du ngừng đập . Nào anh từ chối những lời Khắc Bình vừa nói . Không thể có chuyện như thế được . Không thể nào không thể.

- Anh vừa nói gì, Khắc Bình ?

Khắc Bình vuốt những sợi tóc lòa xòa sang một bên khỏi cái trán thương :

- Nghi Quyên đi tìm anh . Anh ở đâu khi cô ấy đang cần đến anh ?

- Trước khi anh trách tôi, anh hãy biết là tôi gặp tai nạn và phải lết bộ về nhà nếu không.

- Anh có sao không ?

- Không sao . Tôi chỉ muốn nhìn thấy Nghi Quyên thôi.

- Ngựa cô ấy phóng đi trong đêm tối, sấm chớp làm nó nhảy lên và hất cô ấy xuống . Cô ấy cứ rơi mãi, rơi mãi . Tôi cố gắng đến gần cô ấy nhưng không có đường đến đó . Tôi gọi mãi nhưng cô ấy không trả lời tôi.

Tử Du có thể hình dung mọi chuyện . Những giọt nước mắt ngập đầy trong

đôi mắt anh . Thế là ... Anh đã hiểu vì sao anh đau đớn đến như vậy.
Một lúc sau, anh mới có thể bình thường trở lại được, anh nói, cổ họng nghẹn lại :

- Tôi đi tìm Nghi Quyên . Anh hãy nhờ mọi người đến giúp tôi.

- Tôi đi ngay đây.

Càng đến gần sườn đồi, Tử Du càng cảm thấy sợ hãi . Nếu Nghi Quyên đã chết thì sao ? Chuyện gì sẽ xảy ra, nếu anh không còn cơ hội để nói cho nàng biết rằng . Anh yêu nàng . Ôi ! Anh yêu nàng biết mấy . Anh đã giả vờ rằng coi nàng cũng như bất kỳ người đàn bà nào, rằng có thể thay thế nàng, bởi vì anh sợ thú nhận với chính bản thân mình.

Nhưng trên đời này không có ai giống như Nghi Quyên . Không có ai dám đưa nàng về nhà anh những đứa trẻ ốm yếu không nhà . Và làm cho ngôi nhà anh trở thành một tổ ấm hơn bao giờ hết.

Nàng phải sống.

Anh tìm nàng trong bóng đêm, ánh sáng chỉ là những tia chớp lóe lên giữa không gian tĩnh lặng.

Và anh đã nhìn thấy nàng.

Nghi Quyên nằm bất động . Thậm chí từ chỗ anh đứng, anh cũng có thể nhìn thấy máu trên áo nàng.

Anh đến gần, ôm chầm lấy Nghi Quyên trong vòng tay, nước mưa hòa lẫn trong nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt anh, nỗi đau đớn làm anh chết lặng . Anh gục xuống khuôn mặt lạnh giá của nàng.

Một hơi ấm rất nhẹ thoảng qua má anh.

Anh cố nén tiếng cười, nhẹ nhõm, tuy nó không hợp cảnh một chút nào.

Nàng vẫn còn sống . Đó chính là tất cả ...

Bóng tối xung quanh anh.

Anh ngồi bất động, mắt nhắm nhắm nhìn về phía căn phòng mà người ta đã đưa Nghi Quyên vào . Cứ như thế, nếu như anh khép đôi mắt lại thì anh sẽ mất nàng mãi mãi.

Nếu có một bờ vai bên anh lúc này, rất có thể anh sẽ gục vào đó mà khóc . Mà anh thì không thể tỏ ra mềm yếu được . Anh phải cứng rắn vì Nghi Quyên.

Bác sĩ phẫu thuật xong thì đã rất muộn . Tử Du nhận ra Khắc Bình trong bộ y phục màu xanh lấm tấm mồ hôi khi anh xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

Khắc Bình tiến đến gần Tử Du, mặt rất nghiêm trang . Hai đầu gối Tử Du như muốn khụy xuống nhưng anh cố đứng vững để nghe, dù là tin xấu nhất.

- Chúng ta đã hết sức cố gắng.

Tử Du nắm chặt tay Khắc Bình, giọng run run :

- Vợ tôi . Cô ấy ra sao rồi ?

- Vết thương của cô ấy rất nghiêm trọng . Chúng tôi không cầm máu được.

Mặt Tử Du trắng bệch không còn một giọt máu.

- Cô ấy không ...

Khắc Bình vội trấn an anh :

- Cô ấy còn sống.

Tử Du nhắm mắt lại một lúc, nhẹ nhõm trong lòng :

- Ôi, Chúa ơi ! Con xin cảm ơn người.

Lần đầu tiên trong đời anh cầu nguyện.

Khắc Bình ôn tồn nói :

- Tình trạng của Nghi Quyên đã ổn định, nhưng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, điều đó còn phụ thuộc vào một phép màu ấy . Tôi muốn nói cho anh biết anh là một người đàn ông hạnh phúc, vì không có một người con gái thứ hai Nghi Quyên trên đời này.

Tử Du cố nuốt nghẹn ngào nơi cổ :

- Tôi đã hiểu vì sao tôi yêu Nghi Quyên đến như vậy . Nàng thật sự là viên ngọc quý giá hơn cả sa phia hay hồng ngọc, ngọc bích trên đời này . Tôi sẽ mãi mãi xem nàng là một viên ngọc vô giá, không gì có thể thay thế được. Hai đôi môi từ từ nở nụ cười.

Ngọn đèn sáng ở đầu giường soi rõ khuôn mặt của Nghi Quyên, còn toàn bộ căn phòng mờ tối . Nàng đang mê man, anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, nắm lấy đôi bàn tay, nhìn mạch đập chậm chậm, anh nghẹn ngào nói :

- Nghi Quyên ! Anh là Tử Du chồng của em đây . Anh đến với em đây .

Em hãy mở mắt ra nhìn anh đi.

Và như một phép màu . Phải . Điều kỳ diệu đã xảy ra như một phép màu .

Đôi mắt Nghi Quyên khẽ lay động rồi từ từ hé mở, hai giọt lệ chảy dài theo khóe mắt nàng.

Nàng nhìn thấy một chiếc bóng thân quen ở bên cạnh, rồi chiếc bóng ấy rực sáng như tỏa hào quang . Nàng kêu thầm nhẹ, như hơi thở :

- Tử Du ...

Anh dịu dàng nói :

- Đây cô bé . Lần này em đúng là một cô bé.

Dần dần khi đã qua cơn xúc động, nàng nhìn anh đắm đắm và nói :

- Tử Du ! Em yêu anh.

Lời nàng kích động anh mãnh liệt . Anh biết vì sao nàng nói thế . Vì nàng nghĩ rằng nàng sắp chết.

Nàng thật là ngốc nghếch, giống hệt như anh vậy.

Anh nói giọng khàn đi :

- Anh cũng yêu em.

- Thật không ?

- Thật !

Bỗng nàng giật tay ra khỏi tay anh, nước mắt trào ra vì nỗi đau thâm kín lại trời dậy trong lòng, anh ngạc nhiên nhìn thấy vẻ đau đớn trên khuôn mặt nàng.

- Có chuyện gì thế Nghi Quyên ? Tại sao em khóc ?

Nàng thôn thức :

- Thời hạn một năm trong bản định ước của chúng ta đã hết . Anh nói sẽ ly dị nếu như em không có con.

Anh kéo nàng vào vòng tay mình, cố gắng không làm nàng đau, dựa đầu nàng vào vai anh.

- Điều đó không quan trọng đâu, cô bé . Anh không quan tâm tới đâu . Anh sung sướng vì em còn sống . Anh yêu em vô cùng.

- Nhưng.

- Không có gì quan trọng đối với anh hơn em cả.

- Nhưng ...

- Anh không biết anh sẽ sống ra sao, nếu có chuyện gì xảy ra với em.

- Nhưng ...

- Anh yêu em.

Nghi Quyên đặt một tay lên miệng Tử Du . Trái tim nàng bùng sáng với từng lời anh nói . Hạnh phúc cứ như một giấc mơ.

- Anh nói là anh đã thay đổi suy nghĩ rồi ư ?

Nàng buông tay ra để anh trả lời.

Người đàn ông gật đầu quả quyết :

- Phải.

Mắt nàng nheo lại.

- Anh chỉ lấy em về để làm mẹ cho những đứa con của anh thôi mà.

- Phải.

- Nếu như em không bao giờ có con ?

Tử Du lắc đầu :

- Không đúng . Thực ra, nếu như anh không nhầm, thì chúng ta đã có những đứa con thật dễ thương trong ngôi dưỡng đường . Một tổ ấm tràn đầy hạnh phúc.

Nghi Quyên mỉm cười qua làn nước mắt :

- Ôi, Tử Du ! Anh thật tuyệt vời.

Nàng cười, còn anh cúi xuống đón nó bằng một nụ hôn.

- Điều gì làm anh vui thế ?

Anh siết chặt nàng hơn :

- Anh thật sự hạnh phúc . Khắc Bình đã nói với anh như thế . Anh ấy còn nói với anh rất nhiều . Nói rằng ...

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng và Khắc Bình bước vào, anh nói với nụ cười rạng rỡ trên môi :

- Còn một điều tôi quên nói với hai vị về đứa bé.

Tử Du sững sờ :

- Đứa bé ?

- Phải . Qua kết quả xét nghiệm cho thấy Nghi Quyên đã mang thai . Chúng tôi tin rằng đó là một đứa bé mạnh khỏe, xinh đẹp và đáng yêu nhất trên thế gian này.

Như cùng hoà chung một cảm xúc Tử Du và Nghi Quyên lặng nhìn nhau, không đủ khả năng thốt lên được một lời.

Khắc Bình phải nói tiếp:

- Tôi chưa từng thấy một bậc cha mẹ trẻ nào lại hạnh phúc đến thế.

Đôi mắt Tử Du nhòa lệ, nhưng lại ánh lên những tia sáng long lanh :

- Ôi !

Anh lại không thốt được nên lời . Khắc Bình siết chặt tay anh:

- Thôi, tôi phải dành thời gian cho hai bạn . Tôi còn nhiều việc phải làm .

Xin thành thật chúc mừng.
Khi cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, đôi vợ chồng trẻ lại ôm chầm lấy nhau.
Tử Du không thể tưởng tượng anh lại hạnh phúc đến như thế . Tim anh đập nhanh . Giờ đây trong tay anh đã có đủ tình yêu, cuộc sống và đứa con .
Đứa con của anh và Nghi Quyên.
Mỗi anh lại tìm đến mỗi nàng trong một nụ hôn yêu thương trọn vẹn .
Giọng anh thì thâm tha thiết :
- Anh đã được tạo hóa ban phước choa cái ngày em bước vào cuộc đời và trở thành vợ anh.
Nàng nhìn vào đôi mắt anh . Trái tim, toàn bộ tình cảm của anh biểu hiện trong đôi mắt màu tuyết vời, không bao giờ quên được.
Mùa xuân nhẹ nhàng kéo đến.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com
Người đăng: mickey
Thời gian: 03/07/2004 2:36:05 CH